

JULIA
QUINNOVÁ

TAJNÉ DENÍKY
slečny Mirandy Cheeverové

IKAR

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Prolog

Ye věku deseti let Miranda Cheeverová vůbec nevypadala na to, že se z ní stane oslňující kráska. Měla -bohužel- hnědé vlasy i oči a neobvyčně dlouhé nohy, které se odmítaly naučit jakýkoli pohyb, jenž by se dal s trochou shovívavosti nazvat půvabným. Její matka často podotýkala, že po domě poskakuje.

Naneštěstí pro Mirandu kladla společnost, v níž se narodila, obrovský důraz na ženský zevnějšek. A přestože jí bylo teprve deset, věděla, že ji v tomto ohledu považují za podradnější než většinu ostatních holčiček ze sousedství. Děti si už najdou způsob, jak takové věci zjistit, obvykle od jiných dětí.

Na oslavě jedenáctých narozenin lady Olivie a ctihodného Winstona Bevelstokea, dvojčat hraběte a hraběnky z Rudlandu, došlo k nepříjemnému incidentu. Miranda bydlela velmi blízko Haverbreaks, domova Rudlandových předků poblíž Ambleside v jezerní oblasti Cumberlandu, a když byli v sídle, docházela s Olivíí a Winstonem na společné vyučovací hodiny. Stala se z nich nerozlučná trojice a jen málokdy se obtěžovali hrát si s dalšími dětmi z okolí, které většinou žily skoro hodinu jízdy odtamtud.

Ale asi dvanáctkrát ročně, zvláště o narozeninách, se všichni potomci místních šlechtických rodin a nižšího panstva sešli. Lady Rudlandová neelegantně zasténala hned poté, co oslavu dvojčat v zahradě přerušil déšť a osmnáct rozdováděných uličníků vesele roznášelo bláto po jejím obývacím pokoji. „Máš šmouhu na tváři, Liwy,” poznamenala Miranda a natáhla ruku, aby ji setřela.

Olivia si dramaticky povzdychla. „Radši půjdu do koupelny, aby mě neviděla máma. Nesnáší špinu a já zas nesnáším, když mi říká, jak moc ji nesnáší.”

„Nechápu, kde by vzala čas protestovat proti troše bláta na tvém obličej, když ho má po celém koberci.”

Miranda pohlédla na Williama Evanse, který vydal válečný pokřik a vzal útokem pohovku. Našpulila rty. „A na nábytku.”

„Stejně s tím půjdu něco udělat.”

Vyklouzla z místnosti a nechala Mirandu na chodbě u dveří. Miranda spokojeně, že zaujala obvyklé místo pozorovatelky, sledovala zhruba minutu to pozdvižení. Pak koutkem oka spatřila, že se k ní někdo blíží.

„Co jsi přinesla Olivii k narozeninám, Mirando?”

Miranda se obrátila a spatřila před sebou Fionu Benne-tovou oblečenou v krásných bílých šatech s růžovou šerpou. „Knihu,” odpověděla. „Olivia ráda čte. Co pro ni máš ty?”

Fiona zvedla pestře zbarvenou krabičku převázanou stříbrnou šňůrkou. „Stužky. Hedvábné, saténové, dokonce i sametové. Chceš se kouknout?”

„Nerada bych zničila obal.”

Fiona pokrčila rameny „Stačí jen opatrně rozvázat šňůrku. O Vánocích to tak dělám vždycky.” Sundala mašličku a odklopila víko.

Miranda zatajila dech. Na černém sametu ležely nejméně dva tucty stuh, každá uvázaná do dokonalé mašličky. Jsou nádherné, Fiono. Smím se na jednu podívat?”

Fiona přimhouřila oči.

„Nemám špinavé ruce. Vidíš?” Miranda je zvedla, aby si je dívka mohla prohlédnout. „Tak dobře.”

Miranda natáhla ruku a uchopila fialovou stuhu. Satén jí hladce klouzal mezi prsty. Koketně si přiložila mašli k vlasům. „Co myslíš?”

Fiona stočila oči ke stropu. „Fialovou ne, Mirando. Všichni vědí, že ty se dávají k blondatým vlasům. Na hnědých se barva prakticky ztratí. Takovou ty nosit nemůžeš.”

Miranda jí stuhu vrátila. Jaká barva se tedy hodí k hnědým vlasům? Zelená? Moje máma má hnědé vlasy a nosívá zelené stuhy.”

„Zelená by ušla. Ale lip vynikne v blondatých vlasech. Všechno v blondatých vlasech vynikne lip.”

Miranda cítila, jak v ní stoupá vlna vzteku. „V tom případě nevím, co si počneš, Fiono, protože máš vlasy hnědé jako já.”

Fiona se uraženě odtáhla. „To není pravda!”

Je!”

„Není!”

Miranda se předklonila a výhrůžně přimhouřila oči. „Až přijdeš domů, koukni se do zrcadla, Fiono, protože *nemáš* blondaté vlasy.”

Fiona vrátila fialovou stuhu zpátky do krabičky a prudce zaklapla víko. „Na rozdíl od těch tvých bývaly blondaté. A navíc jsou světle hnědé, což je, jak všichni vědí, lepší než tmavě hnědé. Jako ty tvoje.”

„Na tmavě hnědých vlasech není nic špatného!” ohradila se Miranda. Už ale věděla, že by s ní většina Angličanů nesouhlasila.

„A,” dodala Fiona zlomyslně, „máš velké rty!”

Miranda zalétla rukou k ústům. Věděla, že není krásná a lidé ji nepovažují ani za půvabnou. Ale ještě nikdy si nevšimla, že by bylo na jejích rtech něco špatného. Pohlédla na uculující se dívku. „A ty máš pihy!” vybuchla. Fiona se odtáhla, jako by ji Miranda udeřila. „Pihy vymizí. Ty moje budou do osmnácti pryč. Matka mi je každý večer potírá citrónovou šťávou.” Pohrdavě si odfrkla. „Ale tobě nic nepomůže, Mirando. Jsi ošklivá.”

„Není!”

Obě dívky se obrátily a spatřily Olivii, která se právě vracela z koupelny. „Olivie," promluvila Fiona. „Vím, že jsi Mirandina kamarádka, protože bydlí blízko a učíte se spolu, ale musíš uznat, že není moc hezká. Moje máma říká, že si nikdy nenajde manžela."

Oliiviiny modré oči nebezpečně vzplály. Jediná dcera hraběte Rudlanda byla věrná svým přátelům a Miranda byla její nejlepší kamarádka. „Miranda si najde lepšího manžela než ty, Fiono Bennetová! Její otec je baronet, kdežto ten tvůj pouhý pán."

„Pokud ti chybí zevnějšek nebo peníze, ani titul baroneta na tom nic nezmění," odrecitovala Fiona slova, která očividně slyšela doma. „Miranda nemá ani jedno."

„Mlč, ty hloupá huso!" vykřikla Olivia a dupla. „Tohle je moje narozeninová oslava a jestli se nehodláš chovat slušně, můžeš jít!"

Fiona polkla. Měla dost rozumu na to, aby si nezne-přátelila Olivii, jejíž rodiče zaujímal nejvyšší postavení v kraji. „Promiň, Olivie," zamumlala.

„Mně se neomlouvěj. Omluv se Mirandě."

„Promiň, Mirando."

Miranda mlčela, dokud ji Olivia konečně nekopla. „Přijímám tvou omluvu," řekla zdráhavě. Fiona přikývla a odběhla.

„Nemůžu uvěřit, žeš ji nazvala hloupou husou," pronesla Miranda.

„Musíš se naučit stát si za svým, Mirando."

„Než jsi přišla, stála jsem si za svým docela dobře, Liwy. Jen jsem to nedělala tak hlasitě."

Olivia si povzdychla. „Máma říká, že nemám ani špetku sebekázně nebo zdravého rozumu."

„Nemáš," souhlasila Miranda.

„Mirando!"

Je to tak, nemáš. Ale stejně tě miluju."

„A já miluju tebe, Mirando. S hloupou Fionou si nedělej starosti. Až budeš velká, můžeš si vzít Winstona a potom budeme skutečně sestry."

Miranda se rozhlédla po místnosti a pochybovačně se na chlapce zadívala. Právě tahal jednu holčičku za vlasy.

„Nevím," poznamenala vážavě. „Nejsem si jistá, jestli si chci vzít Winstona."

„Nesmysl. Bylo by to dokonalé. Koukni, právě vylil punč Fioně na šaty."

Miranda se zakřenila.

„Pojď se mnou," vybídla ji Olivia a vzala ji za ruku. „Chci si rozbalit dárky. Slibuju, že až se dostanu k tomu tvému, vykřiknu nejhlasitěji."

Obě dívky vešly zpátky do místnosti a Olivia s Winsto-nem rozbalili dárky. Naštěstí (podle názoru lady Rudlandové) skončili přesně ve čtyři hodiny, kdy měli jít hosté domů. Ani jedno dítě si nevyzvedli sloužící: pozvání na Haverbreaks bylo považováno za velkou čest a nikdo z rodičů si nechtěl nechat ujít příležitost osobně se setkat s hrabětem a hraběnkou. Nikdo kromě Mirandiných. V pět hodin seděla stále v obývacím pokoji a obdivovala s Olivii narozeninové dárky.

„Nechápu, co je s tvými rodiči, Mirando," poznamenala lady Rudlandová.

Já ano," prohodila Miranda vesele. „Máma odjela do Skotska navštívit matku a otec na mě určitě zapomněl. Dělá to často, když pracuje na nějakém rukopisu. Překládá z řečtiny."

Já vím." Lady Rudlandová se usmála.

„Starověké řečtiny."

Já vím," opakovala lady Rudlandová s povzdechem. Nebylo to poprvé, co sir Rupert Cheever někde nechal svou dceru. „Musíš se nějak dostat domů."

„Půjdu s ní," nabídla se Olivia.

„Ty a Winston si uklidíte nové hračky a napíšete poděkování. Jestli to neuděláte hned, už si nevzpomenete, kdo vám co dal."

„Nemůžeš poslat Mirandu domů se sloužícími. Neměla by si s kým povídat."

„Můžu si povídat s nimi," namítla Miranda. „Doma to taky tak dělám."

„S našimi ne," zašeptala Olivia. Jsou škrobení, mlčí a pořád se na mě nesouhlasně dívají."

„Většinou si to zasloužíš," vložila se do řeči lady Rudlandová a láskyplně dceru poplácala po hlavě. „Mám pro tebe návrh, Mirando. Co kdyby tě dovedl domů Nigel?"

„Nigel?" vykřikla Olivia. „Máš štěstí, Mirando."

Miranda nadzvedla obočí. Ještě se s Oliviiým starším bratrem nesetkala. „Dobře," souhlasila pomalu. „Konečně se s ním seznámím. Často o něm vyprávíš, Olivie."

Lady Rudlandová zavolala na služebnou, aby pro něj došla. „Neznáte se spolu, Mirando? Zvláštní. Ale je pravda, že obvykle bývá doma jen o Vánocích, a ty na svátky vždycky jezdíš do Skotska. Pohrozila jsem mu, že jestli nepřijede domů na narozeniny dvojčat, přeruším s ním veškeré styky. Ale na oslavu by nepřišel ze strachu, že se ho některá z matek pokusí oženit se svou desetiletou dcerou."

„Nigelovi je devatenáct a je velice žádoucí," sdělila jí Olivia věcně. Je to vikomt. Velmi pohledný. Vypadá přesně jako já."

„Olivie!“ okřikla ji lady Rudlandová káravě.

Je to tak, mami. Kdybych byla kluk, byla bych taky velmi pohledná.“

Jsi moc pěkná i jako dívka, Liwy,“ podotkla Miranda loajálně a přitom s trochou závisti pokukovala po jejích blondatých kadeřích.

„Ty taky. Tu máš, vem si jednu z mašlí té husy Fiony. Stejně je všechny nepotřebuju.“

Miranda se při její lži usmála. Olivia byla báječná přítelkyně. Podívala se na stuhu a tvrdošijně si vybrala tu z fialového saténu. „Děkuju, Liwy. Vezmu si ji na pondělní vyučování.“

„Volalas mě, mami?“

Při zvuku hlubokého hlasu se Miranda otočila ke dveřím a téměř zalapala po dechu. Stála tam ta nejúchvatněj-ší bytost, jakou kdy viděla. Olivia říkala, že je Nigelovi jen devatenáct, ale Mirandě okamžitě připadal jako muž. Měl úžasné široká ramena, byl štíhlý a pružný. Vlasy v tmavším odstínu, než měla Olivia, zřejmě od pobytu na slunci na některých místech mírně zesvětlaly. Ale nejlepší na něm byly jeho oči, usoudila Miranda okamžitě - zářivé, jasné modré, stejné jako Olivii. I se tak uličnický třeptily.

Usmála se. Matka vždycky říkala, že člověka poznáš podle očí, a Oliviiin bratr je měl velmi vlídné.

„Nigele, budeš tak hodný a doprovodíš Mirandu domů?“ zeptala se lady Rudlandová. Její otec se zřejmě zdržel.“

Miranda přemítala, proč sebou trhl, když vyslovila jeho jméno.

Jistě, mami. Jaká byla oslava, Olivie?“

„Senzační.“

„Kde je Winston?“

Olivia pokrčila rameny. Šel si hrát se šavlí, kterou mu dal Billy Evans.“

„Doufám, že není opravdová.“

Jestli ano, Bůh nám pomoz,“ vložila se do řeči lady Rudlandová. „Měj se, Mirando. Myslím, že tvůj plášť je ve vedlejší místnosti.“ Zmizela za dveřmi a za několik vteřin se opět vynořila s Mirandiny praktickým hnědým pláštěm.

„Půjďme, Mirando?“ Božské stvoření jí podalo ruku.

Miranda si přes sebe přehodila plášť a položila ruku na jeho. Nebesa!

„Uvidíme se v pondělí!“ zavolala Olivia. „A kvůli tomu, co říkala Fiona, se netrap. Je to hloupá husa.“ „Olivie!“

„Opravdu, mami. Nechci, aby sem ještě někdy chodila.“

Miranda se usmála a nechala Oliviiina bratra, aby ji odvedl po chodbě, takže hlasy Olivie a lady Rudlandové zvolna slábly. „Děkuju, že mě doprovodíš domů, Nigele,“ promluvila tiše.

Znovu sebou trhl.

„P-promiňte,“ vyhrkla. „Asi jsem vám měla říct ‚pane‘. Ale Olivia a Winston o vás vždycky mluví křestním jménem, takže jsem -“ Zoufale se zadívala na podlahu.

Pouhé dvě minuty v jeho úchvatné společnosti, a už udělala takovou chybu.

Zastavil se a sklonil hlavu, takže mu viděla do obličeje. „Zapomeň na obřadnosti, Mirando. Povím ti tajemství.“ Miranda rozevřela oči a zapomněla dýchat.

„Nesnáším svoje křestní jméno.“

„To není žádné tajemství, Nig... Jak ti mám říkat? Trhl jsi sebou pokaždé, když tě matka oslovila.“

Usmál se na ni. Při pohledu na tuhle příliš vážnou holčičku, která si hrála s jeho nezkrotnou sestrou, mu zjihlo srdce. Vypadala legračně, ale v jejích velkých, oduševnělých hnědých očích se skrývalo něco okouzlujícího.

Jak si říkáš?“ nenechala se Miranda odbýt.

Jeho úsměv se prohloubil. „Turner.“

Na okamžik si myslel, že už mu nic nepoví. Jen nehybně stála a občas mrkla. Ale potom, jako by konečně došla k nějakému závěru, poznamenala: „Hezké jméno. Trochu zvláštní, ale líbí se mi.“

„Mnohem lepší než Nigel, nemyslíš?“

Miranda přikývla. „Vybral sis ho sám? Často si říkám, že by si lidé měli volit vlastní jména. Většina by si nejspíš vybrala jiné, než mají.“

Jaké by sis vybrala ty?“

Ještě nevím, ale Miranda ne. Asi něco prostšího. Lidé od Mirandy očekávají příliš mnoho, když mě pak poznají, jsou skoro vždycky zklamaní.“

„Nesmysl,“ prohlásil Turner rázně. Jsi dokonalá Miranda.“

Rozzářila se. „Díky, Turnere. Smím ti tak říkat?“

„Samozřejmě. A bohužel jsem si to jméno nevybral sám. Je to jen zdvořilý titul. Vikomt Turner. Používám ho místo Nigela od doby, kdy jsem nastoupil do Etonu.“

„Myslím, že se k tobě hodí.“

„Díky,“ podotkl vážně. To dítě ho zcela uchvátilo. „Teď se mě znovu chytň a vydáme se na cestu.“

Podal jí levou ruku. Miranda si rychle přehodila stuhu z pravé dlaně do levé.

„Co to je?“

„Tohle? Stuha. Fiona Bennetová jich dala Olivii dva tucty a Olivia mi řekla, že si tuhle můžu nechat.“

Turner nepatrně přimhouřil oči. Vzpomněl si na Oliiviina slova při loučení. *Kvůli tomu, co říkala Fiona, se netrap.* Vytrhl jí stuhu z ruky. „Mám dojem, že stuhý patří do vlasů.“

„Neladí mi k šatům,“ zaprotetovala Miranda chabě, ale už jí stužku připnul na temeno hlavy. Jak to vypadá?“ zašeptala.

„Skvěle.“

„Opravdu?“ Pochybovačně rozevřela oči.

„Opravdu. Vždycky jsem se domníval, že fialové stuhy vypadají v hnědých vlasech obzvlášť hezky.“

Miranda se na místě zamilovala. Byl to tak pronikavý pocit, že mu úplně zapoměla poděkovat za milý kompliment.

„Půjdem?“ zeptal se.

Přikývla. Nevěřila si, že dokáže promluvit.

Vyšli z domu ke stájím. „Napadlo mě, že bychom mohli jet na koni,“ navrhl Turner. Je škoda strávit tak pěkný podvečer v kočáru.“

Miranda znovu přikývla. Na březem bylo nezvyklé teplo.

„Můžeš si vzít Oliiviina poníka. Určitě jí to nebude vadit.“

„Liwy nemá poníka,“ namítla Miranda, když se konečně zmohla na slovo. „Teď má klisnu a já taky. Už nejsme děti, abys věděl.“

Turner potlačil úsměv. „Ne, vidím, že nejste. Bylo to ode mě hloupé. Vůbec jsem nepřemýšlel.“

Za několik minut měli osedlané koně a vyrazili na patnáctiminutovou projížďku do domu Cheeverových. Zhruba první minutu Miranda mlčela. Byla příliš šťastná, než aby ten okamžik kazila slovy.

„Líbilo se ti na oslavě?“ zeptal se Turner konečně.

„Ano. Většinou tam byla zábava.“

„Většinou?“

Všiml si, že sebou trhla. Očividně mu sdělila víc, než chtěla. „No,“ promluvila pomalu, sevřela ret mezi zuby 15a potom ho zase uvolnila. Jedna z dívek mi řekla něco ošklivého.“

„Vážně?“ Měl mít víc rozumu a nebýt přesměřován zvědavý.

Když promluvila, velmi mu připomínala jeho sestru. Upřela na něj upřímné oči a slova se jí odhodlaně linula z úst. „Fiona Bennetová,“ pronesla s odporem. „Olivia jí řekla, že je hloupá husa, a musím přiznat, že mi to vůbec nevadilo.“

Turner zachoval náležitě vážný výraz. „Pokud to tak skutečně bylo, taky mi to nevádí.“

„Vím, že nejsem hezká,“ vybuchla Miranda. „Ale je hrozně nezdvořilé říkat to přímo.“

Turner se na ni dlouze díval. Nebyl si úplně jistý jak tu dívku utěšit. Skutečně nebyla krásná, a kdyby se jí to snažil namluvit, nevěřila by mu. Ale nebyla ani ošklivá. Byla jen... trochu neohrabaná.

Před nutností něco poznamenat ho Miranda zachránila další poznámkou.

„Podle mě je to těmi hnědými vlasy.“

Nadzvedl obočí.

„Nejsou vůbec moderní,“ vysvětlovala Miranda. „Ani hnědé oči. Jsem hubená, mám příliš dlouhý obličej a jsem moc bledá.“

„To je všechno pravda,“ souhlasil Turner.

Miranda se k němu obrátila a upřela na něj velké smutné oči.

„Rozhodně máš hnědé vlasy a oči. Nemá smysl to vyvracet.“ Naklonil hlavu a předstíral, že si ji důkladně prohlíží. Jsi dost hubená a opravdu máš trochu protáhlý obličej. A rozhodně jsi bledá.“

Trásl se jí rty a Turner si ji už nemohl déle dobírat. „Ale náhodou,“ dodal s úsměvem, „osobně dávám ženám s hnědými očima a vlasy přednost.“

„Nedáváš!“

„Dávám. Vždycky. A líbí se mi, když jsou také hubené a bledé.“

Miranda si ho podezřívavě měřila. „Co protáhlý obličej?“

„Musím přiznat, že o tom jsem zatím nepřemýšlel, ale rozhodně mi protáhlý obličej nevádí.“

„Fiona Bennetová tvrdila, že mám velké rty,“ poznamenala skoro vzdorně.

Turner potlačil úsměv.

Ztěžka vzdychla. „Nikdy dřív jsem si toho nevšimla.“ „Nejsou tak velké.“

Vrhla po něm opatrný pohled. „To říkáš jen proto, abys mi zvedl náladu.“

„Chci ti zvednout náladu, ale proto o tom nemluvíme. Až ti příště Fiona Bennetová poví, že máš velké rty, pověz jí, že se mýlí. Máš plné rty.“

„V čem je rozdíl?“ Trpělivě se na něj dívala tmavými vážnými očima.

Turner se nadechl. „No,“ odmlčel se. „Velké rty jsou ne-přitažlivé. Plné rty ne.“

„Ach.“ To ji zřejmě uspokojilo. „Fiona má úzké rty.“

„Plné rty jsou mnohem, mnohem lepší než úzké,“ prohlásil Turner procítěně. Tahle zábavná holčička se mu velmi líbila a chtěl ji rozveselit.

„Proč?“

Než Turner odpověděl, v duchu se omluvil bohům etikety. „Plné rty se lip líbají.“

„Ach.“ Miranda zčervenala a potom se usmála. „To je dobře.“

Turner se cítil absurdně potěšený sám sebou. „Víš, co si myslím, Mirando?“

„Co?“

„Že jen potřebuješ dozrát.“ Jakmile to řekl, už toho litoval. Určitě se ho zeptá, co tím myslel, a neměl tušení, jak jí odpoví.

Ale to předčasně vyspělé dítě prostě naklonilo hlavu na stranu a přemýšlelo o jeho tvrzení. „Asi máš pravdu,“ proneslo konečně. „Stačí se jenom podívat na moje nohy.“

Diskrétní zakašlání zamaskovalo smích, který Turnéra přemáhal. „Co tím myslíš?“

17 Jsou moc dlouhé. Máma vždycky říká, že mi začínají už u *ramen*.“

„Mně připadá, že začínají, kde mají, u tvého pasu.“

Miranda se zachichotala. „Mluvím metaforicky.“

Turner zamrkal. Na desetiletou holčičku měla vsutku bohatý slovník.

„Chci říct,“ pokračovala, „že moje nohy mají ve srovnání s tím ostatním špatný rozměr. Proto se asi nemůžu naučit tančit. Pořád šlapu Olivii na špičky.“

„*Olivii*!“

„Učíme se spolu,“ vysvětlovala Miranda rychle. „Myslím, že kdyby zbytek těla dohonil moje nohy, nebyla bych tak nemotorná. Takže máš asi pravdu. Skutečně musím dozrát.“

„Úžasné,“ podotkl Turner. Šťastně si uvědomil, že se mu bůhvíjak podařilo říct přesně tu správnou věc. „Asi jsme tady.“

Miranda pohlédla na šedý kamenný dům, který byl jejím domovem. Stál přímo na jednom z mnoha toků, které propojovaly jezera v celé oblasti, a člověk musel k hlavnímu vchodu přejít po kamenném můstku. „Moc ti děkuju, že jsi mě odvezl domů, Turnere. Slibuju, že už ti nikdy neřeknu Nigel.“

„Slibuješ taky, že štípneš Olivii, kdykoli to řekne ona?“

Miranda se tiše zachichotala a přitiskla si ruku k ústům. Přikývla.

Turner seskočil z koně, potom se obrátil a pomohl jí dolů. „Víš, co bys podle mě měla udělat, Mirando?“ zeptal se náhle.

„Co?“

„Vést si deník.“

Překvapeně zamrkala. „Proč? Kdo by ho chtěl číst?“

„Nikdo, hloupoučká. Vedla by sis ho sama pro sebe. A jednou, po tvé smrti, by si ho možná přečetla tvoje vnoučata, aby se dozvěděla, jaká jsi byla jako malá.“

Naklonila hlavu. „Co když nebudu mít vnoučata?“

Turner se impulzivně předklonil a pocítil vlasy. „Kdo se moc ptá, moc se dozví.“

„Ale co když vážně nebudu mít vnoučata?“

Bože, byla vytrvalá. „Třeba budeš slavná.“ Vzdychl. „A děti, které se o tobě budou učit ve škole, budou chtít vědět co nejvíc.“

Miranda mu věnovala pochybovačný pohled.

„Tak dobře. Chceš vědět, proč si *opravdu* myslím, že by sis měla vést deník?“

Přikývla.

„Protože jednou dozraješ a budeš stejně krásná, jako jsi teď chytrá. Pak se podíváš zpátky do deníku a pochopíš, jak jsou děvčata jako Fiona Bennetová hloupá. Zasměješ se, protože si vzpomeneš, že tvoje matka říkala, že ti nohy začínají už u ramen. A třeba, až si vybavíš náš dnešní příjemný rozhovor, si pro mě vyhradíš drobný úsměv.“

Miranda se na něj dívala a hlavou jí letělo, že Turner je určitě jedním z řeckých bohů, o kterých její otec pořád čte. „Víš, co si myslím?“ zašeptala. „Že má Olivia velké štěstí, že jsi její bratr.“

„A já si zas myslím, že má velké štěstí, že jsi její přítelkyně.“

Mirandě se roztřáslý rty. „Vyhradím si pro tebe *velký* úsměv, Turnere,“ zašeptala.

Sklonil se a vlídně jí políbil ruku, jako by byla tou nejkrásnější dámou v Londýně. „Nezapomeň na to, kotě.“

Usmál se a s úklonou se s ní rozloučil. Pak nasedl na koně a vedl Oliviiu klisnu za sebou.

Miranda se za ním upřeně dívala, dokud jí nezmizel za obzorem. A pak ještě dobrých dalších deset minut. Později toho večera vešla do otcovy pracovny. Skláněl se nad nějakým textem, aniž si všiml, že mu na stůl odkapává rozehrátý vosk.

„Tati, kolikrát ti musím říkat, abys dával pozor na svíčky?“ Vzdychla a postavila svíčku patřičně do stojanu.

„Co? Ano ovšem, drahoušku.“

„Potřebuješ víc než jednu. Je tu moc velká tma na čtení.“

„Vážně? Nevšiml jsem si.“ Zamrkal a potom přimhouřil oči. „Neměla bys být už v posteli?“

„Chůva říkala, že si můžu jít dnes večer lehnout o půl hodiny později.“

„Vážně? Když tedy myslí...“ Znovu se sklónil nad rukopisem, čímž jí dal účinně najevo, že může odejít.

„Tati?“

Vzdychl. „Co je, Mirando?”

„Nemáš nějaký sešit navíc? Takový, který potižíváš při překládání, než opíšeš konečný koncept?”

„Asi ano.” Otevřel spodní zásuvku u stolu a zašátral v ní. „Tady. Ale co s ním chceš dělat? Je to kvalitní zápisník, nic levného.”

„Ráda bych si vedla deník.”

„Opravdu? To je obdivuhodné úsilí.” Podal jí notes.

Miranda se při otcově chvále rozzářila. „Děkuju. Dám ti vědět, až mi dojde místo a budu potřebovat další.”

„Tak dobře. Dobrou noc, drahoušku.” Sklonil se nad papíry.

Miranda si přitiskla notes k hrudi a rozběhla se po schodech do ložnice. Vytáhla lahvičku inkoustu a brk a nalistovala první stránku. Napsala datum a potom, po dlouhém přemýšlení, připojila jedinou větu. Nic dalšího nepovažovala za nutné.

2. BŘEZNA 1810

Dnes jsem se zamilovala.

1. kapitola

Nigel Bevelstoke, kterého všichni, kdo měli zájem o jeho přízeň, znali spíš jako Turnéra, Liměl spoustu věcí.

Četl latinsky i řecky a věděl, jak svést ženu ve Francii i v Itálii.

Dokázal vystřelit na pohyblivý cíl ze hřbetu cválajícího koně a věděl přesně, kolik toho může vypít, aby neztratil důstojnost.

Uměl učinit výpad či obratně uskočit při šermířském klání, a přitom recitovat Shakespeara nebo Donneu.

Krátce řečeno znal všechno, co by měl džentlmen znát, a jak se zdálo, v každé oblasti vynikal.

Lidé kolem něj ho obdivovali.

Vzhlíželi k němu.

Ale nic - ani vteřina z jeho úspěšného a privilegovaného života - ho na tento okamžik nepřipravilo. A ještě nikdy na sobě necítil takovou tíhu všímavých očí jako teď, když popošel dopředu a hodil hrst hlíny na manželčinu rakev.

Je mi to líto, opakovali lidé stále. *Je mi to líto. Je nám to líto.*

A celou tu dobu se Turner neubráníl úvahám, jestli ho Bůh na místě ztrestá, protože jediné, na co myslel, bylo - *Mně ne.*

Leticia. Měl by jí poděkovat za spoustu věcí. Kde začít? Samozřejmě za ztrátu své pověsti. Bůhví kdo všechno věděl, že se z něj stal paroháč. Opakovaně.

Potom za ztrátu nevinnosti. Teď si to jen těžko vybavoval, ale kdysi důvěřoval lidem. Beze zbytku spoléhal na to nejlepší v nich - že pokud se bude k ostatním chovat s úctou a zdvořilostí, oplátí mu tímž. A nakonec za ztrátu své duše.

Protože když opět ustoupil, škrobeně sevřel ruce za zády a poslouchal, jak kněz odevzdává Leticiiino tělo zemi, nedokázal uniknout před skutečností, že přesně tohle si přál. Chtěl se jí zbavit.

Nemohl ji oplakávat - a proto ji *neoplakával*.

„Taková tragédie,” zašeptal někdo za ním.

Turner napjal čelist. Nebyla to tragédie. Byla to fraška. A on teď bude celý příští rok chodit v černém kvůli ženě, která za ním přišla, když čekala dítě s jiným. Očarovala ho, omámila, až nemyslel na nic jiného než na to, že ji musí mít. Tvrdila, že ho miluje, a když jí vyznal lásku a zaslíbil svou duši, s líbeznou nevinností a potěšením se usmívala.

Byla jeho snem.

A potom se stala jeho noční můrou.

O dítě, kvůli němuž se vzali, přišla. Jeho otcem byl nějaký italský hrabě, nebo to aspoň tvrdila. Byl ženatý, nebo nevhodný, možná obojí. Turner byl ochotný jí odpustit. Všichni děláme chyby. Nepřál si ji i on svést ještě před svatební nocí?

Jenže Leticia nechtěla jeho lásku. Nevěděl, co k čertu chtěla - možná moc, opojný nával uspokojení, že další muž padl za oběť jejímu kouzlu.

Turner přemítal, jestli právě to cítila, když podlehl. Nebo to byla jen úleva? Když se vzali, byla ve třetím měsíci. Neměla času nazbyt.

A teď byla tady. Nebo spíš tam. Turner si nebyl přesně jistý, které příslovce je pro mrtvé tělo v zemi výstižnější. Jakékoli. Jen ho mrzelo, že zůstane na věčnost v *jeho* půdě, bude spočívat mezi Bevelstokeovými z dávno minulých dob. Její náhrobní kámen ponese jeho jméno a až se za sto let někdo podívá na vyrytá písmena v žule, pomyslí si, že to byla jistě urozená dáma a byla tragédie, že zemřela tak mladá.

Turner se podíval na kněze. Byl mladý, ve farnosti nový a podle všeho stále přesvědčený, že změní svět v lepší místo.

„Popel popelu,” odříkával právě a zvedl hlavu k muži, který měl být truchlícím vdovcem. *Ano*, pomyslel si Turner zatrpkle, *měl bych to být já.* „Prach prachu.”

Někdo za ním skutečně popotáhl. A kněz, jehož modré oči zářily děsivě mylně věnovaným soucitem, mluvil dál: „V jisté naději vzkříšení..." Panebože, „...věčnému životu."

Kněz se podíval na Turnéra a trhl sebou. Turner přemítal, co přesně viděl v jeho obličejí. Nic dobrého, to bylo jasné.

Ozvalo se sborové amen a mše skončila. Všichni se dívali na kněze, potom pohlédli na Turnéra a pak zase zpátky na kněze, který Turnérovi stiskl ruce a pronesl: „Bude nám chybět."

„Mně ne," utrousil Turner.

Nemůžu uvěřit, že to řekl.

Miranda pohlédla na slova, která právě napsala. Byla na čtyřicáté druhé stránce svého třináctého deníku, ale tentokrát poprvé - od onoho dne před devíti lety - neměla ani ponětí, co si poznamenat. Dokonce i ve dnech, kdy se vlastně nic nedělo (a takové byly často), se jí podařilo sesmolit nějaký údaj.

V květnu, když jí bylo čtrnáct, si napsala:

Probudila jsem se. Oblékla.

K snídani snědla topinku, vajíčka, slaninu. Četla RozLim a cit od nějaké neznámé dámy. Schovala Roztim a cit před otcem.

K obědu jsem měla kuře, chléb a sýr. Časovala jsem francouzská slovesa. Napsala dopis babičce.

Snědla večeri: hovězí plátek, polévku, zákusek. Přečetla další úryvek z knihy Rozum a cit, autorčina totožnost stále neznámá. Šla jsem si lehnout. Usnula jsem. Zdálo se mi o něm.

Dalo se to téměř zaměnit s jejím zápiskem z 12. listopadu téhož roku:

Probudila jsem se.

Posnídala vejce, topinku, šunku.

S obrovským procítěním odrecitoifula řeckou tragédii.

Bez jakéhokoli smyslu. Většinu času jsem se dívala z okna. Snědla jsem oběd: rybu, chléb, hrášek. Časovala latinská slovesa. Napsala dopis babičce.

Povečeřela pečené maso, brambory, zákusek.

Přinesla jsem si tragédii ke stolu (knihu, ne tu událost).

Otec si ničeho nevšiml.

Šla jsem si lehnout.

Usnula jsem.

Zdálo se mi o něm.

Ale teď - teď, když se opravdu stalo něco důležitého a významného (což se ještě v životě nepříhodilo), neměla k tomu co říct kromě:

Nemůžu uvěřit, že to řekl.

„Mirando," pokárala se a upřela pohled na hrot brka, na kterém zasychal inkoust, „jako pisatelka deníku si slávu nezískáš."

„Cos to říkala?"

Miranda prudce zaklapla deník. Vůbec si neLivědomila, že do místnosti vešla Olivia. „Nic," vyhrkla.

Olivia popošla po koberci a padla na postel. „Hrozný den."

Miranda přikývla a zavrtěla se na sedadle, aby na svou přítelkyni lip viděla.

Jsem ráda, že tam byla," povzdychla si Olivia. „A dě-kuju ti, že tu zůstaneš přes noc."

„Samozřejmě," poznamenala Miranda. Když jí Olivia řekla, že ji potřebuje, nebylo o čem pochybovat.

„Co píšeš?"

Miranda se podívala na deník. Až teď si uvědomila, že ochrannitelsky položila ruce na obálku. „Nic."

Olivia se dívala na strop, ale při Mirandiných slovech k ní otočila hlavu. „To není pravda."

„Bohužel je."

„Proč bohužel?"

Miranda zamrkala. Olivia vždy pokládala ty nejpřímo-čařejší otázky - ale s přímočarou odpovědí už to bylo horší.

„Hmm," zabručela Miranda ne proto, že by hrála o čas, ale sama v tom ještě neměla úplně jasno. Sundala ruce a podívala sena deník, jako by se na obálce mohla nějakým zázrakem zjevit odpověď. „To je všechno, co mám. To jsem."

Olivia vypadala pochybovačně. Je to kniha." Je to můj život."

„Proč mně lidé říkají, že se chovám příliš dramaticky?" přemítala Olivia.

„Neříkám, že ta kniha je můj život," ohradila se Miranda trochu netrpělivě, „ale že je v ní obsažen. Všechno tam je. Všechno si zapisuju. Od deseti let."

„Úplně všechno?"

Miranda si vzpomněla na mnohé dny, kdy svědomitě zaznamenávala, co snědla a podobné drobnosti. „Všechno." Já bych si nemohla vést deník." „Ne."

Olivia se překulila na bok a podepřela si hlavu. „Nemusíš se mnou tak rychle souhlasit.“ Miranda se jen usmála. Olivia se znovu svalila na záda. „Asi si napíšeš, že nevydržím dlouho u jedné věci.“ „Už se stalo.“ Po chvíli ticha se ozvalo: „Opravdu?“ „Myslím, že jsem si už kdysi poznamenala, že se snadno začneš nudit.“ „To je pravda,“ přitakala její přítelkyně po kratičkém přemítání.

Miranda pohlédla zpátky na piják na psacím stole, kam svíčka vrhala mihotavé světlo. Najednou se cítila hrozně vyčerpaná. Ne ospalá, spíš nešťastná.

Znechucená životem. Podrážděná.

Jsem unavená,“ prohlásila Olivia a vstala z postele. Služebná jí nechala na přikrývce noční košili a Miranda zdvořile odvrátila hlavu, aby se mohla její přítelkyně v klidu převléknout.

Jak dlouho myslíš, že tu Turner zůstane?“ zeptala se. Přitom se snažila nekousat do jazyku. Nenáviděla se za to, že ho stále zoufale touží zahlédnout, ale bylo to tak celá léta. Dokonce i když se ženil, seděla v kostelní lavici na jeho svatbě a přihlížela, jak se s láskou a oddaností, takovou, jaká hořela v jejím srdci, dívá na nevěstu...

Stále ho pozorovala. Stále ho milovala. A vždycky bude. To on ji naučil si věřit. Neměl tušení, co jí udělal - co *pro* ni udělal - a pravděpodobně to ani nikdy nezjistí. Ale Miranda po něm od dětství toužila. A nejspíš už to tak zůstane.

Olivia si lehla do postele. „Budeš dlouho vzhůru?“ zeptala se hlasem zastřeným počínající dřímotou.

„Dlouho ne,“ ujistila ji Miranda. Olivia by neusnula, kdyby v pokoji hořela svíčka. Miranda to nechápala, neboť oheň v krbu jí podle všeho nevadil, ale když viděla, jak se Olivia neklidně přehazuje, a pochopila, že jí v mysli stále víří myšlenky a „dlouho ne“ je lež, předklonila se a svíčku sfoukla.

„Vezmu si to jinam,“ pronesla pak a zastrčila si deník pod paži.

„Díky,“ zamumlala Olivia a než si Miranda navlékla župan a vyšla na chodbu, spala.

Miranda si zaklíněla deník pod bradu a opřela ho o hrudní kost, aby měla volné ruce a mohla si uvázat šerpu kolem pasu. Byla v sídle Haverbreaks častým nočním hostem, ale ani tak by nechodila po chodbách cizího domu jen v noční košili.

Byla tmavá noc a cestu ozařovalo pouze měsíční světlo, které se linulo oknem. Ale Miranda by dokázala přejít z Oli-viina pokoje do knihovny se zavřenýma očima. Olivia vždycky usnula dřív než ona - tvrdila, že se Mirandě honí hlavou příliš mnoho myšlenek - a tak si Miranda často odnesla deník do jiné místnosti, aby si udělala zápisky. Domnívala se, že by mohla požádat o vlastní ložnici, ale Oliviiina matka nebyla zastávkyní zbytečné rozhazovačnosti a neviděla důvod topit ve dvou pokojích, když jeden úplně stačí.

Mirandě to nevadilo. Vlastně byla vděčná za společnost. U ní doma vládlo v té době příliš velké ticho. Její milovaná matka téměř před rokem zemřela a Miranda zůstala s otcem sama. V zármutku se uchyloval ke svým vzácným rukopisům a nechával dceru, aby se o sebe postarala sama. Miranda hledala lásku a přátelství u Be-velstokeových a oni ji s otevřenou náručí přijali. Olivia dokonce chodila na počest památky lady Cheeverové tři týdny v černém.

„Kdyby umřel některý z mých bratranců nebo sestře-nic, musela bych udělat totéž,“ prohlásila na pohřbu. „A tvou matku jsem rozhodně milovala víc než některé svoje sestřenice.“

„Olivie!“ Mirandu to dojalo, nicméně se domnívala, že by se měla tvářit otřeseně.

Olivia protočila panenky. „Už ses s mými sestřenicemi setkala?“

A Miranda se rozesmála. Na pohřbu vlastní matky se Miranda rozesmála. Byl to, jak si později uvědomila, ten nejvzácnější dar, jaký mohla od přítelkyně dostat.

„Miluju tě, Liwy,“ zašeptala.

Olivia ji vzala za ruku. Já vím,“ přisvědčila tiše. Já tebe taky.“ Potom narovнала ramena a zaujala obvyklý postoj. „Bez tebe bych byla zcela nesnesitelná. Matka často říká, že jen díky tobě jsem se nedopustila žádné neodčinitelné nepřístojnosti.“

Pravděpodobně proto, napadlo Mirandu, se lady Rud-landová nabídla, že na ni dohlédne během londýnské sezony. Po přijetí jejího návrhu vzdychl Mirandin otec úlevou a rychle odeslal nezbytnou hotovost. Sir Rupert Cheever nebyl nijak zvlášť bohatý, ale měl dost peněz, aby své jediné dceři zaplatil sezonu v Londýně. Chyběla mu pouze trpělivost, nebo řekněme upřímně i zájem, aby ji tam vzal sám.

Jejich vstup do společnosti se o rok pozdržel. Miranda nemohla odjet, když držela za matku smutek, a lady Rud-landová dovolila Olivii, aby také počkala. Dvacet je stejné jako devatenáct, prohlásila. A byla to pravda. Nikdo se nebál, že by Olivia neuzavřela velkolepý sňatek. S omračujícím vzhledem, veselou povahou a jak Olivia zahořkle poukázala i značným věnem, jistě uspěje.

Jenže Leticiina smrt, kromě toho, že byla tragédií, byla mimořádně špatně načasovaná. Ted' budou muset truchlit další období. Protože však Leticia nebyla Oliviiina pokrevní sestra, mohla ukončit smutek už po šesti týdnech.

Trochu se s nástupem sezony opozdí. Jinak to prostě nejde.

Miranda byla v skrytu duše ráda. Představa londýnských plesů ji vyložene děsila. Ne že by byla přímo plachá, tak by to nenazvala. Jen se necítila dobře v davu

a pomyšlení, že na ni bude tolik lidí zírat a posuzovat ji, bylo prostě hrozné.

Nedá se nic dělat, povzdychla si, když začala sestupovat po schodech. Mnohem horší by bylo uvíznout v Ambleside bez Oliviiiny společnosti.

Pod schody se Miranda zastavila a rozhodovala se, kam půjde. V obývacím pokoji v západním křídle byl lepší stůl, ale byla chladná noc a v knihovně bude nejspíš tepleji. Na druhou stranu - Hmm... Co to bylo?

Naklonila se na stranu a zadívala se na chodbu. V pracovně lorda Rudlanda hořel oheň. Miranda nechápala, že je někdo stále vzhůru - Bevelstokeovi vždy chodívali časně spát.

Nehlučně popošla po koberci až k otevřeným dveřím. „Ach!“

Turner zvedl hlavu z otcovy židle. „Mirando,“ pronesl, aniž pohnul jediným svaem. „To je ale překvapení.“

Turner si nebyl jistý, čím to, že ho *nepřekvapilo* vidět Mirandu Cheeverovou stát ve dveřích otcovy pracovny. Jakmile uslyšel kroky na chodbě, napadlo ho, že to bude ona. Opravdu, jeho rodina obvykle spala jako zabitá a bylo téměř nepředstavitelné, že by mohl být někdo z nich vzhůru a procházel se po chodbách, aby si našel něco k snědku nebo ke čtení.

Ale to, že je to Miranda, ho napadlo z jiných důvodů než díky vylučovací metodě. Byla všímavá a vždy se kolem sebe rozhlížela mžourajícima očima jako sova. Už si nepamatoval, jak se s ní seznámil - pravděpodobně dřív, než to mrně přestali vodit za ručičku. Připadala mu jako inventář, nějak byla vždycky tady, dokonce i ve chvílích jako tato, při nichž by měla být pouze rodina.

„Půjdu,“ řekla.

„Ne, nechod,“ zarazil ji, protože... protože *proč*? Protože měl pocit, že by to mohla být legrace?

Protože měl příliš upito? Protože nechtěl být sám?

„Zůstaň,“ vyzval ji a blahosklonně mávl rukou. Určitě se tu najde nějaké místo, kam by se mohla posadit. „Dej si se mnou skleničku.“

Rozevřela oči.

„Nenapadlo mě, že můžou být ještě větší,“ zamumlal.

„Nemůžu pít,“ vypravila ze sebe.

„Nemůžeš?“

Neměla bych,“ opravila se. Domníval se, že viděl, jak svařila čelo. Dobře, popudil ji. Je dobré vědět, že stále dokáže provokovat ženu, i když je tak nezkušená jako ona.

Jsi tady,“ pokrčil rameny. „Klidně si můžeš dát brandy.“

Na okamžik strnula a Turner by přísahal, že slyší, jak se jí v mozku otáčejí kolečka. Konečně položila na stůl u dveří nějakou knihu a popošla dopředu. Jen jednu,“ připustila.

Usmál se. „Protože znáš svoje hranice?“

Setkala se s jeho pohledem. „Protože *neznám* svoje hranice.“

„Taková moudrost v nedorostlém mláděti,“ zamumlal. Je mi devatenáct,“ pronesla ne vzdorně, spíš věcně.

Nadzvedl obočí. Jak už jsem říkal...“ „Když ti bylo devatenáct...“

Jízlivě se usmál. Dobře si všiml, že větu nedopověděla. „Když mi bylo devatenáct,“ opakoval místo ní a podal jí štědrou dávku brandy, „byl jsem hlupák.“ Podíval se na svou sklenku, stejně plnou jako ta Mirandina, a vyprázdnil ji na jeden dlouhý, uspokojivý lok.

Pak ji prudce postavil na stůl a opřel se zpátky do židle. Ohnul lokty a položil hlavu do dlaní. Jako všichni devatenáctiletí, měl bych dodat,“ zakončil.

Díval se na ni. Zatím se pití ani nedotkla. Dokonce si ještě nesedla. „Pravděpodobně kromě přítomné společnosti.“

„Myslela jsem si, že se brandy podává v malých skleničkách,“ poznamenala.

Sledoval ji, jak opatrně přistoupila k židli, která nebyla vedle něj, ale ani na opačné straně místnosti. Ani jednou od něj neodtrhla oči a Turner se neubráníl úvahám, co si o něm asi myslí. Že se na ni vrhne?

„Brandy,“ prohlásil, jako by mluvil k publiku, které čítá víc lidí než jednoho, „se nejlépe podává v čemkoli, co je po ruce. V tomto případě...“ Zvedl pohár a díval se, jak na jeho broušených ploškách tančí světlo ohně.

Neobtěžoval se dokončit větu. Nepovažoval to za nutné a kromě toho byl plně zaneprázdněný tím, aby si nalil další skleničku.

„Na zdraví.“ A vypil ji do dna.

Díval se na ni. Stále tam jen seděla a pozorovala ho. Neodhadl, jestli ho odsuzuje, na to byl její výraz příliš nevyzpytatelný. Ale přál si, aby něco řekla. Cokoli, stačil by třeba další nesmysl o skleničkách, aby odvedl jeho pozornost od skutečnosti, že je teprve půl dvanácté a musí uběhnout ještě třicet minut, než bude moct říct, že dnešní mizerný den skončil.

Jak se ti líbila mše, Mirando?“ zeptal se a přitom ji prosil pohledem, aby odpověděla jinak než hloupou otrepanou frází.

Zaregistroval v jejím obličejí překvapení - první citové pohnutí, které u ní ten večer rozeznal. „Myslíš pohřeb?“

Jen denní mši,“ vysvětloval bodře. „Byla, ehm, zajímavá.“

„No tak, slečno Cheeverová, zmůžete se na víc.“

Skousla spodní ret mezi zuby. Leticia to taky dělávala, vzpomněl si. Přestala s tím, když jí bezpečně navlékl prsten na prst.

Nalil si další skleničku.

„Nemyslíš..."

„Ne," prohlásil energicky. Na noc, jako je ta dnešní, nebylo dost brandy na celém světě.

A pak se předklonila, zvedla sklenku a usrkla. „Podle mě jsi byl úžasný."

K čertu. Rozkašlal se a vyprskl, jako by byl on ten nevinný, kdo poprvé ochutnává brandy. „Co prosím?"

Poklidně se usmála. „Možná bude lepší, když budeš usrkávat po menších doušcích." Zabodl do ní planoucí pohled.

„Nestává se často, když někdo mluví o mrtvých upřímně," poznamenala. „Nevím, jestli je tu zrovna nejvhodnější místo, ale... nebyla moc hodný člověk, vid'?"

Vypadala vážně a nevinně, ale její oči... byly ostré.

„Mám dojem, Mirando," zamumlal, „že v sobě skrýváš jistou pomstychtivost."

Pokrčila rameny a znovu usrkla - jen malý lok, jak si všiml. „Vůbec ne," ohradila se, ačkoli jí ani v nejmenším nevěřil. „Ale jsem všímavá pozorovatelka."

Uchechtl se. „Vskutku."

Strnula. „Prosím?"

Popudil ji. Nevěděl, proč ho to tolik uspokojilo, ale neubránil se potěšení. A že už mu dlouho neudělalo nic radost. Předklonil se, jen aby viděl, jestli se bude pod jeho pohledem neklidně svíjet. „Už dlouho tě pozoruju."

Zbledla. Postřehl to i v matném světle krbu.

„A víš, co vidím?" zamumlal.

Pootevřela rty a zavrtěla hlavou.

„Že mě pozoruješ."

Vstala tak prudce, až málem porazila židli. „Půjdu," pronesla. „Je to velice nezvyklá situace, je pozdě a..."

„No tak," promluvil a vstal. „Nerozčiluj se. Díváš se na každého. Myslíš, že jsem si toho nevšiml?"

Naklonil se k ní a vzal ji za ruku. Ztuhla. Ale neotočila se.

Jeho prsty ji sevřely pevněji. Jen trochu. Pouze natolik, aby jí zabránil v odchodu, protože nechtěl, aby odešla.

Nepřál si zůstat sám. Měl před sebou dalších dvacet mírnit a toužil po tom, aby měla vztek stejně jako on, stejně jako ho měl léta.

„Pověz mi, Mirando," zašeptal a dvěma prsty se zespoda dotkl její brady. „Už tě někdy někdo políbil?"

2. kapitola

Moc bychom nepřeháněli, kdybychom řekli, že Miranda o tomto okamžiku léta snila. A ve svých snech vždy věděla co říct. Ale ve skutečnosti zřejmě nebyla zdaleka tak výmluvná a nedokázala udělat nic jiného než na něj bez dechu zírat - *doslova* bez dechu, pomyslela si.

Legrační, vždycky si myslela, že je to metafora. *Bez dechu. Bez dechu.*

„Myslel jsem si, že ne," říkal, ale kvůli zběsile vířícím myšlenkám ho skoro neslyšela. Měla utéct, ale byla jako přimražená. Neměla by tohle dovolit, ale chtěla to, nebo si aspoň *myslela*, že to chce - už od chvíle, kdy jí bylo deset a nijak zvlášť nevěděla, co vlastně chce, a...

Dotkl se jejích rtů. „Rozkošné," zamumlal a poséval jemnými, svůdnými polibky její tvář až k bradě.

Cítila se jako v nebi. Nic takového v životě nepoznala. V útrokách se jí rozhostilo zvláštní napětí, které se šířilo do celého těla. Nebyla si jistá, co má dělat, takže tam jen stála a přijímala jeho polibky, jimiž poséval její tvář, lícní kosti a opět její rty.

„Otevři ústa," poručil jí a ona ho poslechla, protože to byl Turner, a navíc si to přála. Odjakživa.

Vklouzl jazykem dovnitř a přitiskl ji k sobě ještě pevněji. Měl lačné prsty, potom i ústa a Miranda si konečně uvědomila, co je špatně. Tohle *nebyl* okamžik, o kterém léta snila. Turner ji nechtěl. Nevěděla, proč ji líbá, ale netoužil po ní. A rozhodně ji nemiloval. V jeho polibcích chyběla něha.

„Líbej mě, krucinál," zavrčel a s novou zaníceností k ní přitiskl rty. Choval se nesmlouvavě a vztekla a Miranda poprvé v ten večer pocítila strach.

„Ne," pokusila se říct, ale její hlas se ztratil pod jeho ústy. Nahmatal její hýždě a přitiskl ji k sobě v tom nejintimnějším místě. Nechápala, jak tohle může chtít a přitom nechtít, jak ji může Turner rozechvět a přitom vyděsit, jak ho může milovat a současně stejnou měrou nenávidět.

„Ne," vyhrkla znovu, vklínila mezi ně svoje ruce a opřela se dlaněmi o jeho hrud'. „Ne!"

Náhle couvl, bez nejmenšího náznaku převládající touhy.

„Mirando," protáhl tiše, „kdo by to tušil?"

Dala mu facku.

Přimhouřil oči, ale mlčel.

„Proč jsi to udělal?" zeptala se ho vyrovnaným hlasem, přestože jinak byla do hloubi duše otřesená.

„Myslíš ten polibek?" Pokrčil rameny. „Proč ne?"

„Přestaň!" vykřikla pobouřeně. Měla vztek a hodlala to dát najevo. Chtěla, aby to věděl. „Proč jsi mě políbil? Nemiluješ mě."

Zaryl si nehty do dlaní. *Pitomá husa.* Proč to říká?

Ale jen se usmál. „Zapomněl jsem, že je ti teprve devatenáct, a proto nechápeš, že láska není k polibku bezpodmínečně nutná.“

„Ani si nemyslím, že mě máš rád.“

„Nesmysl. Samozřejmě tě mám rád.“ Zamrkal, jako by se snažil upamatovat, jak dobře ji zná. „Tedy rozhodně k tobě necítím odpor.“

„Nejsem Leticia,“ zašeptala.

Pevně sevřel její paži a stiskl, až to zabolelo. „Už přede mnou *nikdy* nevyslovuj její jméno. Jasně?“

Miranda otřeseně zírala do jeho očí, z nichž čísel nespoutaná zuřivost. „Promiň,“ vyhrkla. „Pust' mě, prosím.“ Ale nepustil. Povolil sevření, ovšem jen mírně, a budil dojem, jako by se díval skrze ni. Na ducha. Leticiiina ducha.

„Turnere, prosím,“ zašeptala Miranda. „Bolí to.“

Jeho výraz se o něco vyjasnil. Ustoupil zpátky. „Odpusť,“

promluvil. Pohlédl na stranu - k oknu? Na hodiny? „Omlouvám se,“ pokračoval úsečně. „Za to, že jsem tě napadl. Za všechno.“

Miranda polkla. Měla by odejít. Měla by mu dát další políček a *potom* odejít, ale byla zoufalá a dřív, než si to stačila rozmyslet, poznamenala: „Je mi líto, že jsi s ní byl tak nešťastný.“

Zalétl k ní pohledem. „Klepy se donesly až do školní učebny?“

„Ne!“ vykřikla. Jen... Viděla jsem to.“ „Co?“

Skousla ret a přemítala, co by měla říct. Ve škole *kolovaly* klepy. Ale kromě toho to viděla na vlastní oči. Na svatbě byl zamilovaný. Oči mu zářily láskou, a když pohlédl na Leticii, Mirandě se zhroutil svět. Jako by žili ve vlastním časoprostoru, jen oni dva, a ona je pozorovala zvenčí.

Jenže když ho viděla příště... bylo to jiné. „Mirando,“ pobídl ji.

Zvedla hlavu. „Všichni, kdo tě znali ještě před svatbou, poznali, že jsi byl nešťastný.“

Jak to?“ Díval se na ni s tak naléhavým výrazem, že Mirandě nezbylo než mu říct pravdu.

„Smával ses,“ odpověděla tiše. „Smával ses a v očích ti jiskřilo.“ „A teď?“

„Teď jsi chladný a nepřístupný.“

Zavřel oči a Miranda si na chvíli myslela, že trpí. Ale nakonec jí věnoval pronikavý pohled a zvedl koutek rtů ve výsměšném úsměvu. „To taky jsem.“ Zkřížil paže a nadutě se opřel o knihovnu. „Kdy se z tebe, slečno Cheeverová, stala tak vnímavá pozorovatelka?“

Miranda polkla. Bojovala se zklamáním, které jí stoupalo v hrdle. Jeho démoni opět zvítězili. Na okamžik - když zavřel oči - vypadal skoro, jako by ji slyšel. Ne slova, ale smysl, který se za nimi skrýval. Jsem taková odjakživa,“ pronesla. „Říkával jsi to, už když jsem byla malá.“

„Tvoje velké hnědé oči,“ nemilosrdně se uchechtl, „mě všude sledovaly. Myslíš, že to nevím?“

V očích ji pálily slzy. Jak mohl být tak krutý? „Byl jsi ke mně jako k dítěti moc milý,“ zašeptala.

„Asi ano. Ale to už bylo dávno.“

„Nikdo si to neuvědomuje víc než já.“

Oba mlčeli. A potom nakonec promluvil.

„Běž.“

Jeho hlas byl chraplavý, bolestný a plný žalu. Odešla.

A ten večer si do deníku nenapsala vůbec nic.

Příští ráno se Miranda probudila s jasnou touhou. Jet domů. Nezajímalo ji, jestli zmešká snídani, bylo by jí jedno i to, kdyby se nebesa otevřela a zastihl ji silný déšť. Jen nechtěla být *tady*, s ním, v jedné budově, na stejném pozemku.

Bylo to všechno příliš smutné. Byl pryč. Turner, kterého znala a zbožňovala - zmizel. Samozřejmě to cítila už delší dobu. Vnímala to při jeho návštěvách doma. Nejdřív to zahlédla v jeho očích. Příště na jeho ústech a v hněvivých vráskách kolem koutků.

Tušila to, ale až doteď to odmítala vzít doopravdy *na vědomí*.

Jsi vzhůru.“

Byla to Olivia, zcela oblečená a okouzující i ve smutečných šatech. „Bohužel,“ zamumlala Miranda. „Co je?“

Miranda otevřela ústa, ale pak si vzpomněla, že Olivia stejně nepočká na odpověď, tak k čemu plýtvat energií?

„Pospěš si,“ vybědla ji Olivia. „Oblékni se a já zavolám služebnou, aby tě upravila. Pokud jde o vlasy, je hotová kouzelnice.“

Miranda přemítala, kdy si Olivia všimne, že nepohnula jediným svaem.

„Vstávej, Mirando.“

Skoro nadskočila. „Panebože, Olivie. Neřekl ti někdo, že je hrubé křičet jinému člověku do ucha?“

Oliviin obličej se rýsoval kousek nad jejím. „Abych řekla pravdu, nevypadáš dneska ráno moc jako člověk.“

Miranda se překulila. „Ani se tak necítím.“

„Po snídani ti bude líp.“

„Nemám hlad.“

„Přece nezmeškáš jídlo.“

Miranda zatnula zuby. Taková bezstarostná veselost by se měla před polednem zakázat. „*Jl dirando*.“

Miranda si přetáhla polštář přes hlavu. Jestli řekneš moje jméno ještě jednou, budu tě muset zabít.“ „Ale máme plno práce.“

Miranda zmlkla. O čem to Liwy proboha mluví? „Práce?“ opakovala.

„Ano, práce.“ Olivia jí vytrhla polštář a hodila ho na podlahu. „Mám skvělou představu. Napadlo mě to ve snu.“ „Děláš si legraci.“

„Dobře, dělám si legraci, napadlo mě to dnes ráno, když jsem ležela v posteli.“ Olivia se usmála - velmi prohnane, což znamenalo, že má buď nějaký geniální nápad, nebo se chystá obrátit svět naruby. A potom počkala - jedinkrát doopravdy počkala - takže ji Miranda odměnila otázkou: „Tak o co jde?“

„O tebe.“

„O mě?“

„A o Winstona.“

Chvilí se Miranda nezmohla na slovo. Pak vyhrkla: „Ze-šilelas.“

Olivia pokrčila rameny a znovu se posadila. „Nebo jsem velmi, velmi chytrá. Přemýšlej o tom, Mirando. Je to dokonalé.“

Miranda si neuměla představit, že by v té chvíli přemýšlela o čemkoli, co se týká mužů, natož o takovém, který má příjmení Bevelstoke, i kdyby to nebyl Turner.

„Dobře ho znáš a jste ve stejném věku,“ vypočítávala Olivia na prstech.

Miranda zavrtěla hlavou a rychle slezla z druhé strany postele na zem.

Jenže Olivia byla mrštná a během několika vteřin byla u ní. „Vlastně ani netoužíš po sezoně,“ pokračovala. „Říkalas to bezpočtukrát. A nesnášíš, když musíš konverzovat s lidmi, které neznáš.“

Miranda se jí pokusila vyhnout tím, že se rozběhla ke skříni.

„Protože Winstona *znáš*, jak už jsem poukázala, vylučuje to nutnost bavit se s cizími lidmi a kromě toho,“ před očima se jí objevil Olivii usměvavý obličej, „by to znamenalo, že budeme *sestry*.“

Miranda strnula a prsty sevřela šaty, které právě vytáhla ze skříně. „To by bylo skvělé, Olivie,“ řekla, protože co jiného mohla říct?

Jsem nadšená, že souhlasíš!“ vykřikla Olivia a objala ji. „Bude to báječné. Úžasné. Mnohem víc než úžasné. Bude to dokonalost sama.“

Miranda nehybně stála a přemítala, jak se jí proboha podařilo dostat se do takové kaše.

Olivia se celá rozzářená odtáhla. „Winston nebude vědět co dřív.“

Je to pro tebe nějaká hra, nebo chceš pro bratra to nejlepší?“

„Obojí,“ přiznala Olivia upřímně. Opustila Mirandu a zabořila se do nejbližší židle. „Záleží na tom?“

Miranda otevřela ústa, ale Olivia byla rychlejší. „Ovšemže ne,“ odpověděla si sama. Jde pouze o cíl, Mirando. Opravdu mě překvapuje, že jsme o tom vážně neuvažovaly už dřív.“

Protože byla Miranda otočená k Olivii zády, trhla sebou. Pochopitelně o tom vážně neuvažovala. Byla příliš zaneprázdňená sněním o Turnérovi.

„Moc dobře jsem viděla, že se na tebe Winston včera večer díval.“

„V místnosti bylo jen pět lidí, Olivie. Nemohl se na mě dost dobře *nedívat*.“

Jde o to *jak*,“ trvala Olivia na svém. „Díval se, jako by tě nikdy předtím neviděl.“

Miranda si začala oblékat šaty. „Určitě se pleteš.“

„Nepletu. Otoč se, zapnu ti knoflíky. V takových věcech se nikdy nemýlím.“

Miranda trpělivě stála, zatímco jí Olivia upravovala šaty. A pak ji napadlo...

„Kdy jsi měla příležitost mít pravdu? Jsme zahrabané na venkově. Před našima očima se neodvíjejí žádné milostné romány.“

„Ale jistě že odvíjejí. Například Billy Evans a...“

„*Museli* se brát, Olivie. Víš to.“

Olivia zapnula poslední knoflík, položila ruce Mirandě na ramena a otočila ji čelem k sobě. Tvářila se uličnický. „Ano, ale *proč* se museli brát? Protože byli zamilovaní.“

„Nepamatuju se, že bys ten snátek prorokovala.“ „Nesmysl. Určitě jsem to říkala. Byla jsi ve Skotsku. A nemohla jsem ti to dost dobře napsat - v dopise by to působilo jako sprosté klepy.“

Miranda si nebyla jistá, proč by to tak mělo být - neplánované těhotenství je zkrátka neplánované těhotenství, a na tom nikdo nic nezmění, ani když to napíše na papír. Ale jinak měla Olivia pravdu. Miranda odjízďděla každoročně na šest týdnů do Skotska na návštěvu za prarodiči z matčiny strany a Billy Evans se oženil, když byla pryč. Mělo jí být jasné, že Olivia přijde s argumentem, který nebude moci vyvrátit.

„Půjďme?“ zeptala se Miranda unaveně. Neměla šanci odjet dřív a kromě toho Turner nebyl včera večer ve své kůži. Snad tedy na snídani nepřijde. Pokud je na světě nějaká spravedlnost, zůstane celé dopoledne v posteli s bolavou hlavou.

„Ne dřív, než ti Maria učeše vlasy,“ rozhodla Olivia. „Nesmíme nechat nic náhodě. Teď je tvou *povinností* být

krásná. Nedívej se na mě tak. Jsi mnohem hezčí, než si myslíš."

„Olivie."

„Ne, ne, špatný výběr slov. Nejsi hezká. *To já jsem hezká. Hezká a nudná. Ty máš ještě něco navíc.*" „Dlouhý obličej."

„Ani ne. Aspoň ne tolik, jako když jsi byla malá." Olivia naklonila hlavu na stranu. A mlčela. *Mlčela.* Olivia!

„Co je?" zeptala se Miranda podezřívavě. „Podle mě jsi dozrála."

Přesně to říkal Turner před lety. *Jednou dozraješ a budeš stejně krásná, jako jsi teď chytrá.* Miranda nenáviděla, že si to pamatuje. A ještě víc nenáviděla, že jí to vhání slzy do očí.

Olivia viděla její dojetí a taky se jí zastřel pohled. „Mi-rando," prohlásila a pevně ji objala. „Taky tě miluju."

Bude skvělé být sestry. Už se nemůžu dočkat."

Když Miranda přišla na snídani (o celých třicet minut později - přísahala, že si ještě v životě tak dlouho neupravovala vlasy, a potom si slíbila, že už to ani nikdy neudělá), kručelo jí v žaludku.

„Dobré ráno, rodino," pozdravila Olivia vesele a vzala si talíř z kredence. „Kde je Turner?"

Miranda v duchu poděkovala za jeho nepřítomnost.

„Asi v posteli," odpověděla lady Rudlandová. „Chudák. Utrpěl šok. Byl to hrozný týden."

Všichni mlčeli. Nikdo z nich neměl Leticii rád.

Olivia přerušila ticho. „Dobře. Doufám, že nemá velký hlad. Ani včera s námi nevečeřel."

„Právě mu zemřela manželka, Olivie," připomněl jí Winston. „Zlomila si vaz. Buď k němu prosím trochu shovívavá."

„Mám starost o jeho blaho, protože ho miluju," podotkla Olivia s nevrlostí, kterou si vyhrazovala pouze pro svého stejně starého bratra. „Vůbec nejl."

„Poslala jsem mu podnos do pokoje," ukončila tu výměnu názorů jejich matka. „Dobré ráno, Mirando."

Miranda seboLi trhla. Soustředěně sledovala Olivii a Winstona. „Dobré ráno, lady Rudlandová," vyhrkla.

„Doufám, že jste se dobře vyspala."

Jak se dalo očekávat." Hraběnka vzdychla a usrkla čaj. „Prožíváme těžkou dobu. Musím ti znovu poděkovat, žeš tu zůstala přes noc. Pro Olivii to byla útěcha."

„Rádo se stalo," zamumlala Miranda. „Těší mě, že můžu pomoci." Následovala Olivii ke kredenci a vzala si vlastní talíř. Když se obrátila ke stolu, zjistila, že jí Olivia nechala židli vedle Winstona.

Posadila se a pohlédla na Bevelstokeovy. Všichni se na ni usmívali, lord a lady Rudlandovi velmi laskavě, Olivia s náznakem šibalství a Winston...

„Dobré ráno, Mirando," pozdravil ji vřele. A jeho oči... Byl v nich...

Zájem?

Proboha, že by měla Olivia pravdu? V tom, jak se na ni díval, *bylo* skutečně něco odlišného.

„Dobře, díky," odpověděla Miranda, zcela vyvedená z míry. Winston byl prakticky její bratr, ne? Nemohl o ní přemýšlet jako... Ani ona by nemohla. Ale pokud by to udělal on, mohla by i ona? A...

„Zůstaneš ještě dopoledne v Haverbreaks?" zeptal se. „Napadlo mě, že bychom si mohli vyjet na projížďkvi. Třeba po snídani?"

Panebože. Olivia měla pravdu.

Miranda cítila, jak překvapeně pootevřela rty. Ještě, ehm, nevím." Olivia ji kopla pod stolem. „Ach!"

„Není ta makrela dobrá?" zeptala se lady Rudlandová. Miranda zavrtěla hlavou. „Promiňte," odkašlala si. „Asi to byla jen kost."

„Proto nikdy rybu nesnídám," oznámila jim Olivia. „Co říkáš, Mirando?" naléhal Winston. Usmíval se - líným, chlapeckým úsměvem, který by jistě zlomil tisíc dívčích srdcí. „Projedeme se?"

Miranda opatrně přesunula nohy dál od Olivie. „Bohužel jsem si nevzala plášť." Byla to pravda a skutečně to byla škoda, protože začínala mít dojem, že by jí výlet s Winstonem aspoň vyhnal z hlavy Turnéra.

„Půjčím ti svůj," nabídla se Olivia a sladce se na ni usmála přes topinku. Jen ti bude trochu velký."

„Takže dohodnuto," pronesl Winston. „Bude to skvělé. Už dlouho jsme neměli takovou příležitost."

Miranda se přistihla, že se usmívá. Bylo snadné být ve Winstonově blízkosti, dokonce i teď, když ji svými úmysly mátl. „Podle mě je to několik let. Když přijedeš domů ze školy, vždycky se mi daří být ve Skotsku."

„Ale dneska ne," prohlásil šťastně. Zvedl čaj, usmíval se na ni přes šálek a Mirandu napadlo, jak moc se podobá Turnerovi, když byl mladší. Teď bylo Winstonovi dvacet, byl jen o rok starší než Turner, když se do něj zamilovala.

Když jsme se poprvé setkali, opravila se. Nezamilovala jsem se do něj. Jen jsem si to myslela. Ale teď už mám víc rozumu.

11. DUBNA 1819

Dnes jsem byla s Winstonem na úžasné vyjížďce. Hodně se podobá svému bratrovi -kdyby byl jeho bratr milý, ohleduplný a stále měl smysl pro humor.

Turnéra nepřekvapilo, že se dobře nevyspal - to se mu stávalo jen málokdy. A když přišlo ráno, byl stále podrážděný a vzteklý - hlavně na sebe.

Co si proboha myslel? Políbit Mirandu Cheeverovou. To děvče bylo prakticky jeho mladší sestra. Měl zlost a možná byl i trochu opilý, ale to jeho trapné chování neomlouvá. Leticia v něm zničila mnoho věcí, ale proboha, stále je džentlmen. Co by mu jinak zůstalo?

Dokonce po Mirandě ani netoužil. Ne skutečně. Znal

touhu, tu útroby svírající potřebu vlastnit a vyžadovat, ale to, co cítil k ní... Nevěděl sice, co to je, ale tohle to nebylo. Mohly za to její velké hnědé oči. Všechno viděly. Zneklidňovaly ho. Odjakživa. Už jako dítě mu připadala neobyčejně moudrá. A když stál v otcově pracovně, cítil se odhalený, průhledný. Byla jen žabec, který sotva vyšel ze školy, a přesto do něj viděla. Bylo to pobuřující, a tak dal průchod vzteku jediným způsobem, který v tu chvíli považoval za vhodný. Až na to, že by těžko našel nevhodnější. Teď se tedy bude muset omluvit. Bože, bylo to nesnesitelné pomyšlení. Mnohem snadnější by bylo předstírat, že se to nikdy nestalo, a do konce života ji ignorovat. Jestli však hodlá dál udržovat styky se svou sestrou, očividně to nepůjde. A kromě toho doufal, že v něm zůstala aspoň špetka džentlenské slušnosti.

Většinu toho, co v něm bylo dobré, Leticia zahubila, ale jistě mu něco zbylo. A pokud se džentlmen zachová špatně k dámě, omluví se.

Když sešel dolů na snídani, rodina se už rozešla, což mu zcela vyhovovalo. Rychle se najedl, vypil černou kávu, což považoval za pokání, a ani sebou netrhl, když mu stekla horká a hořká do krku. „Dáte si ještě něco?”

Turner pohlédl na lokaje, který vedle něj přešlapoval. „Ne,” zavrtěl hlavou. „Zatím ne.”

Lokaj ustoupil, ale neodešel z místnosti, a Turner v tu chvíli usoudil, že je na čase Haverbreaks opustit. Bylo tu příliš mnoho lidí. K čertu, jeho matka pravděpodobně dala všem sloužícím instrukce, aby na něj dohlíželi. Zamračeně odstrčil židli a vyšel na chodbu. Už informoval komorníka, že brzy odjedou. Mohli by to zvládnout do hodiny. Zbývalo pouze najít Mirandu a mít tu zatracenou povinnost z krku, aby se mohl co nejdříve vrátit do vlastního domova a...

Smích.

Zvedl hlavu. Právě vstoupili Winston a Miranda, zrůžo-vělí a doslova nasáklí svěžím vzduchem a sluncem.

Turner nadzvedl obočí, zastavil se a čekal, jak dlouho jim potrvá, než si ho všimnou.

„A *tehdy*,” říkala Miranda, která se očividně dostala k pointě příběhu, „jsem poznala, že se Olivii, pokud jde o čokoládu, nedá věřit.”

Winston se zasmál a vlídně si ji prohlížel. „Změnila ses, Mirando.”

Půvabně zčervenala. „Moc ne. Hlavně jsem dozrála.” „To ano.”

Turner se domníval, že se zadusí. „Myslel sis, že odjedeš do školy a až se vrátíš, budu stejná jako dřív?”

Winston se široce usmál. „Tak nějak. Ale musím přiznat, že se mi líbí, jak ses změnila.” Dotkl se jejích vlasů, které byly stočené do úhledného drdolu. „Nejspíš už tě za ně nebudu tahat.”

Znovu zčervenala a opravdu, už se to prostě nedalo vydržet.

„Dobré ráno,” prohlásil Turner hlasitě, aniž se obtěžoval pohnout ze svého místa na druhé straně chodby.

„Spíš odpoledne,” utrousil Winston.

„Pro nezasvěcené možná,” ušklíbl se Turner posměšně.

„V Londýně trvá dopoledne až do dvoti?” zeptala se Miranda chladně.

Jen když předchozí večer skončil zklamáním.”

„Turnere,” okřikl ho Winston vyčítavě.

Turner pokrčil rameny. „Potřebuju mluvit s Mirandou,” pronesl, aniž na bratra pohlédl. Miranda pootevřela rty - předpokládal, že překvapením, a možná i trochu vzteky.

„To záleží na Mirandě,” namítl Winston.

Turner obrátil oči k Mirandě. „Informuj mě, až budeš připravená odjet domů. Doprovodím tě.”

Winston konsternované otevřel ústa. „Koukni,” vypravil ze sebe upjatě. Je to dáma a ty uděláš dobře, když se budeš chovat zdvořile a požádáš ji o svolení.”

Turner se obrátil k bratrovi a mlčky si ho měřil pohledem, dokud se mladší muž nezačal neklidně vrtět. Pak pohlédl zpátky na Mirandu a opakoval: „Doprovodím tě domů.”

Já...”

Umlčel ji výmluvným pohledem, takže jí nezbylo než přikývnout. „Samozřejmě, pane,” pronesla s netypicky staženými koutky. Obrátila se k Winstonovi. „Chtěl s otcem probrat jeden středověký rukopis. Úplně jsem na to zapomněla.”

Chytrá Miranda. Turner se skoro usmál.

„Turner?” zeptal se Winston pochybovačně. „Středověký rukopis?”

Je to moje nová vášeň,” podotkl Turner vihlazeně.

Winston pohlédl z něho na Mirandu a zase zpátky. Nakonec upjatě přikývl. „Dobře. Bylo mi potěšením, Mirando.”

„Mně taky,” řekla a z jejího hlasu Turner věděl, že nelže.

Během rozhovoru mezi dvěma mladými milenci se ze své pozice ani nehnul a Winston po něm vrhl podrážděný pohled. Pak se zadíval na Mirandu a zeptal se: „Uvidíme se ještě, než se vrátím do Oxfordu?”

„To doufám. Na příštích několik dní nemám žádné plány a...”

Turner zívá.

Miranda si odkašlala. „Určitě se nějak dohodneme. Můžeš třeba přijít s Oliví na čaj.“ „Moc rád.“

Turnérovi se podařilo posílit svoje znuděné vzezření tím, že se s výmluvným nedostatkem zájmu zadíval na konečky prstů.

„Nebo kdyby Olivia nemohla,“ pokračovala Miranda působivě chladným hlasem, „mohl bys přijít sám.“

Winstonovy oči zjihly zájmem. „To bych rád,“ zamumlal a sklonil se nad její rukou. Jsi připravená?“ vyštěkl Turner. Miranda nehnula ani brvou. „Ne.“

„V tom případě si pospěš. Nemám celý den.“

Winston se k němu nevěřicně obrátil. „Co je to s tebou?“

Byla to dobrá otázka. Sám to nevěděl. Ještě před patnácti minutami bylo jeho jediným cílem co nejrychleji vyklidit pole a teď téměř trval na tom, že si udělá čas a doprovodí Mirandu domů.

Dobře, *trval* na tom, ale měl pro to svoje důvody.

Je mi docela dobře,“ odsekl. „Nejlíp za celá léta. Od roku 1816, abych byl přesný.“

Winston rozpačitě přešlápl z nohy na nohu a Miranda se odvrátila. Všichni věděli, že v roce 1816 se Turner oženil.

„Od června,“ dodal tvrdošíjně.

„Cože?“ zeptal se Winston škrobeně.

„Od června. Června roku 1816.“ A potom se rozzářil a poctil oba zjevně strojeným, samolibým úsměvem. Otočil se k Mirandě. „Počkám na tebe v hale. Nezpozdí se.“

46

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

3. kapitola

„X Tezpozdí se? 1 >1 Nezpozdí se??!“

Miranda, která se podrážděně oblékala, kvůli té větě už asi po šestnácté vzplála vzteky. Neurčili si žádný čas. Dokonce se jí ani nezeptal, zda ji může doprovodit. Přikázal jí to a potom jí poručil, aby mu dala vědět, až bude připravená, aniž se obtěžoval čekat na odpověď.

Tolik toužil po tom, aby odešla domů?

Nevěděla, jestli se má smát nebo plakat.

„Už odcházíš?“

Olivia strčila hlavu do pokoje.

„Musím,“ odpověděla Miranda záměrně ve chvíli, kdy si přetahovala šaty přes hlavu. Nijak zvlášť si nepřála, aby jí Olivia viděla do obličejů. „Tvůj plášť je na posteli,“ dodala zpod mušelínu.

„Ale proč? Svému otci určitě nechybíš.“

Milé, žeš mi to připomněla, ušklíbala se Miranda v duchu, přestože stejný názor slyšela od Olivie už bezpočtukrát.

„Mirando,“ nedala se Olivia odbýt.

Miranda se k ní obrátila zády, aby ji Olivia mohla zapnout. „Nerada bych tu otravovala.“

„Co? Nemluv hlouposti. Kdybys potřebovala, matka by tě se mnou klidně nechala bydlet. Vlastně to tak i bude, až odjedeme do Londýna.“

„Tady nejsme v Londýně.“

„Co to s tím má společného?“

47Nic. Miranda zatnula zuby. „Pohádala ses s Winstonem?“

„Samozřejmě že ne.“ Upřímně, kdo by se mohl pohádat s Winstonem? Kromě Olivie. „Tak co se děje?“

„Nic.“ Miranda se donutila k většímu klidu a sáhla po rukavicích. „Tvůj bratr se chce zeptat mého otce na nějaký středověký rukopis.“

„Winston?“ zeptala se Olivia pochybovačně.

„Turner.“

„Turner?“

Panebože, stalo se taky *někdy*, že nestrkala nos do cizích věcí?

„Ano,“ přisvědčila Miranda, „a protože hodlá brzy odjet, musí mě doprovodit hned.“

To poslední si úplně vymyslela, ale za daných okolností to považovala za boží vnuknutí. Kromě toho se možná Turner opravdu bude muset vrátit do svého domova v Nortlumberlandu, takže by se svět mohl vrátit do normálu, kdy se příjemně nakloněný na své ose točí kolem slunce.

Olivia se opřela o rám dveří takovým způsobem, že ji Miranda nemohla ignorovat. „Tak proč máš tak mizernou náladu? Vždycky jsi měla Turnéra ráda, ne?“

Miranda se skoro rozesmála.

A pak se téměř rozplakala.

Jak se jí odvážil poroučet jako nějaké vzpurné děvče?

Jak se odvážil vyvolat v ní takové zoufalství zrovna tady v Haverbreaks, kde byla v posledních několika letech doma víc než on?

Odvrátila se. Nemohla dovolit Olivii, aby jí viděla do tváře.

Jak se ji mohl odvážit políbit a nemyslet to vážně? „Mirando?“ promluvila Olivia tiše. „Co ti je?“ „Nic,“ vymáčkla ze sebe Miranda a rychle se kolem ní protáhla ke dveřím. „Nevypadáš...“

48

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Jsem smutná kvůli Leticii,“ vyštěkla Miranda. A byla. Všichni, kdo přiměli Turnéra k takovému zoufalství, si jistě zasloužili soucit.

Ale Olivia, protože to zkrátka byla Olivia, se nenechala odbýt, a když Miranda spěchala dolů ze schodů k hale, byla jí v patách.

„Kvůli Leticii?“ vykřikla. „Děláš si legraci.“

Miranda se na podestě prudce zarazila a pevně se chytila zábradlí, aby nespadla.

„Leticia byla odporná čarodějnice,“ pokračovala Olivia. „Kvůli ní byl Turner hrozně nešťastný.“

Přesně.

„Mirando! Mirando! Ach, TLirnere. Dobrý den.“

„Olivie,“ odpověděl zdvořile a mírně přikývl.

„Miranda tvrdí, že oplakává Leticii. Není to trestuhodné?“

„Olivie!“ zalapala Miranda po dechu. Turner sice nenáviděl zesnulou manželku natolik, že to řekl dokonce i při pohřbu, ale jistě věci zkrátka překračovaly hranice slušnosti.

Turner pohlédl na Mirandu a nadzvedl hnědé obočí ve výsměšně tázavém výrazu.

„No tak. Nenáviděl ji a všichni to víme.“

„Upřímná jako vždy, drahá sestřičko,“ zamumlal Turner.

„Vždycky jsi říkal, že nemáš rád přetvářku,“ odsekla. „To je pravda.“ Pohlédl na Mirandu. „Půjdem?“

„Doprovázíš ji domů?“ zeptala se Olivia, přestože jí to Miranda už sdělila.

„Potřebuju mluvit s jejím otcem.“ „Nemůže ji doprovodit Winston?“

„Olivie!“ Miranda si nebyla jistá, co ji přivedlo do větších rozpaků - že si Olivia hraje na dohazovačku, nebo že to dělá před Turnerem.

„Winston nepotřebuje mluvit s jejím otcem,“ upozornil ji Turner uhlazeně.

„Nemůže jet s vámi?“

„V lehkém dvoukoleovém kočáru ne.“

49Olivia toužebně rozevřela oči. „Pojedete ve dvoukolo-vém kočáru?“ Byl nový, vysoký a rychlý a Olivia umírala touhou držet otěže.

Turner se zakřenil a na okamžik skoro vypadal jako kdysi - jako muž, jehož Miranda před tolika lety znala a milovala. „Možná ji dokonce nechám kočírovat,“ dodal, zjevně jen proto, aby svou sestru mučil.

Fungovalo to. Olivia ze sebe vydala zvláštní klokotavý zvuk, jako by se měla zadusit vlastní závistí.

„Měj se, drahá sestřičko!“ uculil se Turner. Zaklesl si Mi-randinu paži do ohbí lokte a odtáhl ji ke dveřím. Ještě tě uvidím... nebo možná ty uvidíš mě. Až pojedu kolem.“

Na schodech, které vedly k příjezdové cestě, potlačila Miranda smích. Jsi hrozný,“ odfrkla si.

Pokrčil rameny. „Zaslouží si to.“

„Ne,“ zavrtěla Miranda hlavou. Měla pocit, že by se měla za svou nejlepší přítelkyni postavit, i když si tu scénu bezostyšně vychutnávala.

„Ne?“

„Tak dobře, ano, ale stejně jsi hrozný.“

„Naprosto,“ souhlasil. Miranda ho nechala, aby jí pomohl do kočáru, a přitom přemítala jak to, že sedí vedle něj, upřímně se usmívá a myslí si, že to s její nenávistí možná není tak horké a Turner se ještě dokáže napravit.

Prvních několik minut jeli mlčky. Kočár byl velmi elegantní a jak jeli po silnici, Miranda se neubránila velkolepému pocitu.

„Dnes odpoledne jsi dobyla něčí srdce,“ poznamenal Turner konečně. Miranda ztuhla.

„Winston vypadá, že jsi ho velmi zaujala.“

Stále mlčela. Na to se nedalo nic říct, nic, co by nenarušilo její důstojnost. Mohla to popřít a vypadat jako koketa, nebo mohla souhlasit a vypadat vychloubačně. Nebo uštěpačně. Nebo, bůh chraň, jako by si přála, aby Turner žárlil.

„Asi bych vám měl dát svoje požehnání.“

50

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Miranda se k němu otřeseně obrátila, ale Turner se díval před sebe na silnici a dodal: „Pro tebe by to byl určitě výhodný sňatek a on by si nepochybně nemohl vybrat lip. Nemáš sice moc peněz, které mladší syn naléhavě potřebuje, ale vynahradiš to rozumem. A vnímavostí.“

Já - já...“ Miranda zamrkala. Vůbec nevěděla co říct. Byl to kompliment, dokonce velmi zjevný, a přesto z něj měla rozpačitý pocit. Nechtěla, aby vychvaloval její přednosti, pokud to dělal jen proto, aby ji dal dohromady se svým bratrem.

Kromě toho nechtěla být *vnímavá*. Protože chtěla být krásná, půvabná nebo okouzující.

Panebože. *Vnímavá*. Takové Libohé označení.

Uvědomila si, že Turner očekává, že svou kostrbatou řeč dokončí, a tak zamumlala: „Děkuju.“

„Nerad bych, aby bratr udělal stejné chyby jako já.“

Při těch slovech k němu vzhledla. Měl napjatý obličej a oči zaryté upíral na silnici, jako by jediný pohled na Mirandu mohl zničit celý okolní svět. „Chyby?“ opakovala tiše.

„Chybu,“ opravil se úsečně. Jedinou.“

„Leticia.“ Tak. Řekla to.

Kočár zpomalil a pak úplně zastavil. Konečně se na ni podíval. „Přesně tak.“

„Co ti provedla?“ zeptala se tiše. Bylo to příliš osobní a nanejvýš nevhodné, ale nedokázala se tomu ubránit, když na ni upíral tak pronikavý pohled.

Neměla to říkat. Zjevně ne, protože napjal čelist a odvrátil se. „Nic, co by bylo určené pro dámské uši.“

„Turnere...“

S planoucíma očima se k ní prudce obrátil. „Víš, jak umřela?“

Miranda zavrtěla hlavou, ačkoli současně odpověděla: „Zlomila si vaz. Spadla.“

„Z koně,“ doplnil. „Shodil ji kůň...“ Já vím.“

„...když jela za svým milencem.“ To nevěděla.

51 „Taky čekala dítě.“ Panebože. „To mě moc...“ Zarazil ji. „*Neříkej* to. Mě ne.“ Rukou zalétna k otevřeným ústům. „Nebylo moje.“

Polkla. Co mohla říct? Na to žádná slova neexistovala.

„Ani to první nebylo moje,“ dodal. Nosní dírky se mu vzdouvaly, oči měl přimhouřené a rty sevřené - skoro jako by ji k něčemu pobízel. Mlčky ji vyzýval, aby se ptala.

„T...“ Snažila se vyslovit jeho jméno, protože si myslela, že by měla promluvit, ale pravdou bylo, že mu byla nesmírně vděčná, když ji přerušil.

„Byla těhotná, už když jsme se vzali. Proto se za mě provdala, pokud to musíš vědět.“ Jízlivě se zasmál. „*Po-kud to musíš vědět*“ opakoval. Je to k popukání, vzhledem k tomu, že *já* jsem to nevěděl.“

Vycítila z jeho hlasu bolest, ale ještě víc opovrhování sebou samým, přemítala, jak na to asi přišel... a věděla, že už ho nikdy nedokáže nenávidět.

„To je mi líto,“ pronesla, protože to tak bylo a cokoli dalšího už by bylo zbytečné.

„Nemůžeš za to -“ Zmlkl a odkašlal si. A pak, po několika vteřinách dodal: „Děkuju.“

Znovu zvedl otěže, ale než přiměl koně ke cvalu, zeptala se: „Co teď budeš dělat?“

Usmál se. Vlastně ne tak docela, jen mírně nadzvedl koutek rtů. „Co budu dělat?“ opakoval.

„Pojedeš do Northumberlandu? Nebo do Londýna?“ *Znovu se oženíš?*

„Co budu dělat?“ přemítal nahlas. „Asi všechno, co budu chtít.“

Miranda si odkašlala. „Tvoje matka dotíká, že během Oliviiiny sezony budeš v Londýně.“

„Olivia nepotřebuje mou pomoc.“

„Ne.“ Polkla. Křečovitě. To byla její hrdost klouzající do jejího krku. „Ale já ano.“

52

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Obrátil se a nadzvedl obočí. „Ty? Myslel jsem si, že máš kolem prstu omotaného mého mladšího bratra.“

„Ne,“ ohradila se rychle. „Chci říct, že nevím. Je velmi mladý, nemyslíš?“

„Starší než ty.“

„O tři měsíce,“ odsekla. „Stále studuje na univerzitě. Nebude se hnát do manželství.“

Naklonil hlavu a jeho pohled se stal ještě pronikavějším. „Ty ano?“

Miranda bojovala s nutkáním přeskočit postranici kočáru. Některé rozhovory by jistě dáma neměla snášet.

Tohle je určitě jeden z nich.

„Ráda bych se někdy vdala, ano,“ odpověděla váhavě. Nenáviděla, že se jí rozhořely tváře.

Díval se na ni. A ona na něj. A ještě déle.

Nebo to byl možná jen letmý pohled. Nedokázala to odhadnout, ale velmi se jí ulevilo, když konečně prolomil ticho - ať už trvalo jakkoli dlouho - a řekl: „Dobře. Zvážím to. Přinejmenším ti to dlužím.“

Panebože, vířilo jí v hlavě. „Co mi dlužíš?“

„Omluvu, aspoň pro začátek. To, co se stalo včera večer... bylo neodpuštělné. Proto jsem trval na tom, že tě doprovodím domů.“ Odkašlal si a na chvíli odvrátil pohled. „Dlužím ti omluvu a myslel jsem si, že budeš radši, když to udělám v soukromí.“

Dívala se přímo před sebe.

„Při veřejné omluvě bychom museli vysvětlit mé rodině, zač přesně se omlouvám,“ pokračoval. „Asi bys nechtěla, aby to věděli.“

„Chceš říct, že ty bys nechtěl, aby to věděli.“

S povzděchem si prohrábl vlasy. „To ne. Netvrdím, že jsem na svoje chování hrdý, takže budu radši, když se o tom moje rodina nedozví. Ale taky jsem myslel na tebe.“

„Omluva se přijímá," promluvila tiše.

Turner si dlouze, unaveně povzdychl. „Nechápu, proč jsem to udělal," pokračoval. „Necítil jsem touhu. Nevím, co to bylo. Ale nemohla jsi za to."

53Vrhla po něm zvláštní pohled. Nebylo těžké si ho vyložit.

„Zatraceně..." Podrážděně vydechl a odvrátil pohled. *Skvělá práce, Turnere, Políbit dívku a potom jí říct, že tě nijak nepřitahuje.* „Promiň, Mirando. Vyznělo to špatně. Jsem osel. Poslední dobou si nemůžu pomoci."

„Měl bys napsat knihu," poznamenala hořce. „Sto a jeden způsob jak urazit mladou dámu. Odvážuju se tvrdit, že už jsi nejím v půlce."

Zhluboka se nadechl. Nebyl zvyklý se omlouvat. „Ne že bys nebyla přitažlivá."

Nevěřicně se na něj podívala.

Uvědomoval si, že by měl zmlknout, ale smutek v jejích očích se bolestně dotkl koutku v jeho srdci, který nechával léta nedotčený, a zmocnilo se ho zvláštní nutkání všechno napravit.

Mirandě bylo devatenáct. Její zkušenost s muži zahrnovaly Winstona a jeho, kteří navíc byli bratři. Musela být nesmírně zmatená. Winston náhle usoudil, že je Venuše, královna Alžběta a panna Marie v jednom, a Turner se na ni téměř vrhl. Nebyl to zrovna běžný den v životě mladé venkovské slečny.

A přesto tu seděla. Narovnála záda. Zvedla bradu. A necítila k němu nenávist. Měla by, ale necítila.

„Musíš mě vyslechnout," pronesl a vzal ji za ruku. *Jsi přitažlivá. Velmi.* Upřel pohled na její obličej a poprvé za ta léta se na ni pořádně podíval. Nebyla krásná podle klasických měřítek, ale v jejích velkých hnědých očích bylo něco velice poutavého. Elegantně světlá pleť bez jediného kazu silně kontrastovala s tmavými vlasy, které byly, jak si Turner najednou všiml, husté a mírně zvlněné. Tak vypadaly hebce. Včera v noci se jich dotkl. Proč si nepamatoval, jak působily na dotek? Určitě zaznamenal jejich strukturu.

„Turnere," promluvila Miranda.

Zíral na ni. Proč si ji tak prohlíží?

Jakmile vyslovila jeho jméno, sklouzl pohledem k jejím ústům. Měla smyslné a plné rty, vyzývající k polibku.

54

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ „Turnere?"

„Velmi," zašeptal, jako by právě dospěl k neuvěřitelnému poznání. „Velmi co?"

„Velmi přitažlivá." Mírně zavrtěl hlavou, aby se vytrhl z kouzelného opojení, které se ho zmocnilo. Jsi velmi přitažlivá."

Vzdychla. „Nelži mi, prosím, abys šetřil moje city. Vyjadřuješ tak nedostatek úcty k mému rozumu, a to mě uráží ještě víc než cokoli, co můžeš říct o mém vzhledu."

Odtáhl se a zvlhl rty. „Nelžu." Vypadal překvapeně.

Miranda zachytila spodní ret nervózně mezi zuby. „Ach." Působila stejně ohromeně jako on. „V tom případě děkuju. Asi."

„Obvykle nejsem tak neohrabaný, že bych pronášel komplimenty, které se nedají rozpoznat." „To jistě ne," utrousila ostře.

„Tak proč mám najednou pocit, že mě z něčeho obviňuješ?"

Rozevřela oči. To byl její tón tak chladný? „Nechápu, o čem to mluvíš," vyhrkla.

Chvilí to vypadalo, že se jí bude vyptávat dál, ale pak si to zřejmě rozmyslel, protože zvedl oči a vlídně se usmál. „Pojedeme?"

V dalších minutách po něm Miranda pokukovala. Jeho výraz byl nečitelný, dokonce klidný, což bylo nesmírně popuzující, protože jí myšlenky zmateně vířily v hlavě. Řekl, že po ní netouží, ale proč ji v tom případě políbil? Jaký to mělo smysl? A pak už to déle nevydržela. „Proč jsi mě políbil?"

Chvilí se zdálo, že Turnérovi zaskočilo, ačkoli nemělo co. Otřeseně na ni pohlédl. Koně vycítili nedostatek zájmu od kočího a trochu zpomalili.

Miranda vytušila jeho neklid a usoudila, že Turner nenachází žádná vlídná slova, jimiž by na její otázku odpověděl. „Zapomeň, že jsem se ptala," mávla rukou. „Nezáleží na tom."

55Přesto nelitovala, že se zeptala. Co mohla ztratit? Nehodlal se jí vysmívat a šířit klepy. Prožívala pouze rozpaky, a ty se nedaly srovnat s rozpaky včerejší noci, takže...

„Byla to moje vina," promluvil zčistajasna. Jen a jen moje. A ty jsi měla tu smůlu, že jsi náhodou stála poblíž."

Miranda spatřila prázdnotu v jeho modrých očích a položila mu ruku na rukáv. „Není nic špatného na tom, že se na ni zlobíš."

Nepředstíral, že neví, o kom Miranda mluví. Je mrtvá, Mirando."

„To ještě neznamená, že během života nebyla potvora."

Upřel na ni podivný pohled a potom se rozesmál. „Někdy říkáš hrozné věci, Mirando."

Zvlhl rty. „*Ted'* to rozhodně беру jako kompliment."

„Připomeň mi, abych tě nikdy nenajal na místo učitelky v nedělní škole."

„Obávám se, že nejsem představitelkou křesťanských ctností."

„Vážně?" Vypadal pobaveně.

„Pořád v sobě chovám zášť vůči ubohé Fioně Bennetové." „Kdo to je?"

„Ta hrozná holka, která mi na Oliviiině a Winstonově oslavě jedenáctých narozenin řekla, že jsem ošklivá."
„Před kolika to bylo lety, proboha? Připomeň mi to, ať tě nerozzlobím."
Nadzedla obočí. „Na to si dávej pořádný pozor."
„Chybí ti náležitá šlechtnost, kotě."
Pokrčila rameny. Žasla, jak se mu podařilo přimět ji během tak krátké chvíle k pocitu bezstarostnosti a štěstí.
„Neříkej to své matce. Myslí si, že jsem světice."
„Ve srovnání s Olivii určitě jsi."
Miranda mu pohrozila prstem. „Neodvažuj se Olivii pomlouvat. Jsem jí zcela oddaná."
„Věrná jako pes, pokud omluvíš moje nepřitažlivé přirovnání." „Zbožňuju psy."
V té chvíli dojeli k Mirandinu domu.

56

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Zbožňuju psy. Její poslední poznámka. Úžasné. Po zbytek života si ji bude spojovat se psy.
Turner jí pomohl na zem a potom pohlédl na nebe, které začínalo tmavnout. „Snad ti nebude vadit, když tě nedoprovodím dovnitř," zamumlal.
„Ovšemže ne," ujistila ho. Byla to praktická dívka. Nemělo smysl, aby zmokl, když byla naprosto schopná dostat se do vlastního domu.
„Hodně štěstí," řekl a nasedl zpátky do kočáru. „S čím?"
„S Londýnem, s životem." Pokrčil rameny. „S čímkoli chceš."
Žalostně se usmála. Kdyby jen věděl.
19- KVĚTEN 1918
Dnes jsme přijely do Londýna. Přisahám, že jsem ještě nikdy neviděla nic podobného. Je to velké a rušné město, plné lidí a také pachů.
Lady Rudlandová říká, že jsme tu pozdě, protože sezona začala už před měsícem. Ale nedalo se nic dělat - Livvy by vypadala velice nevychovaně, kdyby vstoupila do společnosti, zatímco měla oplakávat Leticii. Stejně jsme to trochu odbyly a přestaly truchlit dřív, i když jen kvůli zkouškám u krejčího a připravám. Na ples však můžeme, až když období smutku úplně skončí.
Díkybohu trvá jen šest týdnů. Chudák Turner to musí snášet celý rok.
Obávám se, že jsem mu zcela odpustila. Víím, že bych neměla, ale nemůžu se přimět k tomu, abych jím opovrhovala. Určitě chovám rekord v nejdelší neopětované lásce. Vzbuzuju soucit. Jsem pes.
Jsem pes, který vzbuzuje soucit. A hrozně plýtvám papírem.

574. kapitola

Turner hodlal strávit jaro a léto v Northumberlandu, kde mohl v jistém soukromí přestat držet smutek. Jeho matka však zvolila udivující množství taktik - vzbuzujících pocity viny - a donutila ho, aby přijel do Londýna podpořit Olivii.
Nepodlehl, když ho upozornila, že je předním členem společnosti, a tudíž jeho přítomnost na Oliviiině plese zajistí účast těch nejvhodnějších mladých džentlmenů.
Nepodlehl, když poznamenala, že by neměl zůstat za hranicemi a prospěje mu jet někam, kde bude mezi přáteli.
Úplně to však vzdal, když se objevila na jeho prahu a pronesla bez jakéhokoli pozdraví: Je to tvoje sestra."
A tak se ocitl v londýnském domě Rudlandových obklopen pěti stovkami ne-li té nejvybranější smetánky z celé země, pak přinejmenším té nejokázalejší.
Olivia i Miranda si však mezi nimi budou muset najít manžela a Turner byl odhodlaný nedovolit ani jedné z nich, aby uzavřely tak neblahý sňatek jako on. Londýn se hemžil mužskými protějšky Leticie, jejichž jména většinou začínala lord Tento a sir Tamten. A Turner velice pochyboval, že je jeho matka zasvěcená do oplzlých klepů, které kolovaly v jeho kruzích.
Přesto to neznamenalo, že se bude muset příliš často objevovat na veřejnosti. Přišel na ples pořádaný na počest vstupu dívek do společnosti a tu a tam je někam doprovodil, třeba když hráli v divadle hru, kterou chtěl

58

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

vidět. Jinak sledoval jejich pokroky zpovzdálí. Koncem léta s těmi všemi nesmysly skončí a vrátí se...
Vlastně se může vrátit k čemukoli, co se mu líbí. Třeba ke studiu zemědělství. Ke zdokonalování lukostřelby. Návštěvám místního hostince. Jejich pivo mu velice chutnalo. A nikdo se ho tam ani jednou nezeptal na nedávno zesnulou lady Turnérovou.
Jsi tady, drahoušku!" Před očima se mu najednou zjevila matka, oblečená v půvabných nachových šatech.
„Říkal jsem ti, že to stihnu," poznamenal a dopil sklenku šampaňského, kterou držel v ruce. „Neupozornili tě na můj příjezd?"
„Ne," odpověděla trochu nepřítomně. „Pobíhala jsem tu jako šílená, abychom všechno stihli včas. Sloužící si mě zřejmě nepřáli vyrušit."

„Nebo tě nemohli najít," podotkl Turner a mimoděk přelétl pohledem zástup. Byla to hrozná tlačenička - a tudíž obrovský úspěch. Nesetkal se s žádným z čestných hostů, ale na druhou stranu mu zcela vyhovovalo, že zhruba dvacet minut, které byl přítomen, strávil v ústraní.

„Zajistila jsem pro obě dívky povolení k valčíku," sdělila mu lady Rudlandová, „takže prosím u obou z nich splň svou povinnost."

Jasný rozkaz," zamumlal.

„Zvlášť u Mirandy," dodala, jako by jeho poznámku neslyšela.

„Proč zvlášť u Mirandy?"

Matka na něj upřela přísný výraz. „Miranda je pozoruhodná dívka a já ji vřoucně miluji, ale oba víme, že není z těch, kterým společnost normálně projevuje přízeň."

Turner po ní vrhl ostrý pohled. „Oba taky víme, že společnost je jen zřídka objektivním posuzovatelem lidské povahy. Leticia, pokud si vzpomínáš, měla velký úspěch."

„A Olivia taky, můžeme-li soudit z dnešního večera," utrousila matka ostře. „Smetánka je nevypočitatelná a odměňuje zlo stejně často jako dobro. Nikdy však ne-odměňuje zdrženlivost."

59V té chvíli zahlédl Turner Mirandu, která stála vedle Olivie u dveří na chodbu.

Vedle Olivie a stranou od okolního světa.

Ne že by lidé Mirandu ignorovali, protože tak to rozhodně nebylo. Usmívala se na mladého džentlmena, který ji přišel požádat o tanec. Ale netočil se kolem ní takový dav jako kolem Olivie, která, jak musel Turner přiznat, zářila jako nádherný šperk umístěný na patřičném podkladu. Oči jí jiskřily, a když se zasmála, vzduch naplnila hudba.

Jeho sestra byla okouzlující. Dokonce i Turner s tím musel souhlasit.

Miranda byla jiná. Dívala se kolem sebe a usmívala se, jako by měla nějaké tajemství a poznamenávala si v mysli údaje o lidech, které potkala.

„Běž si s ní zatančit," pobídla ho matka.

„S Mirandoti?" zeptal se překvapeně. Domníval se, že si bude přát, aby svůj první tanec věnoval Olivii.

Lady Rudlandová přikývla. „Moc jí to prospěje. Netančil jsi s ní od... ani nepamatuju. Už dloiiho předtím, než Leticia zemřela."

Turner cítil, jak se mu napíná čelist. Něco by poznamenal, jenže matka náhle zalapala po dechu, což by samo o sobě nebylo překvapivé, ale potom, čímž si byl zcela jistý, uslyšel první nadávku, která jí kdy unikla ze rtů.

„Matko?" zeptal se.

„Kde máš smuteční pásku na rukávu?" zašeptala naléhavě.

„Smuteční pásku," opakoval posměšně. „Za Leticii," dodala, jako by to nevěděl. „Už jsem ti, myslím, řekl, že za ni nebudu držet smutek." „Ale tady jsme v Londýně," sykla. „A tvoje sestra vstupuje do společnosti." Pokrčil rameny. „Mám černý kabát." „Vždycky máš černý kabát."

„V tom případě," poznamenal mírně, „zřejmě truchlím neustále. Za ztrátu ideálů." „Vývoláš skandál," obvinila ho.

60

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Ne," ohradil se ostře. „To Leticia vyvolávala skandály. Já jen odmítám oplakávat nestoudnou manželku."

„Chceš svou sestru zničit?"

„Moje činy se na ní neodrazí ani z poloviny tak zle, jako se o to postarala moje drahá zesnulá."

„O to nejde, Turnere. Skutečností je, že tvoje manželka *zemřela* a..."

„Viděl jsem tělo," odsekl, čímž ji konečně přerušil. Lady Rudlandová se odtáhla. „Nemusíš kvůli tomu být hrubý."

Turnérovi začalo bušit v hlavě. „V tom případě se za to omlouvám." „Ráda bych, abys to znovu uvážil."

„Nechci ti přidělovat starosti," povzdychl si, „ale nerozmyslím si to. Můžeš mě mít tady v Londýně bez smuteční pásky, nebo v Northumberlandu... taky bez smuteční pásky," zakončil po krátké odmlce. Je to na tobě."

Matka zatnula čelist, ale mlčela, takže jen pokrčil rameny. „Půjdu tedy najít Mirandu."

A odešel.

Miranda strávila ve městě dva týdny a ačkoli si nebyla jistá, jestli může svůj pobyt považovat za úspěch, nemyslela si ani, že selhala. Vedla si tak, jak očekávala - celkem dobře, se zpola zaplněným tanečním pořádkem a deníkem, který přetékal hloupými poznámkami, nesmysly a občas bolestí. (To v případě lorda Chiselwortha, který na plesu u Mottra-mových špatně šlápl a vymkl si kotník. Pokud šlo o hlouposti a nesmysly, bylo jich příliš, než aby je počítala).

Celkem vzato se domnívala, že na dívku se svými vlastnostmi a vrozenými vlohami dosáhla maxima. Do deníku napsala:

Mám si prohlubovat společenské dovednosti, ale jak Olivia poukázala, nejapné klábosení nikdy nebylo mou silnou stránkou. Přesto jsem

61zdokonalila svůj vlivný, duchem nepřítomný úsměv a zdá se, že funguje. Tři muži mě pozvali na večeři!

Samozřejmě pomohlo, že její blízké přátelství s Olivíí bylo všeobecně známé. Olivia vzala *smetánku* útokem -jak všichni předpokládali - a Miranda z toho spojení těžila. Našli se džentlmeni, kteří přišli k Olivii příliš pozdě, aby si zamluvili tanec, a někteří se ji prostě báli oslovit. (V takových chvílích vypadala Miranda jako mnohem příjemnější volba).

Ale i přes poměrně značnou pozornost stála sama, když uslyšela bolestně důvěrný hlas...

„Nikde neřeknu, že jsem tě zastihl bez společníka, Mi-rando.“

Turner.

Nemohla se než usmát. V tmavém večerním obleku a ve světle svíček, jejichž mihotavá zář pozlacovala jeho vlasy, mu to ohromně slušelo. „Přišel jsi,“ poznamenala prostě.

„Myslela sis opak?“

Lady Rudlandová tvrdila, že to má Turner v plánu, ale Miranda tomu úplně nevěřila. Dal jasné najevo, že ten rok nestojí o žádnou společnost. Nebo možná jakýkoli rok. Zatím se to těžko odhadovalo.

„Vím, že tě matka musela vydírat, abys přišel,“ podotkla, když se postavil vedle ní a lhostejně přehlížel dav. Předstíral, že ho urazila. „Vydírat? Takové ošklivé slovo. Navíc při této příležitosti zcela nepatřičné.“

„Vážně?“

Mírně se k ní naklonil. „Pokusila se ve mně vyvolat pocity viny.“

„Viny?“ Zvlnila rty a upřela na něj uličnický pohled. „Co jsi provedl?“

„Spíš co jsem neprovedl. Nebo co jsem nikdy neprováděl.“ Nenuceně pokrčil rameny. „Bylo mi řečeno, že poklid vás podpořím, ty i Olivia uspějete.“

62

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Myslím, že Olivia by uspěla, i kdyby neměla ani halíř a narodila se jako nemanželské dítě.“

„Ani o tebe nemám starost,“ usmál se Turner tím pobuřujícím shovívavým způsobem. Pak se zamračil. „Čím mě měla matka vydírat?“

Miranda se v duchu usmála. Líbilo se jí, když ho vyvedla z míry. Vždycky se jí zdálo, že se příliš ovládá, kdežto její srdce se při pohledu na něj rozbušilo třikrát rychleji. Naštěstí si za ta léta zvykla na jeho společnost. Kdyby ho neznala tak dlouho, pochybovala, že by s ním dokázala rozmlouvat. A jistě by vzbudilo jeho podezření, kdyby měla pokaždé, když se setkali, svázaný jazyk.

„Nevím,“ nasadila zamyšlený výraz. „Prohřešky z dob, kdy jsi byl malý a tak podobně?“

„Mlč. Byl jsem naprostý anděl.“

Pochybovačně nadzvedla obočí. „Myslíš si, že jsem tak důvěřivá?“

„Ne, jen příliš zdvořilá, abys mi odporovala.“

Miranda stočila oči ke stropu a pak se obrátila zpátky k davu. Olivia stála na druhé straně místnosti obklopená obvyklým houfem džentlmenů.

„Liwy se tu cítí jako ryba ve vodě, vid’?“ zeptala se.

Turner souhlasně přikývl. „Kde jsou všichni *tvoji* obdivovatelé, Mirando? NemůžLi uvěřit, že žádné nemáš.“

Při tom komplimentu zčervenala. Je jich jen pár. Když je Olivia poblíž, jako bych splynula s dřevěným obložením.“

Nevěřicně se na ni zadíval. „Ukaž mi svůj taneční pořádek.“

Zdráhavě mu ho podala. Rychle ho přelétl očima a pak ho vrátil. „Měl jsem pravdu. Je skoro plný.“

„Většina z nich ke mně zamířila jen proto, že jsem stála vedle Olivie.“

„Nemluv hlouposti. A nemáš proč být rozrušená.“

„Nejsem,“ namítna. Překvapilo ji, že si to myslí. „Proč? Vypadám tak?“

Odtáhl se a prohlížel si ji. „Ne. Nevypadáš. Zvláštní.“

63 „Zvláštní?“

„Nikdy jsem nepoznal dámu, která si nepřeje, aby ji na ples obletovalo hejno žádoucích mladíků.“

Při jeho blahosklonném tónu se naježila. „Teď už ano.“

Uchechtl se. Jak si, drahé děvče, chceš s tímhle postojem najít manžela? A nedívej se na mě, jako bych se nad tebe povyšoval...”

Jen pevněji zatnula zuby.

„Vždyť jsi mi sama říkala, že se letošní sezonu chceš vdát.“

Měl pravdu, sper ho ďas. Neměla jinou možnost, než se ohradit: „Neříkej mi laskavě ‚drahé děvče‘.“

Zakřenil se. „Proč mám dojem, slečno Cheeverová, že jste trochu nedůtklivá?“

„Odkakživa jsem taková,“ odsekla.

„Zřejmě ano.“ Stále se přitom usmíval, což ji popuzovalo ještě víc.

„Myslela jsem si, že ty máš být trdnomyslný a zahlobaný,“ zabručela.

Pokrčil rameny. „Zřejmě ve mně probouzíš ty nejlepší stránky.“

Miranda ho sjela ostrým pohledem. Zapomněl už na noc po Leticiině pohřbu? „Nejlepší?“ protáhla. „Opravdu?“ Aspoň že se tvářil provinile. „Občas i ty nejhorší. Ale dnes večer pouze ty nejlepší.“ Když nadzvedla obočí, dodal: Jsem tady, abych vůči tobě splnil svou povinnost.“

Povinnost. Takové *vážné*, nudné slovo.

„Ukaž mi svůj taneční pořádek.“

Podala mu ho. Byla to kartička zdobená kLidrlinkami a s tužičkou přivázanou v rohu. Turner ji přelétl očima a pak je přimhouřil. „Proč sis nechala všechny valčíky volné, Mirando? Matka mi jasně sdělila, že pro tebe i Olivii získala povolení.“

„To není důležité.“ Na zlomek vteřiny zatnula zuby a snažila se potlačit zčervenání, které se jí každou vteřinou začne plížit po krku. Jen, ehm, pokud to musíš vědět...”

64

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ „Ven s tím, slečno Cheeverová.“

„Proč mi říkáš slečno Cheeverová vždycky, když se mi posmíváš?“

„Nesmysl. Říkám ti slečno Cheeverová, i když tě peskuju.“

Tím to tedy vylepšil.

„Mirando?“

„O nic nejde,“ zamumlala.

Ale nehodlal to nechat být. „Zcela jasně o *něco* jde, Mirando. Měla bys -“

„Tak dobře. Pokud to musíš vědět, doufala jsem, že si se mnou zatančíš valčík ty.“

Překvapeně se odtáhl.

„Nebo Winston,“ dodala rychle, protože ve větším počtu se skrývalo bezpečí - či aspoň menší pravděpodobnost vznikli trapné situace.

Jsme tedy vzájemně zaměnitelní?“ zajímal se Turner.

„Ne, samozřejmě že ne. Ale s valčíkem nemám moc zkušeností a byla bych klidnější, kdybych ho poprvé na veřejnosti předvedla s někým, koho znám,“ zaimprovizovala rychle.

„Kdo nebude považovat za smrtelnou urážku, pokud mu šlápněš na nohu?“

„Tak nějak,“ souhlasila. Jak se dostala do téhle bryndy? Buď se Turner dozví, že ho miluje, nebo si pomyslí, že je hloupá husa, která se bojí tančit ve společnosti.

Ale Turner, bůh žehnej jeho srdci, už říkal: „Bude mi ctí zatančit si s tebou valčík.“ Uchopil tužičku a napsal na taneční pořádek své jméno. „A je to. Teď jsi mi slíbila první valčík.“

„Děkuju. Těším se na něj.“

Já taky. Mám se napsat i na další? Nenapadá mě nikdo jiný, s nímž bych byl raději donucen konverzovat během čtyřminutového valčíku.“

„Netušila jsem, že je to se mnou taková dřina,“ ušklíbla se Miranda.

„S tebou ne,“ ujistil ji. „Ale s každým jiným ano. Píšu se tedy i na poslední valčík. O zbytek se budeš muset postarat sama. Nebylo by vhodné tančit s tebou víc než dvakrát.“

To rozhodně, pomyslela si Miranda zahořkle. Někoho by mohlo napadnout, že ho k tanci s ní nedonutili. Ale věděla, co se od ní očekává, a tak se upjatě usmála a prohodila: „Ne, ovšemže ne.“

„Dobře,“ promluvil Turner tónem, který muži tak rádi používají, když se chystají ukončit rozhovor bez ohledu na to, jestli s tím ostatní souhlasí. „Vidím, že sem právě míří mladý Hardy, aby tě požádal o další tanec. Dojdu si pro něco k pití. Sejdeme se při prvním valčíku.“

Potom ji nechal stát v rohu a na odchodu nezřetelně pozdravil pana Hardyho. Miranda se tanečníkovi poslušně uklonila, uchopila jeho ruku v rukavičce a následovala ho na taneční parket, aby si s ním zatančila čtverylku.

Nepřekvapilo ji, když se po několika poznámkách o jejích šatech a počasí zeptal na Olivii.

Odpovídala na jeho otázky tak zdvořile, jak byla schopná, a přitom se ho snažila moc nepovzbuzovat. Soudě podle zástupu kolem její přítelkyně byly šance pana Hardyho velmi mizivé.

Tanec skončil milosrdně brzy a Miranda rychle zamířila k Olivii.

„Mirando,“ vykřikla Olivia. „Kdes byla? Právě jsme o tobě mluvili.“

„Nemluvili,“ ohradila se Miranda a nevěřicně nadzvedla obočí.

„Vážně. Vidíte?“ Olivia šťouchla do džentlmena po svém boku, a ten okamžitě přikývl. „Copak bych ti lhala?“

Miranda potlačila úsměv. „Kdyby to vyhovovalo tvým cílům...“

„Přestaň. Jsi hrozná. Kdes tedy byla?“

„Potřebovala jsem na vzduch, takže jsem se postavila do rohu a odnesla si tam sklenku limonády. Turner mi dělal společnost.“

„Takže přece jen přišel? Budu si pro něj muset vyhradit tanec.“

66

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Jestli ti ovšem nějaký zbyl,“ zapochybovala Miranda. Olivia se podívala na taneční pořádek. „To snad ne.“

Jednoho z těchhle budu muset vyškrtnout.“ „To nemůžeš, Olivie.“

„Proč ne? Poslouchej, Mirando, musím ti říct -“

Najednou se odmlčela, zřejmě si uvědomila přítomnost svých mnoha obdivovatelů. Obrátila se a zářivě se na všechny usmála.

Mirandu by nepřekvapilo, kdyby jeden po druhém popadali na podlahu jako příslovečné mouchy.

„Došel by mi některý z vás pro limonádu?“ zeptala se Olivia sladce. „Mám hroznou žízeň.“
Následovalo chvatné ujišťování a rozruch. Miranda jen ohromeně přihlížela, jak hromadně vyrazí na úprk. Jsou jako ovce,“ zašeptala.

„Ano,“ souhlasila Olivia, „kromě těch, kteří jsou spíš jako oslové.“

Poskytla Mirandě dvě vteřiny, aby se to pokusila vstřebat, a dodala: „Byl ode mě skvělý nápad, zbavit se jich všech najednou. Povím ti, že v tom začínám být docela dobrá.“

Miranda přikývla, ale neobtěžovala se promluvit. Opravdu nemělo smysl vymýšlet patřičnou odpověď, protože když Olivia něco vyprávěla...

„Chtěla jsem říct,“ pokračovala Olivia, čímž nevědomky potvrdila Mirandin předpoklad, „že většina z nich mě hrozně nudí.“

Miranda neodolala, aby přítelkyni mírně nepopíchla. „To by člověk nikdy neřekl, když tě vidí v akci.“

„Neříkám, že se nebavím.“ Olivia se jízlivě ušklíbla. „Ale navzdory matce kvůli nim nebudu šílet nadšením. Turner?“

Miranda prudce zvedla hlavu. „Cože?“ „Můj bratr.“

Olivia se naklonila, natáhla krk a nakoukla za Mirandu. „Vypadá velmi cílevědomě.“

Miranda mrkla na svůj taneční pořádek. „Zřejmě je čas na náš valčík.“

67 Olivia zvolna nachýlila hlavu na stranu. „Sluší mu to, vid’?“

Miranda zamrkala a snažila se nevzdychnout. Turnérovi to opravdu slušelo. Téměř nesnesitelně. A teď, když byl vdovec, se určitě ocitne pod palbou všech svobodných dam - a jejich matek.

„Myslíš, že se znovti ožení?“ zamumlala Olivia.

„N-nevím,“ polkla Miranda. „Asi bude muset.“

„Vždycky je tu Winston, který může zajistit dědice. A jestli si ho - uf!“

Mirandin loket. Do jejích žeber.

Turner přišel až k nim a energicky se uklonil.

„Ráda tě vidím, bratříčku,“ přivítala ho Olivia se širokým úsměvem. „Už jsem skoro nedoufala, že přijdeš.“

„Nesmysl. Matka by mě nechala rozčtvrtit.“ Přimhouřil oči (téměř nepostřehnutelně, ale Miranda si na něm všimla úplně všeho) a zeptal se: „Proč tě Miranda dloubla do žeber?“

„Nedloubla!“ ohradila se Miranda. A potom, když se na ni pochybovačně zadíval, zamumlala: „Bylo to spíš ťuknutí.“

„Dloubnutí nebo ťuknutí, pořád to naznačuje, že jste vedly mnohem zábavnější rozhovor než všichni ostatní v tomhle sále.“

„Turnere!“ okřikla ho Olivia.

Turner přešel její protesty rychlým zavrtěním hlavy a obrátil se k Mirandě. „Myslíš si, že má námitky proti mému výběru slov, nebo nesouhlasí s tím, že jsou návštěvníci vašeho plesu pitomci?“

„Spíš to první,“ odpověděla Miranda mírně. „Taky tvrdí, že většina z nich jsou pitomci.“

„Vůbec ne,“ ohradila se Olivia. „Řekla jsem, že jsou nudní.“

„Ovce,“ potvrdila Miranda.

„Oslové,“ dodala Olivia a pokrčila rameny.

„Tak proto jsi ji, ehm, ťukla do žeber?“ zajímal se Turner.

„Ano,“ chopila se Miranda příležitosti. Bohužel ji Olivia o vteřinu předstihla: „Ne.“

Turner pobaveně pohlédl z jedné na druhou.

68

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Šlo o Winstona,“ vysvětlovala Olivia netrpělivě.

„Aha.“ Turner se rozhlédl. Je tady?“ Pak vytrhl Mirandě taneční pořádek z prstů. „Proč nepožádal o tanec nebo rovnou o tři? Nechcete vy dva uzavřít sňatek?“

Miranda zatnula zuby a odmítla odpovědět. Což bylo zcela moudré rozhodnutí, neboť Olivia by se stejně ne-nechala předběhnout.

„Samozřejmě že je to zatím neoficiální,“ prohlásila, „ale všichni si myslí, že to bude vynikající svazek.“

„Všichni?“ zeptal se Turner tiše a pohlédl na Mirandu.

Jak by ne?“ opáčila Olivia netrpělivě.

Členové orchestru zvedli nástroje a vzduchem se začaly linout první tóny valčíku.

„Mám dojem, že je to můj tanec,“ poznamenal Turner a Miranda si uvědomila, že od ní vůbec neodtrhl oči. Zachvěla se.

„Půjďme?“ Nabídl jí rámě.

Přikývla. Potřebovala chvíli, aby se vzpamatovala a dokázala promluvit. Může za to on, prolétlo jí hlavou.

Vyrazil jí dech. Stačilo, aby se na ni jen podíval - ne obvyklým letmým způsobem, ale opravdu na ni upřel hluboké modré oči a Miranda se cítila jako nahá, s odhalenou duší. A nejhorší ze všeho bylo - že o tom neměl ani tušení. Stála tu s city na dlani, a Turner pravděpodobně neviděl nic než její hnědé oči.

Byla to kamarádka jeho mladší sestry a podle všeho jí navždy zůstane.

„Necháte mě tady samotnou?“ zeptala se Olivia, ne uraženě, nicméně s drobným povzdechem.
„Neboj se,“ ujistila ji Miranda, „nezůstaneš dlouho sama. Myslím, že se tvoje stádo vrací s limonádou.“
Olivia se ušklíbla. „Všiml sis, Turnere, že má Miranda velmi rozvinutý smysl pro suchý humor?“
Miranda naklonila hlavu na stranu a potlačila úsměv. „Proč mi připadá, že to nemám brát jako pochvalu?“
Olivia na ni mávla, aby už šla. „Běž. A pěkně si s Turnerem zatanči.“
69Turner vzal Mirandu za loket a odvedl ji na taneční parket. „Opravdu máš velmi zvláštní smysl pro humor,“

poznamenal.

„Vážně?“

„Ano, ale právě to se mi na tobě nejvíc líbí, takže to prosím neměň.“

Snažila se necítit absurdní radost. „Provedu, pane.“

Uchopil ji do náruče, aby si mohli zatančit valčík, a trhl sebou. „Pane? Odkdy tolik dbáš na etiku?“

„Může za to současný pobyt v Londýně. Tvoje matka mi neúprosně vštěpuje pravidla slušného chování.“ Líbe-
zně se usmála. „Nigele.“

Zamračil se. „Mám dojem, že dávám přednost oslovení ‚pane‘.“ Já zase Turnere.“

Sevřel ji pevněji kolem pasu. „Dobře. Nechrne to tak.“

Miranda si mírně povzdychla a ponořili se do ticha. Začal velmi pomalý valčík. Žádné rychlé otočky, nic, při
čem by se jí zamotala hlava. Díky tomu měla možnost užívat si krásu okamžiku a mít požitek z jeho objetí.

Vdechovala jeho vůni, vnímala žár jeho těla a vychutnávala si to.

Všechno vypadalo tak dokonale... a správně. Skoro si neuměla představit, že to Turner taky necítí.

Ale necítil. Nenamlotivala si, že by po ní skutečně toužil. Když na něj pohlédla, díval se na někoho v davu a oči
měl mírně zastřený, jako by v hlavě řešil nějaký problém. Nebyl to pohled zamilovaného muže. A ani to, co
následovalo, když se na ni skutečně zadíval a podotkl: „Valčík ti docela jde, Mirando. Vlastně velice dobře.
Nechápu, proč jsi kvůli tomu byla tak nervózní.“

Tvářil se laskavě. Bratrsky.

Skoro jí to zlomilo srdce.

„Poslední dobou jsem ho moc nenacvičovala,“ zaim-provizovala, protože se zdálo, že čeká na nějakou reakci.

„Ani s Winstonem?“ „S Winstonem?“ opakovala.

70

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Jeho oči získaly pobavený výraz. „Mým mladším braném, jestli si vzpomínáš.“

„Ovšem,“ vyhrkla. „Ne. Chci říct ne, netančila jsem s Winstonem už léta.“

„Opravdu?“

Rychle zvedla hlavu. V jeho hlase se objevilo něco zvláštního, snad - i když ne úplně - jakýsi náznak radosti.

Bohužel ne žárlivosti - nedomnívala se, že by mu vadilo, kdyby tančila s jeho bratrem. Ale měla zvláštní pocit,
že je rád, jako by její odpověď předvídal a potěšila ho jeho chytrost.

Panebože, moc přemýšlí. Olivia ji z toho vždy obviňovala a protentokrát musela Miranda přiznat, že má pravdu.

„Nevídáme se často,“ dodala v naději, že jí rozhovor zabrání, aby přemítala o naprosto nezodpověditelných
otázkách - jako o skutečném smyslu slova *opravdu*.

„Vážně?“ pobídl ji Turner a jemně přitlačil na její kříž, aby ji otočil doprava.

„Obvykle je na univerzitě. Dokonce i teď.“

„Předpokládám, že se přes léto uvidíte mnohem víc.“

„Taky si myslím.“ Odkáslala si. Jak dlouho se hodláš zdržet?“

„V Londýně?“

Přikývla.

Odmlčel se a udělali půvabnoti otočku doleva, než konečně odpověděl: Ještě nevím. Moc dlouho asi ne.“

„Chápu.“

„V každém případě mám truchlit. Matku vyděsilo, že jsem si sundal smuteční pásku.“ „Mě ne,“ zavrtěla hlavou.
Usmál se na ni a tentokrát to nebylo bratrsky. Jeho výraz sice neprosycovala vášeň a touha, ale přinejmenším v
něm bylo něco nového. Byla to prohnatost a spiklene-ctví, které ji přiměly cítit se jako součást týmu. „Připadáš
mi trochu vzdorovitá, Mirando,“ zamumlal uličnický.

Zvedla bradu o několik centimetrů. „Nikdy jsem nerozuměla, proč je nutné chodit v černém kvůli někomu,
71koho vůbec neznáš, a už vůbec nechápu logiku toho, že bys měl oplakávat osobu, která ti byla odporná.“

Na okamžik zůstal jeho obličej prázdný a potom se roztáhl do širokého úsměvu. „Koho tě donutili oplakávat?“

Zvlnila rty. „Bratrance.“

Mírně se k ní naklonil. „Už ti někdo řekl, že je neslušné usmívat se, když mluvíš o smrti svého příbuzného?“

„Ani jednou jsem toho muže neviděla.“ „Přesto...“

Miranda si neelegantně odfrkla. Věděla, že si ji dobírá, ale příliš si to užívala, než aby tomu učinila přítrž. „Celý
život strávil u Karibského moře,“ dodala. Nebyla to sice tak úplně pravda, ale z větší části ano.

Jsi krvežíznivé děvče,“ zamumlal.

Pokrčila rameny. Od Turnéra to znělo jako kompliment.

Jsem přesvědčený, že budeš vítanou členkou rodiny," pokračoval. „Tedy za předpokladu, že to s mým mladším bratrem vydržíš."

Miranda se pokusila o upřímný úsměv. Vztít si Winstona nebyl pro ni ten ideální způsob, jak se stát členkou Bevelstokeovy rodiny. A navzdory Oliviiu pobízení a pletichaření Miranda nesdílěla její přesvědčení, že je na obzoru štátek.

Našla by spoustu vynikajících důvodů proč uvažovat o svatbě s Winstonem, ale existoval jeden nepřekonatelný proč to neudělat, a ten stál přímo před ní.

Pokud se Miranda provdá za někoho, koho nemiluje, *nebude* to bratr muže, kterého miluje.

Nebo si aspoň myslí, že ho miluje. Stále sama sebe snažila přesvědčit, že to tak není, že jde jen o dívčí poblouznění a že z toho vyroste - vlastně z toho už vyrostla a jen si to zatím neuvědomila.

Měla ve zvyku domnívat se, že je do něj zamilovaná. To je všechno.

Jenže pak udělal něco zcela nepřístojného, jako se například usmál, a všechna její dřina vylétla oknem a ona začala nanovo.

^2

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Jednoho dne to skončí. Jednou se probudí a pochopí, že prožila dva dny, kdy na Turnéra ani nepomyslela, a potom to budou nějakým zázrakem tři a čtyři a... „Mirando?"

Vzhlédla. Díval se na ni s pobaveným výrazem, a kdyby se v koutcích jeho očí neobjevily vějířky vrásek, působil by blahosklonně... Na chvíli vypadal, jako by se zbavil veškerých břemen, mladý, možná dokonce spokojený. A ona ho stále milovala. Aspoň do konce večera si nebude namlouvat opak. Ráno začne nanovo, ale pro dnešní večer se s tím úsilím nehodlala obtěžovat.

Hudba dohrála, Turner pustil její ruku, couvl a elegantně se uklonil. Miranda úklonu opětovala a potom přijala jeho rámě, aby ji dovedl k obvodu parketu.

„Kde myslíš, že najdeme Olivii?" zeptal se a natáhl krk. „Asi budu muset vyškrtnout nějakého džentlmena z jejího tanečního pořádku a zatančit si s ní."

„Proboha, nedělej z toho takovou nádeničinu," utrousila Miranda. „Nejsme tak hrozní."

Obrátil se a překvapeně na ni pohlédl. „O *tebě* jsem vůbec nemluvil. Ani v nej menším mi nevadí, když s tebou tančím."

Byl to poměrně vlažný kompliment, nicméně Miranda našla způsob, jak si ho uchovat v srdci.

To je důvod, pomyslela si nešťastně, proč jsem klesla tak hluboko. Neopětovaná láska je mnohem horší, když člověk skutečně *vidí* objekt své touhy. Téměř deset let o Turnérovi snila, trpělivě čekala na jakoukoli novinku, kterou Bevelstokeovi náhodou prohodí u odpoledního čaje, a když náhodou jednou nebo dvakrát za rok přijel, snažila se zakrýt své štěstí a radost (nemluvě o hrůze z toho, že to někdo zjistí).

Myslela si, že nic nemůže být dojemnější, ale spletla se. Tohle bylo rozhodně horší. Předtím to byla jen smyšlenka. Nyní se změnila ve skutečnost.

Poočku na něj mrkla. Nedíval se na ni. Tedy ne že by se pohledu na ni *vyhýbal*, jen si jí prostě nevšímal.

73Vůbec ho neznepokojovala.

„Tamhle je Olivia," pronesla a vzdychla. Její přítelkyni jako obvykle obklopoval absurdně početný hlouček džentlmenů.

Turner pozoroval sestru přimhouřenýma očima. „Nevypadá to, že by se některý z nich choval dotěrně, že ne? Mám za sebou dlouhý den a nerad bych si dnes večer hrál na rozzuřeného staršího bratra."

Miranda si stoupla na špičky, aby lip viděla. „Myslím, že jsi v bezpečí."

„To je dobře." Až potom si uvědomil, že má hlavu nakloněnou na stranu a sleduje sestru zvláštním nezaujatým pohledem. „Hmm."

„Hmm?"

Otočil se zpátky k Mirandě, která byla stále vedle něj a upírala na něj zvědavé hnědé oči. „Turnere?" slyšel ji říct a odpověděl dalším: „Hmm?" „Vypadáš trochu divně."

Žádné *Není ti nic?* Nebo *Je ti dobře?* Jen *Vypadáš trochu divně*.

Vyvolalo to v něm úsměv. Přimělo ho to k pomýšlení, jak moc má vlastně tuhle dívku rád a jak špatně se k ní zachoval v den Leticiina pohřbu. A zatoužil pro ni Lidělat něco hezkého. Naposledy se podíval na svou sestru a potom se pomalu obrátil. „Kdybych byl mladý hějssek, což rozhodně nejsem..."

„Turnere, není ti ani třicet."

Zatvářila se netrpělivě - téměř jako vychovatelka, což kupodivu považoval za zábavné. Líně pokrčil ramenem.

„Ano, ale cítím se starší. Abych řekl pravdu, připadám si v těchto dnech jako stařec." Uvědomil si, že se na něj s očekáváním dívá, takže si odkašlal a pokračoval: Jen se snažím říct, že kdybych *já* slídl kolem nových debutanek, nevěřím, že by mě Olivia upoutala."

Miranda nadzvedla obočí. Je to tvoje *sestra*. Kromě toho, že by to bylo nezákonné..."

Pro lásku boží! „Snažím se ti *polichotit*," přerušil ji.

74

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Vážně?" Odkáslala si. Trochu zčervenala, přestože si tím nemohl být v kalném světle jistý. „V tom případě do toho, prosím."

„Olivia je velmi krásná," pokračoval. „Vidím to dokonce i já, starší bratr. Ale v očích jí něco chybí."

Zalapala po dechu. „To přece nemyslíš vážně, Turnere. Víš stejně dobře jako já, že Olivia je velice inteligentní. Mnohem inteligentnější než většina mužů, kteří se kolem ní točí."

Shovívavě si ji prohlížel. Byla to věrná přítelkyně. Nepochyboval, že kdyby to bylo nutné, položila by za Olivii život. Dobře, že tady byla. Kromě Liklidňujícího vlivu, který měla na jeho sestru - a domníval se, že by jí za to měla být celá Bevelstokeova rodina neskonale vděčná - byla Miranda to jediné, co udělá jeho pobyt v Londýně snesitelným. Bůhví, že se mu sem vůbec nechtělo. To poslední, co potřeboval, byly ženy, které se vrhnou na jeho postavení a pokusí se zaplnit místo po ubohé Leticii. S Mirandou si mohl být přinejmenším jistý příjemnou konverzací.

„Samozřejmě, Olivia je inteligentní," souhlasil. „Ale dovol mi, abych to zopakoval. Osobně mi nepřípadá zají-
mavá."

Našpulila rty a její výchovatelský výraz se vrátil. „To je, myslím, tvoje neodvolatelné právo."

Usmál se a mírně se k ní naklonil. „Mnohem pravděpodobněji bych zamířil k tobě."

„Nemluv hlouposti," odbyla ho.

„Nemluvím," ujistil ji. „Ale na druhou stranu jsem starší než většina hlupákti kolem mojí sestry. Třeba můj vkus dozrál. Ačkoli je to asi sporné, protože nejsem mladý hej-sek a netočím se kolem letošního zástupu debutantek."

„Ani nehleďš manželku." Bylo to tvrzení, nikoli otázka.

„Proboha ne," vyhrkl. „Co bych si s ní pro všechno na světě počal?"

752. ČERVNA 1819

Lady Rudlandová při snídani oznámila, že včerejší ples skončil drtivým úspěchem. Musela jsem se jejímu výběru slov usmát - nedomnívám se, že někdo její pozvání odmítl, a přísahám, že sál byl nejplnější, jaký jsem kdy viděla. Rozhodně jsem měla pocit, že mě tolik cizích lidí rozdrťí. Zřejmě jsem od přírody dívka z venkova, protože si nejsem jistá, že bych si to přála ještě někdy zopakovat.

Řekla jsem to při snídani a Turner vyprskl kávu. Lady Rudlandová ho sjela vražedným pohledem, ale neumím si představit, že by jí tolik záleželo na bílém ubruse.

Turner zůstane ve městě jen týden nebo dva a bydlí v domě Rudlandových, což je úžasné a přitom hrozné, obojí současně.

Lady Rudlandová nám oznámila, že nějaká vrtošivá stará vdova (její slova, ne moje, a tak či onak neodhalila její totožnost) prohlásila, že jsem se chovala k Turnérovi příliš důvěrně a lidé by mohli získat špatnou představu.

Dodala, že sdělila té v. s. v., že Turner a já jsme prakticky bratr a sestra a je tedy jen přirozené, že na něj na svém prvním plese spoléhám, takže žádné špatné představy nebudou.

Zajímalo by mě, jestli má někdo v Londýně i nějakou dobrou představu.

76

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

5. kapitola

Asi za týden jasně svítilo slunce a Miranda s Olivii, kterým se stýskalo po častém pobytu v přírodě, se rozhodly strávit dopoledne zkoumáním Londýna. Na Oliviiino naléhání začaly v nákupní oblasti.

„Nepotřebuju další šaty," prohlásila Miranda, zatímco kráčely po ulici a jejich služebné se ploužily v úctyhodné vzdálenosti za nimi.

„Ani já ne, ale vždycky mě baví dívat se kolem sebe, a kromě toho třeba objevíme nějakou drobnost, kterou si budeme moct pořídit za kapesné. Než se nadějeme, budeš mít narozeniny. Měla by sis koupit něco pro radost."

„Možná."

Prohlížely si obchody s oblečením, kloboučnictví, zlatnictví i cukrárny, až Miranda našla něco, o čem vůbec netušila, že to hledá.

„Koukni se, Olivie," vydechla. „Není to úžasné?"

„Co?" zamžourala Olivia do elegantně naaranžované výlohy knihkupectví.

„Tohle." Miranda ukázala prstem na nádherně vázaný exemplář *Artušovy smrti* od sira Thomase Maloryho. Vypadal skvostně a Miranda by se nejradši naklonila přímo do výlohy a vdechovala vzduch, který ho obklopoval.

Poprvé v životě viděla něco, co prostě musela mít. Pustila z hlavy hospodárnost. Zapomněla na praktičnost.

Vzdychla - hluboce a procítěně - a pronesla: „Myslím, že konečně chápu tvůj vztah k botám."

77. „K botám?" opakovala Olivia a podívala se na svoje nohy. „K botám?"

Miranda se neobtěžovala s dalším vysvětlováním. Byla příliš zaneprázdňená tím, jak se snažila vidět na zlaté lístky, které po obvodu zdobily stránky.

„Už jsme to četly," pokračovala Olivia. „Asi před dvěma lety - když na místo vychovatelky přijali slečnu Laceyo-vou. Vzpomínáš? Byla zděšená, že jsme se k tomu ještě nedostaly."

„Tady nejde o čtení," poznamenala Miranda a přitiskla se ještě blíže ke sklu. „Není to ta nejkrásnější věc, jakou jsi kdy viděla?"

Olivia si přítelkyni pochybovačně měřila. „Ehm... ne."

Miranda mírně zavrtěla hlavou a pohlédla na Olivii. „Tak už to zřejmě s uměním chodí. Nad čím je jeden člověk u vytržení, druhého se to ani v nejmenším nedotkne.“

„Mirando, je to *knih*a.“

„Ta *knih*a,“ opakovala Miranda energicky, „je umělecké dílo.“ „Vypadá dost staře.“ Já vím.“ Miranda šťastně vzdychla. „Koupíš si ji?“

Jestli budu mít dost peněz.“

„Podle mě určitě budeš. Už léta neutrácíš kapesné. Dáváš si ho do porcelánové vazy, kterou ti poslal Turner před pěti lety k narozeninám.“

„Šesti.“

Olivia zamrkala. „Šesti co?“ „Bylo to před šesti lety.“

„Před pěti nebo šesti - na tom přece nezáleží,“ vybuchla Olivia podrážděně. Jde o to, že máš ušetřeno poměrně dost peněz, a jestli tu *knihu* opravdu chceš, měla bys s ní oslavit svoje dvacáté narozeniny. Nikdy si nic nekupuješ.“

Miranda se obrátila zpátky k pokušení ve výloze. *Knih*a ležela na stojanu a byla otevřená zhruba uprostřed.

78

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Zářívě zbarvené ilustrace zobrazovaly Artuše a Guineveru. „Bude drahá,“ podotkla žalostně.

Olivia do ní mírně strčila. „Dokud se na to nepůjdeš zeptat, nedozvíš se to.“

„Máš pravdu. Zajdu tam!“ Miranda jí věnovala úsměv, který vyjadřoval něco mezi vzrušením a nervozitou, a zamířila do obchodu. Útulné knihkupectví bylo laděné do sytých tmavých odstínů a vybavené židlemi potaženými kůží, strategicky rozmístěnými pro ty, kteří by si chtěli sednout a prolistovat nějaký svazek.

„Nevidím majitele,“ pošeptala Olivia Mirandě do ucha.

„Tamhle je.“ Miranda kývla k hubenému plešatému mužičkovi zhruba ve věku jejich rodičů. „Pomáhá tamhle tomu pánovi vybrat *knihu*. Počkám, až bude mít čas. Nerada bych ho vyrušovala.“

Obě dámy čekaly trpělivě několik minut, zatímco byl knihkupec zaneprázdněn. Tu a tam po nich vrhl zamračený pohled, který Mirandu naprosto zmátl, protože ona i Olivia byly pěkně oblečené a očividně si mohly většinu jeho zboží dovolit. Konečně domluvil a chvatně k nim přistoLipil.

„Chtěla jsem se zeptat, pane...“ začala Miranda.

„Tohle je knihkupectví pro *džentlmeny*,“ přerušil ji nepřátelským hlasem.

„Ach.“ Miranda couvla, zastrašená jeho postojem. Ale zoufale tu *knihu* od Maloryho chtěla, takže potlačila hrdost, líbezně se usmála a pokračovala: „Omlouvám se. To jsem netušila. Ale doufám...“

„Řekl jsem, že je to obchod pro *džentlmeny*.“ Přimhouřil prasečí očka. „Laskavě odejděte.“

Laskavě? Zírala na něj s užasle pootevřenými rty. *Laskavě? Takovým* tónem?

„Pojď, Mirando,“ promluvila Olivia a *zatahala* ji za rukáv. „Měly bychom jít.“

Miranda zatnula zuby a ani se nehnula. „Ráda bych si koupila *knihu*.“

„O tom nepochybuj,“ ušklíbl se knihkupec uštěpačně.

79, „Knihkupectví pro dámy je odsud vzdáleno jen asi čtyři sta metrů.“

„V knihkupectví pro dámy nemají, co chci.“

Uculil se. „V tom případě byste to určitě neměla číst.“

„Nemyslím si, že je na vás, abyste to posuzoval, pane,“ utrousila Miranda chladně.

„Mirando,“ zašeptala Olivia s rozervěnými očima.

„Chvilíčku,“ odbyla ji, aniž odtrhla pohled od toho odporného mužíčka. „Ujišťuju vás, pane, že mám dostatečnou hotovost. A pokud mi dovolíte prohlédnout si *Artušovu smrt*, možná dospěju k názoru, že se s nimi rozloučím.“

Zkřížil paže. „Neprodávám *knihy ženám*.“

To bylo skutečně příliš. „Co *prosím*?“

„Odejděte,“ zaprskal, „nebo vás nechám vyvést.“

„To by byla chyba, pane,“ ohradila se Miranda ostře. „Víte, kdo jsme?“ Neměla ve zvyku vychloubat se svým postavením, ale pokud to situace vyžadovala, nebránila se tomu.

S knihkupcem to ani nehnulo. „Vůbec mě to nezajímá.“

„Mirando,“ zaprosila Olivia zneklidněně.

Jsem slečna Miranda Cheeverová, dcera sira Ruperta, a tohle,“ dodala Miranda s rozmáchlým gestem, „je lady Olivia Bevelstokeová, dcera hraběte z Rudlandu. Radím vám, abyste si svoje jednání rozmyslel.“

Upřel na ni stejně povýšený pohled jako ona. „Bylo by mi fuk, i kdybyste byla zatracená princezna Charlottě. Klidte se z mého obchodu.“

Miranda přimhouřila oči. Už takhle stačilo, že ji urazil. Ale napadnout památku princezny - to překračovalo veškeré meze. Ještě jsem neskončila, pane.“

„Ven!“

Vzala Olivii za ruku a uražené opustila budovu, přičemž za sebou vztekla práskla dveřmi. „Věřila bys tomu?“ vybuchla, jakmile byly bezpečně venku. „To je příšerné. Trestuhodné. Neodpus-“

Je to obchod pro *džentlmeny*," přerušila ji Olivia a zadívala se na ni, jako by jí rašila další hlava. „No a?" Olivia při jejím bojovném tónu strnula. „Existují knihkupectví pro pány a knihkupectví pro dámy. Tak už to zkrátka na světě chodí."

Miranda sevřela pěsti. Je to zatracená pitomost, jestli tě zajímá můj názor."

„Mirando!" Olivia slyšitelně zalapala po dechu. „Cos to řekla?"

Miranda byla natolik slušná, že při hrubém slovním výrazu zčervenala. „Vidíš, jak mě rozčílil? Slyšelas mě někdy nahlas klít?"

„Ne a rozhodně nechci vědět, jak kleješ v duchu."

Je to tupec," kypěla Miranda. „Naprostý osel. Má něco, co si chci koupit, a já mám peníze, abych to zaplatila. Měla by to být jednoduchá záležitost."

Olivia pohlédla na ulici. „Co kdybychom prostě zašly do knihkupectví pro dámy?"

„Za normálních okolností bych to moc ráda udělala. Rozhodně mě netěší, že bych měla podporovat obchod toho odporného chlapa. Ale pochybuju, že budou mít stejný výtisk *Artušovy smrti*, Liwy. Jsem si jistá, že je to jedinečný exemplář. A ještě *horší* je..." Miranda pod tíhou nespravedlnosti, která jí docházela čím dál víc, zvýšila hlas. Ještě horší je..."

„Stále se to zhoršuje?"

Miranda ji sjela podrážděným pohledem, nicméně odpověděla: „Ano. Zhoršuje. A nejhorší je, že i kdyby byly dva výtisky, což určitě nejsou, do obchodu pro dámy by pravděpodobně stejně žádný nedostali, protože by nikoho nenapadlo, že by si dáma přála číst takovou knihu!"

„Vážně?"

„Ovšem. Pravděpodobně je plný románů od Byrona a paní Radcliffové."

„Líbí se mi romány od Byrona a paní Radcliffové," ohradila se Olivia mírně vzdorovitě.

81. „Mně taky," ujistila ji Miranda, „ale mám ráda i jinou literaturu. A *rozhodně* si nemyslím, že je na tom tupci," vztekla bodla prstem k výloze knihkupectví, „aby posuzoval, co smím nebo nesmím číst."

Olivia ji chvilku pozorovala a pak se zdvořile zeptala: „Už jsi domluvila?"

Miranda si uhladila sukni a odfrkla si: „Zcela."

Olivia stojící zády ke knihkupectví se žalostně ohlédla přes rameno a chlácholivě jí položila ruku na paži. „Poprosíme otce, aby ti tu knížku koupil. Nebo Turnéra."

„O to teď nejde. Nechápu, že tě to nepobuřuje stejně jako mě."

Olivia vzdychla. „Kdy se z tebe stala taková bojovnice, Mirando? Myslela jsem si, že já jsem z nás dvou ta bouřlivější."

Miranda měla tak zatnuté zuby, až ji začala bolet brada. „Asi mě ještě nic tolik nerozčílilo," skoro zavrčela.

Olivia se mírně odtáhla. „Připomeň mi, ať se tě snažím do budoucna nerozčilovat."

„Tu knihu dostanu."

„Dobře, jen..."

„A *on* se dozví, že ji mám." Miranda vrhla poslední bojovný pohled ke knihkupectví a vykročila směrem k domovu.

„Samozřejmě že ti tu knihu koupím, Mirando," souhlasil Turner vlídně. Ve chvíli, kdy jeho sestra vtrhla do místnosti a prohlásila, že Miranda zoufale potřebuje pomoc, si užíval velmi klidné odpoledne, četl noviny a jako svobodný džentlmen přemítal o životě.

Vlastně to bylo velice zábavné, zvláště ten vražedný pohled, který Miranda vrhla na Olivii, když použila slovo *zoufale*.

„Nechci, abys mi ji koupil," zavrčela. „Chci, abys ji koupil se mnou."

Pohodlně se opřel do židle. Je v tom nějaký rozdíl?"

„Ohromný," potvrdila Olivia, ale široce se usmívala a Turner měl velké podezření, že ani ona ten rozdíl nevidí.

Miranda ji sjela dalším planoucím pohledem, až Olivia couvla a ohradila se: „Co je? Podporuju tě!"

„Nemyslíš si, že je *špatné*,¹ vybuchla Miranda zuřivě a znovu se k němu obrátila, „že nemůžu nakupovat v jistém obchodě jen proto, že jsem žena?"

Líně se na ni usmál. „Mirando, na některá místa ženy nesmějí."

„Nechci vstoupit do žádného z vašich drahocenných klubů. Jen bych si ráda koupila knihu. Na tom není vůbec nic nevhodného. Je to starožitnost, proboha."

„Pokud ten obchod někomu patří, Mirando, může se rozhodnout, komu chce a nechce prodávat."

Zkřížila paže. „Možná by si to neměl dovolit. Měl by existovat zákon, který stanoví, že knihkupci nesmějí vykazovat ženy ze svých obchodů."

Ironicky nadzvedl obočí. „Nečetla jsi pojednání od Mary Wollstonecraftové?"

Jaké Mary?" zeptala se Miranda roztržitě.

„To je dobře."

„Neodchyluj se od tématu, prosím, Turnere. Souhlasíš nebo nesouhlasíš, že bych měla mít právo koupit si tu knihu?"

Vzdychl, zcela vyčerpaný její nečekanou tvrdohlavostí. To všechno kvůli knize. „Mirando, proč by ti měli dovolit vstoupit do knihkupectví pro pány? Nemůžeš ani hlasovat."

Pobouřeně vybuchla: „To je další věc..."

Turner si rychle uvědomil, že se dopustil taktické chyby. „Zapomeň, že jsem se zmínil o volbách. Prosím. Půjdu s tebou tu knihu koupit."

„Opravdu?" Hnědé oči se jí rozzářily a radostně zaplály.

„Děkuju."

„Co třeba v pátek? Myslím, že na odpoledne nemám žádný program."

83, „Chci jít s vámi," pípala Olivia.

„Na to zapomeň," zarazil ji Turner energicky. „Víc než jednu nezvládnou. Nemám tak silné nervy." „Nervy?"

Významně se na ni podíval. „Ničíš je." „Turnere!" vykřikla Olivia. Obrátila se k Mirandě. „Mi-rando!"

Ale Miranda se stále soustředila na Turnéra. „Mohli bychom jít hned?" požádala ho, jako by z jejich potyčky neslyšela ani slovo. „Nechci, aby na mě ten prodavač zapomněl."

„Soudě podle Olivii ličení," utrousil Turner jízlivě, „pochybuju, že je to pravděpodobné."

„Mohli bychom přesto jít dnes? Prosím. Prosím."

„Uvědomuješ si, že škemráš?"

Je mi to jedno," odpověděla pohotově.

Uvažoval o tom. „Přemýšlím, jak bych tu situaci využil k vlastnímu prospěchu."

Miranda na něj upřela prázdný pohled. „K jakému?"

Pokrčil rameny. „Nikdo neví, kdy může potřebovat laskavost."

„Protože nemám nic, co bys mohl chtít, radím ti, abys zapomněl na hanebné plány a prostě mě vzal do toho knihkupectví."

„Tak dobře. Pojďme."

Myslel si, že možná vyskočí neskrývanou radostí. Panebože.

„Není to daleko," vyhrkla. „Dojdeme tam pěšky."

„Určitě nemůžu jít s vámi?" zeptala se Olivia a následovala je na chodbu.

„Zůstaň tady," přikázal jí Turner, zatímco pozoroval Mi-randu, jak míří ke dveřím. „Někdo musí zavolat strážníka, až se nevrátíme celí."

84

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Za deset minut stála Miranda před obchodem, z něhož ji ten samý den vyhodili.

„Propána, Mirando," slyšela Turnéra vedle sebe. „Vypadáš trochu vyčerpáně."

Jdeme na to," prohlásila úsečně a popošla dopředu.

Turner jí položil ruku na paži. „Dovol mi vstoupit jako první," navrhl s pobaveným zábleskem v očích. „Kdyby tě ten ubožák spatřil, mohl by dostat mrtvici."

Miranda se na něj zamračila, ale nechala ho projít. Tentokrát nad ní knihkupec nebude mít převahu. Přišla vyzbrojená džentlmenem s titulem a značnou dávkou hněvu. Ta kniha je téměř její.

Když Turner vešel do obchodu, zvonek nade dveřmi zacinkal. Miranda kráčela těsně za ním, v podstatě mu šlapala na paty.

„Přejete si, pane?" zeptal se knihkupec podlézavě. „Ano, mám zájem o..." Rozhlédl se po obchodě. „O tamtu knihu," promluvila Miranda hlasitě a ukázala do výlohy.

„Ano, to je ona." Turner se na prodavače zdvořile usmál.

„Vy!" vyprskl knihkupec a obličej mu zrudověl hněvem. „Ven! Odejděte z mého obchodu!" Popadl Mirandví za ruku a snažil se ji dotáhnout ke dveřím.

„Přestaňte! Přestaňte, slyšíte mě?" Miranda, která nehodlala dovolit muži, jehož pokládala za idiota, aby s ní takhle jednal, zvedla taštičku a udeřila ho s ní do hlavy.

Turner zasténal.

„Simmons!" vykřikl knihkupec na svého pomocníka. „Přiveď strážníka. Tahle mladá dáma se pomátla." „To není pravda, vy troubo!"

Turner zvažoval možnosti volby. Tohle nemůže dobře dopadnout.

Jsem platící zákazník," ječela Miranda. „A chci si koupit *Artušovu smrt!*" Jen přes mou mrtvolu, nevychovaná děvko!" *Děvko* P To bylo na Mirandu, mladou dámu, která se

85obvykle chovala mnohem zdrženlivěji, než by kdo z jejího současného chování usuzoval, skutečně příliš. „Vy mizero," sykla a znovu zvedla taštičku.

Děvko? Turner vzdychl. Taková urážka se skutečně nedala tolerovat. Přesto nesměl dovolit Mirandě, aby toho nešťastníka napadla. Vytrhl jí taštičku z ruky. Probodla ho planoucím pohledem za to, že se mezi ně vměšuje. Přimhouřil oči a varovně se na ni zadíval.

Odkášlal si a obrátil se k prodavači. „Musím trvat na tom, abyste se této dámě omluvil, pane.“

Knihkupec vzdorně zkřížil ruce.

Turner mrkl po Mirandě. Měla ruce založené úplně stejným způsobem. Znovu se zadíval na staršího muže a pronesl trochu energičtěji. „Omluvte se dámě.“

Je to hrozba společnosti," prohlásil knihkupec nepřátelsky.

„Vy!“ Snad by se na něj vrhla, kdyby ji Turner rychle nepopadl vzadu za šaty. Starší muž sevřel pěsti a zaujal postoj dravce, který k jeho knihomolskému vzezření vůbec nepasoval.

„Bud' zticha," zasyčel na ni Turner, který cítil, že se mu hrud' začíná rozpínat zuřivostí.

Knihkupec ji přejel vítězoslavným pohledem.

„To byla chyba," podotkl Turner. Panebože, copak ten muž nemá špetku zdravého rozumu? Miranda se vrhla dopředu, takže ji musel ještě pevněji chytit za šaty, načež se knihkupec uculil ještě víc, díky čemuž se celá ta fraška - pokud ji Turner na místě nevyřeší - změní v otevřený boj.

Upřel na knihkupce ten nejledovější a nejurozenější pohled. „Okamžitě se dámě omluvte, nebo toho budete velmi litovat.“

Ale knihkupec byl očividně potřeštěný pitomec, protože nepřijal nabídku, kterou mu Turner, podle vlastního mínění, tak šlechetně nabídl. Místo toho útočně vystrčil bradu a prohlásil: „Nemám se zač omlouvat. Ta žena přišla do mého obchodu...“

86

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Krucinál," zamumlal Turner. Teď už se tomu nemohl vyhnout.

„...rušila moje zákazníky, urazila mě..." Turner zatnul pěst a trefil se těsně vedle mužova nosu. „Panebože," vydechla Miranda. „Asi jsi mu zlomil nos." Sjel ji zničujícím pohledem a pak se podíval na knihkupce na podlaze. „To bych neřekl. Dostatečně nekrvácí." „Škoda," zamumlala Miranda.

Turner ji chytil za ruku a přitáhl si ji blíž. Ta potřeštěná holka by se klidně nechala zabít. „Už ani slovo, dokud nebudeme pryč.“

Miranda rozevřela oči, ale moudře zavřela ústa a nechala se vytáhnout z obchodu. Když však míjeli výlohu, zahlédla *Artušovu smrt* a vyhrkla: „Moje kniha!“

A dost! Turner se prudce zastavil. „O té tvé ztracené knize už nechci slyšet ani slovo, jasné?“

Zavřela ústa.

„Chápeš, co se právě stalo? Napadl jsem člověka." „Nemyslíš si, že to potřeboval?" „Ani z poloviny tolik, jako ty potřebuješ uškrtit!" Uraženě se odtáhla.

„Ať už si o mně myslíš cokoli," utrousil, „netrávím dny úvahami, kdy a kde bych se mohl příště snížit k násilí." „Ale..."

„Ale *nic*, Mirando. Urazila jsi toho muže..." „On urazil mě!"

„Měl jsem tu situaci vyřešit," procedil mezi sevřenými zuby. „Proto jsi mě sem přivedla, je to tak?"

Miranda se zamračila a ostře, i když zdráhavě přikývla.

„Co to do tebe k čertu vjelo? Co kdyby byl ten chlapík vznětlivější? Co kdyby..."

„Myslíš si, že se nechoval dostatečně vznětlivě?" zeptala se ohromeně.

„Ne tolik jako ty!" Popadl ji za ramena a skoro s ní zatřásl. „Proboha, Mirando, uvědomuješ si, že spousta mužů by ani nemrkla a klidně udeřila ženu? Nebo ještě hůř," dodal významně.

87Čekal na její reakci, ale jen na něj upírala velké oči, aniž jedinkrát mrkla. A jeho se zmocnil velmi nepříjemný pocit, že vidí něco, co on ne.

Něco v *něm*.

A potom promluvila: „Promiň, Turnere.“

„Co ti mám prominout?" zeptal se podrážděně. „Že jsi vyvolala scénu uprostřed poklidného knihkupectví? Že jsi nedržela pusku, když jsi měla? Že..."

„Že jsem tě rozčílila," odpověděla tiše. „Mrzí mě to. To jsem neměla.“

Její tichá slova prolomila jeho vztek a on vzdychl. „Už nic takového nedělej, ano?"

„Slibuju.“

„Dobře." Vzpomněl si, že ji stále drží za ramena, a mírně povolil sevření. Pak si uvědomil, že je příjemné držet ji za ramena, a překvapeně ji pustil.

Naklonila hlavu na stranu a obličejem jí prolétl znepokojený výraz. „Aspoň si myslím, že slibuju. Rozhodně se *vynasnažím* nedělat nic, co by tě takhle rozrušilo.“

Turner měl náhlou vidinu, jak se ho Miranda snaží ne-rozrušit. Ta představa ho rozrušila. „Co to do tebe vjelo? Spoléháme na to, že jsi klidná a vyrovnaná. Bůhví, že jsi už několikrát vyvedla Olivii z potíží.“

Sevřela rty a potom pronesla: „Neplet' si vyrovnanost s poddajností, Turnere. Není to totéž. A já rozhodně poddajná nejsem.“

Nevzdoruje mi, uvědomil si. Jen mi prostě oznamuje skutečnost, kterou naše rodina léta přehlíží. „Neboj se," promluvil unaveně. Jestli jsem někdy zastával názor, že jsi poddajná, rozhodně jsi mi ho dnes odpoledne vrátila."

Bůh mu pomoz, ještě neskončila. „Když vidím něco, co je tak výrazně špatné,¹ prohlásila zaníceně, „nemůžu tomu přihlížet s rukama v klíně."

Hodlala ho zničit. Tím si byl jistý. Jen zbytečně nevyvolávej zlou krev. Uděláš to pro mě?"

„Nemyslím si, že to bylo zbytečné. A..."

88

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ Zvedl ruku. „To stačí. Už ani slovo. Tahle výměna názorů by mě připravila nejmíň o deset let života." Vzal ji za ruku a nasměroval ji domů.

Panebože, co to s ním je? Jeho puls stále tepal jako splašený, a to jí dokonce ani nehrozilo nebezpečí. Tedy žádné skutečné. Pochyboval, že by ji knihkupec dokázal udeřit. A navíc, proč se krcinál o Mirandu tolik bál? Samozřejmě že ji měl na starosti. Byla jako jeho mladší sestra. Ale pak si představil na jejím místě Olivii. A cítil pouze mírné pobavení.

Něco bylo velmi špatně, pokud ho strach o Mirandu dokázal takhle rozzuřit.

896. kapitola

"V7Tinston tu bude co nevidět." Při tom prohlášení „W" vplula Olivia do růžového salonu a oslnivě se na Mirandu usmála.

Miranda zvedla hlavu od knihy - nepřitažlivého výtisku *Artušovy smrti* s pomačkanými rohy, který si půjčila v knihovně lorda Rudlanda. „Opravdu?" zamumlala, přestože velmi dobře věděla, že Winston je to odpoledne očekáván.

„Opravdu?" napodobila ji Olivia. „Nic víc neřekneš? Promiň, ale měla jsem dojem, že toho chlapce, ech, omluv mě - už je to muž, vid'?" - miluješ?"

Miranda se vrátila ke čtení. „Řekla jsem ti přece, že ho nemiluju."

„Ale měla bys," odsekla Olivia. „A taky bys ho milovala, kdyby ses uráčila strávit s ním trochu času."

Mirandiny oči, které odhodlaně sledovaly slova na stránce, se prudce zastavily. Zvedla hlavu. „Cože? Nestuduje náhodou v Oxfordu?"

„Ano," mávla Olivia nad tou poznámkou rukou, jako by vzdálenost šedesáti mil nebyla vůbec důležitá, „ale minulý týden tu byl a skoro ses s ním neviděla."

„To není pravda," ohradila se Miranda. „Byli jsme se projet v Hyde parku, zašli si na zmrzlinu, a dokonce jsme si ten den, kdy bylo opravdu teplo, vyjeli lodičkou na jezírko."

Olivia se zabořila do nejbližší židle a zkřížila paže. „To nestačí."

90

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Zešílelas," utrousila Miranda. Mírně potřásla hlavou a vrátila se zpátky ke knize.

„Vím, že se do něj zamiluješ. Potřebuješ jen strávit dostatek času v jeho společnosti."

Miranda sevřela rty a dál odhodlaně upírala oči na knihu. Takový rozhovor nemohl vést k ničemu rozumnému.

„Zdrží se jenom dva dny," přemítala Olivia. „Budeme si muset pospíšet."

Miranda otočila stránku. „Dělej si, co chceš, Olivie, ale já se tvých intrik nezúčastním." Pak vyplašeně vzhledla.

„Ne, беру to zpátky. Nedělej, co chceš. Jestli to nechám na tobě, omámíš mě a odvezeš do Gretna Green, než se vzpamatuju."

„Zajímavá myšlenka."

„Žádné dohazování, Liwy. Chci, abys mi to slíbila." Olivia vyklenula obočí. „Neslibuju nic, co nemůžu splnit."

„Olivie."

„Tak dobře. Ale pokud o tom přemýšlí sám Winston, nezabráníš mu v tom. A soudě podle jeho současného chování to tak nejspíš je."

„Hlavně se do toho nevměšuj."

Olivia si odfrkla a pokusila se tvářit uraženě. „Zraňuje mě, že si o mně něco takového vůbec myslíš."

„No tak, prosím." Miranda opět sklonila hlavu ke knize, ale bylo téměř nemožné soustředit se na zápletku, když v duchu odpočítávala... *dvacet, devatenáct, osmnáct...*

Olivia určitě nedokáže zůstat zticha víc než dvacet vteřin.

Sedmnáct... šestnáct...

„Winston bude úžasný manžel, nemyslíš?"

Čtyři vteřiny. To bylo pozoruhodné, dokonce i na Olivii.

„Samozřejmě je mladý, ale my taky." Miranda ji zarytě ignorovala.

„Turner by byl pravděpodobně taky dobrý manžel, kdyby ho Leticia nezničila."

91Miranda prudce zvedla hlavu. „Není to dost bezcitná poznámka?"

Olivia se pousmála. „Věděla jsem, že mě posloucháš."

„Je skoro nemožné tě neposlouchat," utrousila Miranda.

Jen jsem si myslela, že..." Olivia zvedla bradu a přesunula pohled ke dveřím za Mirandou. „Zrovna je tady. Taková náhoda."

„Winstone," zvolala Miranda vesele a natočila se, aby viděla za okraj pohovky. Ale nebyl to Winston.

„Omlouvám se, že ruším," pronesl Turner a nadzvedl jeden koutek do líného, mimořádně znevažujícího úsměvu.

„Promiň," zamumlala Miranda s nečekaně hloupým pocitem. „Mluvily jsme o něm."

„I o tobě," přidala se Olivia. „Naposledy, proto jsem upozornila na tvůj příchod."

„Doufám, že v ďábelských souvislostech."

„Ovšem," přisvědčila Olivia.

Mirandě se podařilo usmát se se zavřenými rty, když se posadil proti ní.

Olivia se předklonila a kometně si opřela bradu do dlaně. „Právě jsem Mirandě říkala, že podle mě budeš pro někoho hrozný manžel."

Pobaveně se opřel. „To je celkem pravda."

„Ale *chystala* jsem se říct, že s důsledným tréninkem," pokračovala Olivia, „by ses možná napravil."

Turner vstal. „Odcházím."

„Ne, nechod'!" zastavila ho Olivia se smíchem. „Samozřejmě že si tě dobírám. Ty už se nedáš zachránit. Ale Winston... ten je jako hromada jílu."

„Neprozdíráš mi, žeš to říkala," poznamenala Miranda.

„Netvrď mi, že nesouhlasíš," namítla Olivia provokativně. „Nemá čas stát se příšerným jako většina mužů."

Turner pozoroval sestru s nelíbeným pobavením. Jak to, že tady sedím a poslouchám tě, jak mi děláš přednášku o tom, jak obratně manipulovat s muži?"

92

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Olivia otevřela ústa, aby odpověděla - jistě něco chytrého a vynalézavého - ale vtom se ve dveřích objevil majordomus. „Vaše matka chce s vámi mluvit, lady Olivie."

„Hned se vrátím," prohlásila Olivia na odchodu. „Toužím tento rozhovor dotáhnout do konce." A potom s uličnickým úsměvem a zahrožením prstů odešla.

Turner potlačil zasténání - jeho sestra bude jednou něčí smrt, jen doufejme, že ne jeho - a pohlédl na Mirandu. Seděla stočená na pohovce, nohy zastrčené pod sebou, a v klíně držela velký zaprášený svazek.

„Těžké čtení?" nadhodil.

Zvedla knihu.

„Ach," zkřivil rty.

„Nesměj se," varovala ho.

„To by mě ani nenapadlo."

„Ani nelži," dodala a její rty získaly ten pro ni typický, vychovatelský výraz.

S uchechtnutím se opřel. „To ti teď nemůžu slíbit."

Chvilí tam jen seděla, tvářila se přísně a vážně, ale potom se její obličej změnil. Nic dramatického, co by budilo poplach, ale dost na to, aby bylo jasné, že o něčem uvažuje. A že dospěla k rozhodnutí.

„Co si myslíš o Winstonovi?" zeptala se.

Je to můj bratr," prohlásil.

Zvedla ruku a švihla zápěstím, jako by říkala - *Co jiného?* „No," řekl a zarazil se, protože co od něj vlastně očekávala? Je to zkrátka můj bratr." Protočila panenky. „To je tedy objev." „Na co přesně se mě ptáš?"

„Zajímalo by mě, co si o něm myslíš," trvala na svém.

Bůhvíproč se mu rozbušilo srdce. „Chceš vědět," zeptal se opatrně, „jestli bude podle mě Winston dobrý manžel?"

Zamžourala na něj jako sova, potom zamrkala a - což bylo nejpodivnější - vypadala skoro, jako by si pročišťovala hlavu. Pak konverzačním tónem prohodila: „Zdá se, že se nás všichni snaží dát dohromady."

„Všichni?"

93, Olivia."

„Zrovna na ni bych se s žádostí o romantickou radu neobracel."

„Takže si nemyslíš, že bych měla na Winstona políčit?" zeptala se a předklonila se.

Turner zamrkal. Znal Mirandu, znal ji léta, a proto si by zcela jistý, že nezměnila svou pozici proto, aby vystavil na odiv svoje překvapivě rozkošná ňadra. Ale přesně takový byl výsledek, což bylo velmi zneklidňující.

„Turnere?" pobídla ho.

Je moc mladý," vyhrkl.

„Pro mě?"

„Pro každého. Proboha, vždyť mu ještě není ani jednadvacet."

„Vlastně je mu pořád dvacet."

„Přesně tak," přitakal nepřítomně. Velice si přál, aby si mohl upravit vázanku a přitom nevypadal jako hlupák. Začínalo tu být dost teplo a jen s obtížemi udržoval pozornost na něčem jiném než na Mirandě, aniž to bylo zjevné.

Opřela se.

Díkybohu.

A mlčela.

Konečně se zmohl na slovo. „Takže ho hodláš pronásledovat?”

„Winstona?” Vypadala, že o tom uvažuje. „Nevím.”

Odfíkl si. Jestli nevíš, pak bys očividně neměla.”

Obrátila se a podívala se mu zpřímá do očí. „To si myslíš? Že by láska měla být zřejmá?”

„Kdo mluví o lásce?” Jeho hlas byl trochu drsný, což ho mrzelo, ale určitě pochopila, že je to součást konverzace.

„Hmm.”

Měl nepříjemný dojem, že ho posuzuje a výsledek není zrovna nejlichotivější. To přesvědčení ještě posílilo, když vrátila pozornost zpátky ke knize ve svém klíně.

A on tam seděl jako pitomec, pozoroval ji, jak si čte, a přitom se snažil vymyslet nějakou chytrou poznámku.

94

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Zvedla hlavu a poklidně, až ho to pobuřovalo, se na něj zadívala. „Máš na odpoledne nějaké plány?”

„Žádné,” odsekl, přestože hodlal vzít na projížďku svého valacha.

„Winston by měl brzy dorazit.”

„Toho jsem si vědom.”

„Proto jsme o něm s Olivíí mluvily,” vysvětlila, jako by na tom záleželo. „Přijíždí na moje narozeniny.” „Ano, samozřejmě.”

Znovu se předklonila. Bůh mu pomoz. „Nezapomněl jsi?” zeptala se. „Dnes večer *bude* rodinná večeře.”

„Samozřejmě že si to pamatuju,” zabručel, přestože to tak nebylo.

„Hmm,” zamumlala, „tak či onak ti děkuju za postřehy.” „Postřehy,” opakoval. O čem to k čertu mkiví? „O Winstonovi. Musím si to všechno srovnat v hlavě a chtěla jsem slyšet tvůj názor.” „Dobře. Teď ho tedy máš.”

„Ano.” Usmála se. „To jsem ráda. Protože si tě opravdu vážím.”

Podářilo se jí vyvolat v něm dojem, že je nějaká starověká relikvie. „Opravdu si mě vážíš?” Ta slova zanechala v jeho ústech odpornou pachutí.

„Ano. Domníval ses snad, že si myslím něco jiného?”

„Abych byl upřímný, Mirando, většinou vůbec netuším, co si myslíš,” vyštěkl.

„Myslím na *tebe*.”

Zalétl k ní očima.

„A na Winstona, samozřejmě. I na Olivii. Jako by s ní mohl žít někdo v jednom domě a nemyslet na ni.” Zaklapla knihu a vstala. „Půjdu se po ní podívat. Nemůžou se s matkou shodnout na nějakých šatech, které by si Olivia ráda nechala ušít, a já jí slíbila pomoc.”

Vstal a doprovodil ji ke dveřím. „Olivii nebo její matce?”

„Matce, samozřejmě,” zasmála se Miranda. Jsem mladá, ale ne hloupá.”

A s těmi slovy odešla.

9510. ČERVNA 1819

Dnes odpoledne jsem vedla s Turnerem zvláštní rozhovor. Neměla jsem v úmyslu vyvolat v něm žárlivost, přestože by se to tak možná dalo vyložit, kdyby někdo věděl, co k němu cítím, což samozřejmě neví.

Chtěla jsem v něm však vyvolat pocity viny kvůli Artušově smrti. Vtom ohledu jsem zřejmě neuspěla.

Později odpoledne se Turner vrátil z Hyde parku, kde se byl projet se svým přítelem lordem Westholmem, a přistihl Olivii, jak lelkuje na chodbě.

„Pšš,” sykla.

To by u každého vyvolalo zvědavost, a tak k ní Turner okamžitě přistoupil. „Proč mám být zticha?” zeptal se nahlas, protože odmítal šeptat.

Vrhla po něm podrážděný pohled. „Poslouchám za dveřmi.”

Turner si neuměl představit koho, protože stála poblíž schodiště ke kuchyni. Ale pak to uslyšel - veselý smích.

„Mirandu?” zeptal se.

Olivia přikývla. „Právě přijel Winston. Šli spolu dolů.”

„Proč?”

Olivia nakoukla za roh a pak se prudce otočila k Turnérovi. „Winston měl hlad.”

Turner si sundal rukavice. „A potřeboval, aby ho Miranda nakrmila?”

„Ne, šel si pro máslové sušenky. Chtěla jsem jít s nimi, protože nerada zůstávám sama, ale teď, když jsi tady, mi místo toho můžeš dělat společnost.”

Turner nakoukl vedle ní na chodbu, přestože věděl, že svého bratra ani Mirandu pravděpodobně neuvidí. „Taky mám docela hlad,” poznamenal zamyšleně.

„Ovládej se,” přikázala mu Olivia. „Potřebuji čas.”

„Aby se najedli?”

Protočila oči ke stropu. „Aby se zamilovali.“

Bylo velmi pokořující nechat mladší sestru, aby se k němu chovala tak povýšeně, ale Turner usoudil, že se to raději pokusí ignorovat. Vyklenul obočí a rázně odsekl: „A udělají to v jediném odpoledni nad sušenkami a čajem?“

„To je teprve začátek,“ odsekla Olivia. „Nevidím, že bys dělal něco, co by ten svazek podpořilo.“

Protože i hlupák vidí, pomyslel si Turner s nečekaným návalem hněvu, že by to bylo hrozně nerovné spojení. Vroucně Winstona miloval a choval ho v tak vysoké úctě, v jaké někdo může chovat dvacetiletého chlapce, ale *očividně* byl pro Mirandu nevhodným partnerem. Pravda, Turner ji začal lépe poznávat až během posledních několika týdnů, ale i tak viděl, že je Miranda na svá léta velice moudrá. Potřebovala někoho zralejšího, staršího, kdo ji lépe ocení. Někoho, kdo nad ní bude držet pevnou ruku, když ji jednou za čas přemůže vztek.

Winston by to možná dokázal... za deset let.

Turner pohlédl na svou sestru a energicky prohlásil: „Potřebuju se najíst.“

„Ne!“ Ale nezastavila ho. Když se o to pokusila, byl už v půli chodby.

Bevelstokeovi vřady vedli domácnost poměrně neformálně, nebo aspoň pokud neměli hosty, a tak nikoho ze sloužících zvlášť nepřekvapilo, když Winston strčil hlavu do kuchyně, věnoval hospodyni ten nejvlídnější a nejchlapečtější výraz, jakého byl schopen, a potom se svalil ke stolu a čekal, až mu předloží své proslulé máslové sušenky. Právě je položila na stůl - ještě se z nich kouřilo a nebesky voněly - když za sebou Miranda uslyšela hlasité žuchnutí.

Obrátila se, zamrkala a spatřila Turnéra, jak stojí pod schody. Vypadal elegantně, ostýchavě a zcela úžasně, to všechno současně. Vzdychla. Nemohla si pomoci.

97 „Bral jsem schody po dvou,“ vysvětloval, přestože si nebyla zcela jistá, jestli to má nějaký význam.

„Turnere,“ zabručel Winston, který byl příliš zaneprázdněný chroupáním třetí sušenky, aby ho pozdravil výmluvněji.

„Olivia říká, že jste tady,“ podotkl Turner. „Pokud jde o mě, skvěle jste si to načasovali. Umírám hlad.“

„Máme tu talíř sušenek, jestli chceš,“ nabídla mu Miranda a pokynula ke stolu.

Turner pokrčil rameny a posadil se vedle ní. „Domácích?“

Winston přikývl.

Turner si vzal tři a pak se obrátil k hospodyni se stejným štěněcím výrazem, jaký předtím nasadil Winston. „Tak dobře,“ zabručela, očividně se vyhřívajíc na výsluní přízně, „udělám jich víc.“

V té chvíli vešla do dveří Olivia s našpuhlenými rty a zabodla pohled do staršího bratra. „Turnere,“ oslovila ho podrážděně. „Říkala jsem, že ti chci ukázat tu novou, ehm, knihu, kterou jsem dostala.“

Miranda potlačila zasténání. *Kladla* Olivii na srdce, aby se ji nesnažila nikomu dohodit.

„Turnere,“ vyštěkla Olivia.

Miranda usoudila, že jestli se jí na to Olivia někdy zeptá, odpoví jí, že si prostě nemohla pomoci. A tak vzhlédla, líbezně se usmála a otázala se: Jakou knihu?“

Olivia ji probodla vražedným pohledem. „Víš kterou.“

„Tu o turecké říši, lovcích kožešin v Kanadě nebo filozofii Adama Smithe?“

„Tu Smithovu,“ utrousila Olivia.

„Opravdu?“ zeptal se Winston a s nadšením se obrátil k sestře. „Netušil jsem, že se ti něco takového líbí. Letos čteme *Bohatství národů*. Je to velice zajímavá směs filozofie a ekonomie.“

Olivia se upjatě usmála. „To určitě. Jakmile ji dočtu, určitě ti sdělím svůj názor.“

Jak jsi daleko?“ zajímal se Turner.

Jen několik stran.“

Nebo si aspoň Miranda myslela, že to řekla. Bylo obtížné přes Oliviiino skřípání zubů cokoli rozeznat.

„Chceš sušenku, Olivie?“ zeptal se Turner a potom se zakřenil na *Mirandu*, jako by říkal: *Jsme v tom spolu*.

Vypadal chlapec. Mladě. Vypadal... šťastně.

A Miranda zjhlala.

Olivia k nim popošla a posadila se vedle Winstona. Cestou se však naklonila a sykla Mirandě do ucha: „Snažím se ti pomoci.“

Miranda se ještě vzpomatovala z Turnérova úsměvu. Měla pocit, jako by jí žaludek klesl až k nohám, hlava se jí točila a srdce bušilo celou symfonií. Buď byla zamilovaná, nebo dostala chřipku. Mrkla na Turnérův ostře řezaný profil a vzdychla.

Všechny příznaky ukazovaly na lásku.

„Mirando. Mirando!“

Pohlédla na Olivii, která ji netrpělivě volala jménem.

„Winston chce znát můj názor na *Bohatství národů*, až ho dočtu. Řekla jsem mu, že ho budeš číst se mnou. Určitě seženeme ještě jeden výtisk.“

„Cože? Ovšem, ráda si to přečtu.“ Až když spatřila Olivino uculení, uvědomila si, s čím vlastně souhlasila.

„Teď mi, Mirando, musíš povědět,“ Winston se naklonil přes stůl a poplácal ji po ruce, „jak se ti líbí sezona.“

„Ty sušenky jsou vynikající,“ prohlásil Turner nahlas a natáhl se pro další. „Promiň, Winstone, můžeš uhnout s tou rukou?“

Winston se odtáhl, Turner si vzal sušenku a strčil si ji do úst. Široce se usmál na hospodyni. „Báječné jako vždy!“

„Za několik minut pro vás budu mít další talíř,“ ujistila ho a při té chvále se celá rozzářila.

Miranda chvíli čekala a potom řekla Winstonovi: „Moc. Jen mě mrzí, že tady nejsi častěji, aby sis tu zábavu užil s námi.“

Winston jí věnoval líný úsměv, při kterém jí mělo poskočit srdce. „Mě taky,“ souhlasil, „ale část léta budu mít volno.“

99„Obávám se, že nebudeš mít moc času na dámy,“ vložil se Turner vstřícně do řeči. „Pokud si vzpomínám, letní prázdniny jsem prohrál s přáteli. Ohromná legrace. To si nesmíš nechat ujít.“

Miranda na něj překvapeně pohlédla. Tvářil se až *příliš* rozjařeně.

„To určitě,“ poznamenal Winston. „Ale rád bych navštívil i nějaké společenské akce.“

„Skvělý nápad,“ přitakala Olivia. „Budeš se chtít trochu zcivilizovat.“

Winston se k ní obrátil. Jsem dostatečně civilizovaný, díky.“

„Samozřejmě, ale není nad to získat, ehm, další zkušenosti.“

Winston zčervenál. „Mám zkušenosti, Olivie.“ Miranda rozevřela oči.

Turner uhlazeně vstal. „Myslím, že tento rozhovor rychle upadá na úroveň, která se nehodí pro jemné uši.“

Winston vypadal, že by rád ještě něco poznamenal, ale s ohledem na klid v rodině Olivia naštěstí spráskla ruce a vesele pronesla: „Dobře řečeno!“

Přesto měla být Miranda opatrnější, a ne jí důvěřovat -přinejmenším, když si u stolu hrála na dohazovačku. A samozřejmě se brzy ocitla pod palbou Olivina d'ábelského úsměvu.

„Mirando,“ pronesla až příliš laskavě.

„Ehm, ano?“

„Neříkalas mi, že chceš vzít Winstona do toho obchodu s rukavicemi, kterého jsme si všimly minulý týden? Mají tam nádherné rukavice,“ obrátila se Olivia k Winsto-novi. „Pro muže i pro ženy. Napadlo nás, že bys možná jedny potřeboval. Nebyly jsme si jisté, jaká kvalita je k dostání v Oxfordu.“

Byla to velmi manipulativní řeč a Miranda nepochybovala o tom, že to Olivia ví. Vrhla letmý pohled po Turné- rovi, který sledoval celou situaci s pobaveným výrazem. Nebo se znechucením? Bylo obtížné to rozlišit.

100

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Co říkáš, bratře?“ pronesla Olivia svým nejvládnějším tónem. „Půjdem?“

„Nenapadá mě nic, co bych dělal radši.“ Miranda otevřela ústa, aby něco řekla, ale pak pochopila marnost takového počínání a zase je zavřela. Bude muset Olivii zabít. Vplíží se do její ložnice a stáhne ji zaživa z kůže. Za to, jak se do všeho vměšuje. Ale teď jí nezbývalo nic jiného než souhlasit. Nepřála si udělat nic, co by vedlo Winstona k víře, že k němu chová romantické city, ale byl by vrchol nezdvořilosti, kdyby se přímo před ním pokusila z té vycházky vykroutit.

A tak, když si uvědomila, že se na ni s očekáváním dívají tři páry očí, nemohla dělat nic jiného než přisvědčit:

„Můžeme jít dnes. Už se těším.“

„Doprovodím vás,“ oznámil Turner a rázně vstal. Miranda se k němu překvapeně obrátila, stejně jako Olivia s Winstonem. V Ambleside nikdy neprojevoval zájem doprovodit je na žádnou z jejich vycházek a po pravdě řečeno, proč taky? Byl o devět let starší než oni.

„Potřebuju rukavice,“ dodal prostě a přitom se mírně usmál, jako by říkal - *Proč bych tam jinak chodil?*

„Ovšem,“ poznamenal Winston, který kvůli nečekanému zájmu svého staršího bratra stále překvapeně mrkal. Ještě žes to navrhl,“ podotkl Turner živě. „Děkuju ti,

Olivie.“

Nevypadala nijak nadšeně.

„Bude skvělé, když půjdeš s námi,“ prohodila Miranda, možná o něco zaníceněji, než zamýšlela. „Nevadí ti to, Winstone?“

„Samozřejmě že ne.“ Přesto vypadal, že mu to vadí. Přinejmenším trochu.

„Už jsi dopil mléko a dojedl SLišenky, Winstone?“ zeptal se Turner. „Měli bychom vyrazit. Vypadá to, že se odpoledne možná zatáhne.“

Winston se ale natáhl po další sušence, té největší na stole. „Můžeme jet zavřeným kočárem.“

„Dojdu si pro kabát,“ nadhodila Miranda a vstala. „Vy

101se tu zatím můžete dohodnout na kočárech a takových věcech. Sejdeme se v růžovém salonu? Za dvacet minut?“

„Doprovodím tě," nabídl se Winston rychle. „Potřebuju si přinést něco z kufru."
Dvojice odešla z kuchyně a Olivia se okamžitě obrátila k Turnérovi. „Co to s tebou je?"
Bezvýrazně se na ni zadíval. „Co?"
„Dělám, co můžu, abych dala ty dva dohromady, a ty to všechno ničíš."
„Nedělej kolem toho takový povyk," zavrtěl krátce hlavou. Jen si jdu koupit rukavice. To nezabrání svatbě, pokud skutečně nějaká bezprostředně hrozí."
Olivia se zamračila. „Kdybych tě neznala lip, myslela bych si, že žálíš."
Turner se nezmohl na víc než na upřený pohled. Až po chvíli ovládl svůj rozum - i hlas - a vyštěkl: „Znáš mě lip. Takže ti budu vděčný, když nebudeš dělat neopodstatněná obvinění."
Žárlit na Mirandu. Panebože, co vymyslí příště?
Olivia si založila ruce na prsou. „Rozhodně se chováš divně."
Turner už jednal s mladší sestrou mnoha způsoby. Většinou ji blahosklonně přehlížel. Občas zaujal strýčkovskou roli a překvapoval ji dárky a lichotkami, jak se mu to hodilo. Ale kvůli věkovému rozdílu se k ní nikdy nechoval jako rovný k rovné, nikdy s ní nemluvil jinak než jako s dítětem.
Jenže teď, když ho obvinila, že chce *Mirandu*, vybuchl bez toho, že by svá slova nějak zmínil, a příkrým hlasem odsekl: „Pokud pomineš vlastní touhu mít Mirandu co nejbliž na kývnutí a zavolání, pochopíš, že se k sobě s Winstonem vůbec nehodí."
Olivia při nečekaném útoku zalapala po dechu, ale rychle se vzpamatovala. „Na kývnutí a zavolání?" opakovala vztekle. „Kdo tady dělá neopodstatněná obvinění? Víš dobře jako všichni, že Mirandu zbožňuju a jde mi jen o její štěstí. Protože jí chybí krása i věno a..."

102

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Pro lásku..." Turner zavřel ústa dřív, než se před sestrou rouhal. „Podceňuješ ji," vyštěkl. Proč lidé pořád vidí v Mirandě tu vytáhlou dívku, kterou bývala kdysi? Možná neodpovídá současným společenským měřítkům krásy jako jeho sestra, ale je v ní něco mnohem hlubšího a zajímavějšího. Člověk se na ni podívá a ví, že se za těma očima něco skrývá. Když se usměje, není to nacvičený ani výsměšný úsměv - tak dobře, někdy výsměšný je, ale to mohl omluvit, protože měla stejný smysl pro humor jako on. A při londýnské sezoně musela strpět řadu věcí, které si výsměch zasloužily.

„Winston pro ni bude vynikající partner," pokračovala Olivia zaníceně. „A ona..." Zarazila se, zalapala po dechu a přitiskla si ruku před ústa.

„Co?" pobídl ji Turner podrážděně. „Nemluvíme o Mirandě, vid'?" Mluvíme o Winstonovi. Nemyslíš si, že *ona* je dost dobrá pro něj."

„Ne," ohradil se okamžitě nezvyklým, téměř rozhořčeným hlasem. „Ne," opakoval opatrněji. „Nic by nemohlo být dál od pravdy. Jen jsou příliš mladí, aby se brali. Zvlášť Winston."

Olivia se dotčeně odtáhla. „To není pravda, jsme..." Je moc mladý," přerušil ji chladně, „a nemusíš chodit dál než do téhle místnosti, abys pochopila, proč by se takový muž neměl ženit."

Hned ho nepochopila. Turner vycítil přesný okamžik, kdy jí to došlo, uviděl její porozumění a potom lítost.

Nenáviděl soucit.

„Promiň," vyhrkla Olivia - jediné slovo, které zaručovalo, že ho pobouří ještě víc. Potom to zopakovala:

„Promiň." A utekla.

Miranda několik minut čekala v růžovém salonu, když se ve dveřích objevila služebná a oznámila: „Promiňte, slečno, ale lady Olivia mě požádala, abych vám vyřídila, že nepřijde."

103Miranda odložila loutku, kterou si prohlížela, a překvapeně pohlédla na služebnou. „Není jí dobře?"

Dívka vypadala nerozhodně, a protože si ji Miranda nepřála dostat do svízelné situace, když mohla vyhledat Olivii sama, dodala: „Nevadí. Zeptám se jí na to."

Děvče se uklonilo a Miranda se obrátila ke stolu, aby se ujistila, že postavila lovitku zpátky na své místo. Ještě naposledy se ohlédla - věděla, jak přesně má lady Rudlandová ráda svoje umělecké kuriozity vystavené - a vykročila ke dveřím.

A srazila se s mohutným mužským tělem.

Turner. Věděla to ještě dřív, než promluvil. Mohl to být i Winston, nebo lokaj, nebo to mohl být - nedej bože - lord Rudland, ale nebyli to oni. Byl to Turner. Poznala jeho vůni. A jeho dech.

Věděla, jaké to je být v jeho blízkosti.

A tehdy pochopila, s jistotou a navždy, že je to láska.

Byla to láska, a to láska ženy k muži. Dívka, která k němu vzhlížela jako k rytíři v lesklém brnění, byla pryč.

Teď z ní byla žena. Zнала jeho chyby i nedostatky, a přece ho milovala.

Milovala ho, chtěla zacelit jeho rány a chtěla...

Nevěděla, co chtěla. Chtěla všechno. Chtěla...

„Mirando?"

Stále ji držel za paže. Zvedla hlavu, přestože věděla, že bude nesnesitelné dívat se do jeho modrých očí. Bylo jí jasné, co tam neuvidí.

A neviděla to. Nebyla v nich láska, ani náhlý záblesk jasnozřivosti. Ale vypadal podivně, jinak než dřív. A ji zaplavilo horko.

„Promiň," vypravila ze sebe a odtáhla se. „Měla jsem dávat větší pozor."

Přesto ji nepustil. Ne hned. Díval se na ni, na její ústa, a Miranda se na jednu půvabnou, požehnanou vteřinu domnívala, že ji možná touží políbit. Zatajila dech, pootevřela rty a -

A pak to skončilo.

104

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Couvľ. „To já se omlouvám," promluvil bezvýrazně. „Měl jsem být taky opatrnější."

Jdu za Olivíí," poznamenala, hlavně proto, že ji nic jiného nenapadalo. „Vzkázala mi, že nepřijde."

Jeho výraz se změnil - dost a s takovým cynismem, že určitě věděl, co se děje. „Nech ji být," řekl. „Nic jí není." „Ale..."

„Projednou," pronesl ostře, „nech Olivii, ať se s vlastními problémy popere sama."

Miranda při jeho tónu překvapeně pootevřela rty. V té chvíli však přišel Winston, což ji ušetřilo nutnosti odpovídat.

„Připravená?" zeptal se vesele, aniž si uvědomoval napětí v místnosti. „Kde je Olivia?"

„Nepřijde," odpověděli Miranda s Turnerem současně.

Winston pohlédl z jednoho na druhého. Jejich společná odpověď ho mírně uvedla do rozpaků. „Proč?"

„Není jí dobře," zalhala Miranda.

„Škoda," pronesl Winston nijak zvlášť nešťastně a nabídl Mirandě rámě. „Půjďme?" Miranda se obrátila k Turnérovi. „Půjdeš s námi?" „Ne," odpověděl úplně bez přemýšlení.

11. ČERVNA 1819

Dnes jsem měla narozeniny - nádherné a zvláštní.

Bevelstokeovi na mou počest uspořádali rodinnou večeři. Bylo to od nich velmi laskavé a ohleduplné, zvlášť proto, že můj otec pravděpodobně zapomněl, že je dnešek něčím jiným než dnem, kdy jistý řecký učenec provádí mimořádný matematický výpočet nebo nějakou podobnou Nesmírně Důležitou Věc.

Od lorda a lady Rudlandových jsem dostala krásné akvamarínové náušnice. Vím, že bych neměla přijímat tak drahé dárky, ale protože jsem nemohla u stolu ztropit povyk, řekla jsem

105jen: „Nemůžu... (i kdyby s nedostatkem přesvědčení) a oni mě rázně umlčeli.

Od Winstona jsem dostala krásné krajkové kapesníky.

Od Olivie krabici s psacími potřebami s mým vyrytým jménem. Přiložila k nim lísteček s nápisem Jen pro tvoje oči", v němž stálo: „Doufám, že je nebudeš moc dlouho používat!" Což samozřejmě znamenalo, že doufá, že se budu brzy jmenovat Bevelstokeová.

Mlčela jsem.

Turner mi věnoval lahvičku parfému. S vůní fialek. Okamžitě jsem si vzpomněla na fialovou stuhu, kterou mi připevnil na vlasy, když mi bylo deset, ale samozřejmě že by si na nic takového nevzpomněl. Nic jsem neřekla, bylo by příliš trapné ukázat, že jsem tak sentimentální. Ale považovala jsem to za půvabný a líbezný dárek.

Nemůžu usnout. Od chvíle, kdy jsem napsala předchozí větu, uplynulo deset minut, a přestože ustavičně zívám, oční víčka nemám vůbec těžká. Asi si zajdu do kuchyně na sklenku teplého mléka.

Nebo možná nepůjdu do kuchyně. Není pravděpodobné, že by byl dole někdo, kdo by mi pomohl, a i když jsem zcela schopná ohrát si mléko sama, kuchař by pravděpodobně dostal infarkt, kdyby viděl, že někdo použil hrnec bez jeho vědomí. A navíc je mi už dvacet. Pokud chci, můžu si dát sklenku sherry, aby mi pomohla usnout.

Myslím, že přesně to udělám.

106

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

7. kapitola

Turner nechal dohořet jednu svíčku a vypil tři sklenky brandy. Teď seděl v otcově ztemnělé pracovně, díval se z okna a poslouchal, jak nejbližší strom šustí ve větru a větve mi pleská o sklo.

Možná to byla nuda, ale právě teď si přál něco nudného. Po dni, jako byl ten dnešní, přesně tohle potřeboval.

Zaprvé ho Olivia obvinila, že touží po Mirandě. Pak tam byla Miranda a on... Proboha, on po ní toužil.

Pamatoval si přesný okamžik, kdy si to uvědomil. Ne když do něj narazila. Ani když přešel rukama po jejích pažích, aby jí pomohl udržet rovnováhu. Byl to příjemný pocit, ale tehdy si toho nevšiml.

Ta chvíle... která ho mohla dost možná zničit, se přihodila o zlomek vteřiny později, jakmile zvedla hlavu.

Mohly za to její oči. Odjakživa ho přitahovaly. Jen byl příliš hloupý, aby si to uvědomil.

A jak tam tak stáli snad věčnost, cítil, že se v něm něco mění. Tělo se mu napjalo, zatajil dech, zpevnil sevření a ona - rozevřela oči ještě víc.

Chtěl ji. Chtěl ji jako nic jiného, co si uměl představit, jako nic, co bylo patřičné a správné.

Nikdy nebyl sám sebou tak znechucený.

Nemiloval ji. Nemohl ji milovat. Poté, co Leticia zničila jeho srdce, si byl zcela jistý, že nedokáže milovat vůbec nikoho. Cítil chtíč, obyčejný chtíč, a to po té nejnevhodnější ženě z celé Anglie.

107Nalil si další drink. Říká se, co tě nezabije, to tě posílí, ale tohle... Tohle ho zabije.

A potom, zatímco tam seděl a přemítal o svých slabostech, ji uviděl.

Byla to zkouška. Nic jiného to být nemohlo. Někdo se někde rozhodl vyzkoušet jeho džentlmenkou povahu, a Turner selže. Bude se snažit, bude se co možná nejvíc držet zpátky, ale hluboko uvnitř, v koutku duše, který by nerad zkoumal, to věděl docela jasně. Selže.

Pohybovala se jako duch v plandavém zářivě bílém županu. Byl z jednoduché bavlny, spořádaný, vhodný a dokonale panenský.

Zoufale po ní zatoužil.

Sevřel područky židle a vši silou se jich držel.

Miranda byla při vstupu do pracovny lorda Rudlanda nervózní, ale v růžovém salonu nenašla, co hledala, a věděla, že si pán domu nechává na polici u dveří karafu. Vejde dovnitř a ven během jediné minuty. Pouhé vteřiny se jistě nepovažují za vpád do soukromí.

„Kde jsou skleničky?“ zamumlala a postavila svíčku na stůl. „Tady.“ Našla láhev sherry a trochu si nalila.

„Doufám, že si na to nezvykáš,“ pronesl nějaký hlas.

Sklenka jí vyklouzla z prstů a spadla na zem, kde se hlasitě roztříštila.

Několikrát mlaskl jazykem o patro.

Otočila se za hlasem a spatřila ho na židli s vysokým opěradlem, s rukama nemotorně položenýma na područkách. I v matném světle viděla jeho ironický výraz. „Turnere?“ zašeptala hloupě, jako by to snad mohl být někdo jiný.

Jsem to já.”

„Ale co - co tady děláš?“ Popošla o krok dopředu. „Au!“ Do chodidla se jí zabodl střípek skla.

„Hlupáčku. Chodit sem s bosýma nohama.“ Vstal ze židle a přešel k ní.

108

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Neměla jsem v úmyslu rozbít skleničku,“ namítla Miranda obranným tónem, sklonila se a vytáhla si střep.

„Na tom nezáleží. Když tady budeš takhle chodit, nastyďneš se a umřeš.“ Zvedl ji do náruče a odnesl od rozbitého skla.

Mirandě blesklo hlavou, že teď se ocitla nejbliž k ráji, jak se jí kdy v krátkém životě poštěstilo. Měl teplé tělo a jejím žitpanem pronikal jeho žár. Pokožka ji brněla z jeho blízkosti a dech se jí podivuhodně zrychlil a ztěžkl. Mohla za to jeho vůně. Určitě. Miranda mu ještě nikdy nebyla tak blízko, aby cítila jeho jedinečnou mužskou vůni. Byl cítit teplým dřevem, brandy a ještě něčím jiným, co nedokázala zcela rozpoznat. Něčím, co prostě představovalo Turnéra. S rukama kolem jeho krku sklonila hlavu blíž k jeho hrudi a znovu se zhluboka nadechla. A potom, právě když byla přesvědčená, že je život tak dokonalý, jak by měl být, ji beze všech skrupulí položil na pohovku.

S potížemi se zpřímá posadila.

„Co tady děláš?“ uhodil na ni.

„Co ty tady děláš?“

Opřel se proti ní o nízký stolek. „Ptal jsem se jako první.“

„Dohadujeme se jako děti,“ utrousila a zastrčila si nohy pod sebe. Přesto mu odpověděla. Připadalo jí hloupé hádat se kvůli takové hlouposti. „Nemůžu spát. A tak mě napadlo, že by mi mohla pomoci sklenka sherry.“

„Protože jsi překročila hranici zralého věkuLi dvacet let,“ poznamenal výsměšně.

Neskočila však po jeho návnadě. Jen milostivě naklonila hlavu, což znamenalo - *Přesně*.

Uchechl se. „V tom případě mi určitě dovolíš, abych ti s upadnutím do špatných návyků pomohl.“ Vstal a přešel k nejbližší skřínce. Jestli se chceš opít, udělej to jaksepatří. Potřebuješ brandy, nejlépe pašovanou z Francie.“

Miranda pozorovala, jak vytáhl z police dvě malé sklenky a postavil je na stůl. Pevnýma rukama - mohou být ruce krásné? - je naplnil. Jako klukovi mi máma

109občas dávala brandy. Když jsem se nachladil v dešti,“ vysvětloval. „Jen jeden lok pro zahřátí.“

Obrátil se a opřel na ni pronikavé oči. Je ti zima?“

„Ne. Proč?“

„Třeseš se.“

Miranda pohlédla na své zrádné paže. *Opravdu* se třásla, ale nebylo to zimou. Přitiskla si ruce k tělu v naději, že to téma nebude dál rozvíjet.

Vrátil se k ní a podal jí brandy. „Nevypij to najednou.“

Při jeho blahosklonném tónu po něm vrhla mimořádně podrážděný pohled a pak usrkla. „Proč jsi tady?“ zeptala se.

Posadil se naproti ní a líně si opřel kotník o koleno druhé nohy. „Musel jsem s otcem prodiskutovat nějaké majetkové záležitosti a pak mě pozval, abych si s ním po jídle vypil skleničku. Už jsem neodešel.“

„Sedíš tu potmě?“

„Mám rád tmou.“

„Nikdo nemá rád tmou.“

Nahlas se zasmál a Miranda si připadala hrozně nezkušená a mladá. „Díky, Mirando," uchechl se. Přimhouřila oči. „Kolik jsi toho už vypil?" „Nepatřičná otázka." „Takže hodně."

Předklonil se. „Vypadám snad opilý?"

Pod jeho pronikavým pohledem se bezděčně odtáhla. „Ne," odpověděla pomalu. „Ale jsi mnohem zkušenější než já a nejspíš víš jak zacházet s alkoholem. Pravděpodobně dokážeš vypít osmkrát víc než já a vůbec to na tobě nebude vidět."

Turner se drsně zasmál. „Naprostá pravda, do puntíku. A ty, zlato, by ses měla naučit držet se dál od mužů, kteří jsou „zkušenější" než ty."

Miranda znovu usrkla, přičemž jen stěží odolávala nutkání vypít všechno na jeden lok. Ale páliło by to, začala by se dusit a Turner by se jí potom smál.

110

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

A ona by chtěla z rozpaků zemřít. Celý večer měl mizernou náladu. Když zůstali sami, choval se uštěpačně a posměšně, v přítomnosti jiných byl mrzutý. Proklínala své zrádné srdce za to, že ho tolik miluje. Oč snadnější by bylo zbožňovat Winstona, který se upřímně usmíval a celý večer k ní slepě vzhlížel!

Ale ne, chtěla jeho. Turnéra, jehož rtuťovitá nálada znamenala, že s ní v jednu chvíli vesele vtipkoval a v druhé s ní jednal, jako by měla lepru.

Láska je jen pro hlupáky. Pitomce. A ona je ten největší pitomec ze všech.

„Na co myslíš?" zeptal se.

„Na tvého bratra," odpověděla se zvráceným potěšením. V podstatě to byla trocím pravda.

„Hmm," zabručel a přilil si do skleničky další brandy. „Na Winstona. Milý kluk."

„Ano," přisvědčila. Téměř vzdorně.

„Veselý."

„Úžasný."

Jdladý."

Pokrčila rameny. „Taky jsem mladá. Třeba se k sobě dobře hodíme." Mlčel. Dopila sklenku. Jaký je tvůj názor?" zeptala se. Stále nepromluvil.

„Ohledně Winstona," přitlačila. Je to tvůj bratr. Chceš, aby byl šťastný, vid'? Myslíš si, že bych se k němu hodila? Že by byl se mnou šťastný?"

„Proč se mě na to ptáš?" zeptal se tichým hlasem, který ve tmě působil téměř odhmotněně.

Pokrčila rameny a potom vytřela prstem poslední kapky ze své skleničky. Olízla je a zvedla hlavu.

„K tvým službám," zamumlal a nalil jí další brandy.

Miranda kývnutím poděkovala a teprve potom mu odpověděla: „Chci to vědět a nevím, koho jiného se zeptat.

Olivia mě tolik touží vidět provdanou za Winstona, že by řekla cokoli, jen aby mě co nejrychleji dovedl k oltáři."

111 Čekala a počítala vteřiny, dokud nepromluvil. Jedna, dvě, tři... Konečně se přerývaně nadechl.

Vypadalo to skoro, jako by kapituloval.

„Nevím, Mirando." Jeho hlas působil unaveně, vyčerpaně. „Nechápu, proč by s tebou neměl být šťastný. S tebou by byl šťastný každý."

/ ty? Miranda to toužila říct nahlas, ale místo toho se zeptala: „A já? Myslíš si, že bych s ním byla šťastná?"

Odpověď na tuhle otázku mu trvala o něco déle. Po chvíli pomalu pronesl: „Nejsem si jistý."

„Proč ne? Co je na něm špatného?"

„Vůbec nic. Jen si nejsem jistý jestli bys s ním byla šťastná."

„Proč?" Věděla, že se chová neomaleně, ale jestli se jí podaří přimět ho, aby jí řekl, proč by nebyla s Winsto- nem šťastná, třeba si sám uvědomí, proč by s *ním* byla.

„Nevím, Mirando." Prohrábl si vlasy, až mu zlaté kadeře zůstaly neuspořádaně třčet. „Musíme se o tom bavit?"

„Ano," přisvědčila rozhodně. „Ano."

„Tak dobře." Předklonil se a přimhouřil oči, jako by ji připravoval na nepříjemnou zprávu. „Nesplňuješ současná společenská měřítká krásy, jsi příliš jízlivá a nijak zvlášť si neužíváš zdvořilostní konverzaci. Po pravdě řečeno, Mirando, si nemyslím, že toužíš po typickém manželství."

Polkla. „A?"

Na dlouhou chvíli se od ní odvrátil a pak se konečně otočil zpátky. „Většina mužů tě nedocení. A pokud se z tebe bude manžel snažit udělat něco, co nejsi, budeš velmi nešťastná."

Vzduch jiskřil elektrinou a Miranda z něj nedokázala odtrhnout oči. „Myslíš si, že existuje někdo, kdo mě oce- ní?" zašeptala.

Ta otázka těžce visela ve vzduchu, jako by je oba hypnotizovala, dokud Turner konečně neodpověděl: „Ano."

Sklopil oči ke své sklence a dopil zbytek brandy. Jeho povzdech byl povzdechem muže, kterého uspokojilo pití, ne který uvažuje o lásce a romantice.

112

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Odvrátila pohled. Ten okamžik - pokud tu nějaký byl a nešlo jen o výplod její fantazie - zmizel a rozhostilo se napjaté ticho. Bylo rozpačité, těžkopádné a sama *Miranda* se cítila rozpačité a těžkopádně, takže v touze zaplnit vzniklou mezeru vyhrkla první zcela nepodstatnou věc, která ji napadla.

„Přijdeš příští týden na ples Worthingtonových?“

Při její nečekané otázce se obrátil a tázavě nadzvedl jedno obočí. „Možná.“

„Byla bych ráda. Vždycky jsi tak milý a tančíš se mnou dvakrát. Jinak bych žalostně postrádala partnery.“

Žvatlala nesmysly, ale nezáleželo jí na tom. Tak či onak se nedokázala zastavit. „Kdyby přijel Winston, nepotřebovala bych tě, ale prý se musí zítra ráno vrátit do Oxfordu.“

Turner si ji změřil zvláštním pohledem. Nebyl to tak úplně úsměv, ani uštěpačný úšklebek, dokonce v tom pohledu nebyla ani známka ironie. Miranda nenáviděla, že je tak nevyzpytatelný: nedával jí vůbec žádné vodítko jak postupovat. Ale stejně to zkusila. Co mohla ztratit?

„Půjdeš?“ zeptala se. „Byla bych ráda.“

Chvilí si ji prohlížel a potom přikývl: „Budu tam.“

„Děkuju. Jsem ti moc vděčná.“

„Bude mi potěšením být užitečný,“ utrousil suše.

Přikývla, ačkoli její pohyb podnítila spíš neklidná energie než cokoli jiného. „Stačí, když si se mnou zatančíš aspoň jednou. A ocenila bych, kdybys to mohl udělat hned na začátku. Další muži zřejmě budou následovat tvého příkladu.“

„I když se to může zdát divné,“ zamumlal.

„Ani ne,“ pokrčila jedním ramenem. Začínala na sobě pocítovat účinek alkoholu. Nebyla malátná, ale připadala si rozehrátá a nezvykle odvážná. Jsi velmi pohledný.“

Zřejmě nevěděl jak odpovědět. Miranda si v dtichu poblahopřála. Nestávalo se často, že by ho vyvedla z konceptu.

Byl to opojný pocit, a tak si znovu lokla brandy - tentokrát si dala záležet na tom, aby ho nechala volně sklouznout do hrdla - a poznamenala: „Hodně se podobáš Winstonovi.“

113 „Cože?“

Měl ostrý hlas a pravděpodobně to měla brát jako varování, ale nedokázala zmlknout. „Oba máte modré oči a plavé vlasy, i když on je myslím trochu světlejší. A máte podobný postoj, ačkoli...“

„Dost, Mirando.“

„Ale...“

„Rekl jsem, že to *stačí*.“

Při jeho sžíravém tónu zmlkla a pak zamumlala: „Nemusíš se hned urážet.“ „Máš příliš vypito.“

„Nemluv hlouposti. Nejsem ani trochu opilá. Určitě jsi vypil desetkrát víc než já.“

Prohlížel si ji klamně netečným pohledem. Jak už jsi říkala, mám mnohem víc zkušeností než ty.“

„To že jsem říkala? Zřejmě jsem měla pravdu. Nemyslím si, že jsi opilý.“

Naklonil hlavu a tiše pronesl: „Ne opilý. Jen trochu nezodpovědný.“

„Nezodpovědný?“ opakovala zamýšleně. „Zajímavé. Myslím, že jsem taky nezodpovědná.“

„To určitě, jinak bys hned, jak jsi mě viděla, odešla zpátky nahoru.“

„A nesrovnávala bych tě s Winstonem.“

Oči se mu zaleskly ocelovou modří. „Rozhodně.“

„*Nedotklo* se tě to, že ne?“

Nastalo dlouhé, ohlušující ticho. Na okamžik se Miran-da domnívala, že zašla příliš daleko. Jak mohla být tak pošetilá a myslet si, že by ji mohl chtít? Proč by mu proboha mělo záležet na tom, jestli ho srovnává s mladším bratrem? Nebyla pro něj nic víc než dítě, nehezke kácat-ko, s nímž se spřátelil, protože ho litoval. Nikdy neměla snít o tom, že by o ni mohl časem projevit zájem.

„Odpusť,“ zamumlala a prudce vstala. „Překročila jsem hranice.“ A potom dopila zbytek brandy jen proto, že tam bylo, a chvatně vykročila ke dveřím.

„Au!“

114

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Co je?“ Turner rychle vyskočil na nohy. „Zapomněla jsem na to sklo,“ zakňučela. „Na rozbitou skleničku.“

„Kristepane, Mirando, neplač.“ Rychle prošel místností a podruhé ten večer ji vzal do náruče.

Jsem tak pitomá. Tak zatraceně pitomá,“ popotahovala. Plakala především kvůli své ztracené důstojnosti než kvůli bolesti, a proto bylo mnohem obtížnější slzy zastavit.

„No tak. Ještě nikdy jsem tě neslyšel nadávat. Budu ti muset vypláchnout pusku mýdlem,“ dobíral si ji a nesl ji zpátky na pohovku.

Jeho něžný tón ji zasáhl víc, než by to dokázala přísná slova, a Miranda několikrát zalapala po dechu ve snaze potlačit vzlykání, které se jí tvořilo vzadu v hrdle.

Jemně ji položil na gauč. „Podívám se ti na tu nohu.“

Zavrtěla hlavou. „Ošetřím si ji sama.“

„Nemluv hlouposti. Třeseš se jako osika.“ Přešel ke skřínce s alkoholem a zvedl svíčku, kterou tam při svém příchodu nechala.

Pozorovala ho, jak se k ní vrací a staví svíčku na konec stolu. „Teď máme trochu světla. Ukaž mi to zranění.“ Zdráhavě mu dovolila, aby jí zvedl nohu a položil si ji na klín. Jsem tak pitomá.“

„Přestaneš s tím? Jsi ta nejméně pitomá ženská, kterou znám.“

„Děkuju. Au!“ „Přestaň se kroutit.“ „Chci vidět, co děláš.“

„Pokud nejsi hadí žena, tak to stejně nedokážeš. Musíš mi věřit.“ „Už to bude?“

„Skoro.“ Uchopil další střep a vytáhl ho. Strmila bolestí.

„Už je tam jenom jeden nebo dva.“ „Co když je všechny nevyndáš?“ „Vyndám.“ „Co když ne?“

115 „Proboha, ženská, už jsem ti někdy řekl, že jsi hrozně neodbytná?“ Skoro se usmála. „Ano.“

A on jí úsměv skoro oplatil. Jestli nějaký přehlédnu, pravděpodobně se za několik dní sám uvolní. Střepy to obvykle dělají.“

„Nebylo by příjemné, kdyby to bylo s životem stejně prosté jako se střepem?“ podotkla smutně.

Vzhlédl. „Aby tě za pár dní přestal bolet?“

Přikývla.

Ještě chvíli se na ni díval, potom se vrátil k práci a vytáhl jí z pokožky poslední střípek. „A je to. Brzy na to úplně zapomeneš.“

Ale nepohnul se, ani jí nesundal nohu ze svého klína.

„Omlouvám se, že jsem tak nemotorná.“

„Nejsi. Byla to nehoda.“

Představovala si to jenom, nebo šeptal? A jeho oči vypadaly tak něžně. Miranda se narovнала a posadila vedle něj. „Turnere?“

„Mlč,“ promluvil chraplavě.

„Ale já...“

„Prosím!“

Miranda nechápala naléhavost v jeho hlase ani nepoznala touhu podbarvující jeho slova. Jen věděla, že je blízko, cítila ho, vdechovala jeho vůni... a toužila po něčem víc. „Turnere, já...“

„Už mlč,“ přikázal jí drsným hlasem, přitáhl ji k sobě a přitiskl k pevné svalnaté hrudi. Oči mu plály a Miranda si najednou uvědomila - najednou *věděla* - že ho nic nezastaví, aby pomalu sklonil rty k jejím.

A potom ji líbal, dravě, vášnivě a lačně. Chtěl ji. Nemohla tomu uvěřit, téměř se jí nepodařilo přesvědčit mysl, aby *přemýšlela*, ale věděla to.

Chtěl ji.

Vyvolalo to v ní troufalý pocit. Cítila se jako žena. Vneslo to do popředí podivuhodné vědomí, které v sobě ukrývala možná ještě před narozením. S nezkušeným

116

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

údivem opětovala jeho polibek a jazykem ochutnávala jeho horkou slanou pokožku.

Přitiskl ruce na její záda, uvěznil ji ve svém objetí a potom už nedokázali zůstat vzpřímení, klesli do podušek a Turner se nad ní sklonil.

Nemohl se jí nabažit. Byl jako šílený. Jedině tím se to dalo vysvětlit, ale nezdálo se, že by jeho touha polevovala. Rukama přejížděl úplně všude, dotýkal se jí, mačkal a jediné, nač dokázal myslet - když vůbec dokázal myslet - bylo, že ji chce. Prahla po ní každým možným způsobem. Přál si ji pohltnout. Přál si ji uctívat.

Chtěl se v ní ztratit.

Zašeptal její jméno, zasténal ho do její pokožky. A když udělala totéž, přesunul prsty ke knoflíčkům jejího županu. Horečně ho rozepínal, dokud se látka neuvolnila a neodhalila její ramena. I pod županem cítil její křivky, ale chtěl víc. Chtěl její teplo, vůni, chuť.

Přejel rty po jejím hrdle, po klíční kosti právě tam, kde se okraj županu stýkal s její pokožkou. Stahoval ho dolů, ochutnával každíčký kousek jejího těla, a když plochá hrud' přešla v mírně zaoblená ňadra, zachvěl se slastí. Panebože, chtěl ji.

Přitiskl ji k sobě, blíž ke svým ústům. Když zasténala, měl co dělat, aby ovládl vášně. Rukou vklouzl pod spodní lem jejího županu a pohladil ji po hedvábném lýtku.

Pak dosáhl k jejímu stehnu a Miranda téměř vykřikla.

„Pšš,“ umlčel ji polibkem. „Probudíš sousedy. Probudíš moje...“

Rodiče.

Bylo to, jako by na něj vylili kbelík studené vody. „Panebože.“

„Co je, Turnere?“ zalapala po dechu.

„Panebože. *Mirando*.“ Vyslovil její jméno se vším otřesem, který se mu nahromadil v mysli. Měl pocit, že spí, a přitom byl vzhůru a...

„Turnere, já...“

117, „Tiše,“ zašeptal chraplavě a skulil se z ní tak rychle, až dopadl na koberec vedle ní. „Panebože,“ vydechl. A potom znovu, protože to dokonale vystihovalo situaci.

„Ach Bože.“

„Turnere?“

„Vstaň. Musíš vstát.“

„Ale...“

Díval se na ni, což byla velká chyba. Stále měla vyhrnutý župan, takže jí vykukovaly nohy - koho by proboha napadlo, že budou tak půvabné a dlouhé - a on chtěl pouze...

Ne.

Prudce se otrásl.

„Hned, Mirando,“ zavrčel.

„Ale já...“

Rychle ji zvedl. Nijak zvlášť si nepřál vzít ji za ruku - nevěřil si, když se jí dotýkal, přestože šlo o tak neromantické uchopení. Ale musel ji přimět k pohybu. A dostat ji odsud.

„Běž,“ přikázal jí. „Pro lásku boží, jestli máš trochu rozumu, běž.“

Ale jen tam tak stála, otřeseně na něj zírala, měla rozčuchané vlasy, nateklé rty a on ji chtěl.

Panebože, stále ji chtěl.

„Už se to nestane,“ pronesl napjatým hlasem.

Mlčela. Opatrně se jí zadíval do obličeje. Prosím, *prosím*, ať nepláče.

Násilím se donutil k nehybnosti. Kdyby se pohnul, možná by se jí dotkl. Neubránil by se pokušení. „Měla bys jít nahoru,“ pobídl ji tiše.

Trhavě přikývla a uprchla z místnosti.

Turner se upřeně díval na dveře. Ztraceně. Co si teď počne?

12. ČERVNA 1819

Nenapadají mě žádná slova. Vůbec žádná.

118

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

8. kapitola

Nazítí ráno se Turner vzbudil se silnou bolestí hlavy, která neměla s alkoholem nic společného. *Přál* si, aby za to mohlo brandy. To by bylo mnohem jednodušší než tohle. *Miranda*.

Na co krucinál myslel?

Na nic. Očividně vůbec nemyslel. Přinejmenším ne hlavou.

Políbil Mirandu. K čertu, prakticky ji hrubě napadl. Jen těžko si uměl představit, že by v Británii existovala mladá žena, která by byla *méně* vhodná pro jeho laškování než Miranda Cheeverová.

Za tohle se bude někde pražit.

Kdyby byl lepší člověk, asi by se s ní oženil. Mladá žena mohla přijít o pověst i z mnohem menšího důvodu, než byl tento. *Ale nikdo to neviděl*, našeptával mu tichý hlásek. Nikdo kromě nich dvou to neví. Miranda to nikomu neřekne. Nebyla ten typ.

A kromě toho nebyl lepší člověk. Leticia se o to postarala. Zničila všechno dobré a laskavé, co v něm bylo. Rozum mu ale zůstal. A věděl, že se nesmí znovu dostat do Mirandiny blízkosti. Jedna chyba by se dala pochopit.

Dvě by byly jeho zkáza.

A tři...

Panebože, o třech by vůbec neměl *přemýšlet*. Potřebuje odstup, to je ono. Odstup. Pokud se od ní 119bude držet dál, nebude ho zmáhat pokušení. Miranda nakonec zapomene na jejich pokoutné setkání a najde si někoho milého, za koho se provdá. Představa, že by objímal jiný muž, byla nečekaně odporná, ale Turner t přisuzoval tomu, že je časně ráno, je unavený, políbil teprve před zhruba šesti hodinami a...

Existovala stovka rozličných důvodů, z nichž žádný nebyl natolik důležitý, aby ho rozebíral do hloubky.

Teď se jí musí vyhýbat. Třeba by měl odjet z města. Někam pryč. Mohl by se uchýlit na venkov. Stejně se nehodlal zdržet v Londýně moc dlouho.

Otevřel oči a zasténal. Copak se vůbec nedokáže ovládnout? Miranda je nezkušená dvacetiletá dívka. Ne jako Leticia, která byla zběhlá v ženských dovednostech a ochotně je využívala ke své převaze.

Miranda je pokušením, kterému se ovšem dá odolat. Turner má natolik silnou vůli, že nepodlehne. Současně by však pravděpodobně neměli bydlet ve stejném domě. A když už bude měnit svůj životní styl, nejspíš je na čase poohlédnout se po vhodných ženách smetánky, mezi nimiž se najde řada diskrétních mladých vdov. Příliš dlouho byl bez ženské společnosti.

Pokud mu něco pomůže zapomenout na jedni ženu, je to nějaká jiná.

„Turner se stěhuje.“

„Cože?“ Miranda právě upravovala květiny v porcelánové váze. Jen díky hbitým rukám a obrovskému štěstí ta vzácná starožitnost neskončila s třeskem na zemi.

„Už odjel," pokrčila Olivia rameny. „Sluha mu právě balí věci."

Miranda opatrně postavila vázu zpátky na stůl. Pomalý pravidelný nádech, výdech. Teprve když si byla konečně jistá, že dokáže promluvit, aniž by se jí trásl hlas, se zeptala: „Odjíždí z města?"

„To bych neřekla," odvětila Olivia a se zívnutím se

120

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

posadila na lehátko. „Ale nechce tu zůstat dlouho, takže si pronajal byt."

Pronajal si byt? Miranda se snažila přemoci ohavný pocit prázdnoty, který se jí rozhostil v hrudi. Pronajal si byt. Jen aby se od ní dostal co nejdál.

Kdyby to nebylo smutné, bylo by to ponižující. Nebo možná obojí.

„Asi je to tak nejlepší," pokračovala Olivia, netečná k zármutku své přítelkyně. „Řekl, že se už nikdy neožení..."

„Opravdu?" Miranda ztuhla. Jak to, že o tom nevěděla? Slyšela ho, když tvrdil, že si nehledá manželku, ale určitě to nemyslel navždy.

„Ano," přitakala Olivia. „Onehdy to tvrdil. Vypadal skálopevně rozhodnutý. Bála jsem se, že kvůli tomu matka dostane záchvat. Skoro omdlela."

„Tvoje matka?" Miranda si to nedokázala představit.

„Kdyby neměla tak pevné nervy, určitě by se to stalo."

Miranda měla většinou ráda spleť myšlenkové pochody své přítelkyně, ale právě teď ji toužila *uškrtit*.

„Přesto jsem si jistá," Olivia si s povzdechem lehla, „že to Turner znovu *uváže*. Jen se musí přenést přes zármutek." Odmlčela se a se zahořklým výrazem pohlédla na Mirandu. „Nebo jeho nedostatek."

Miranda se škrobeně usmála. Vlastně byla tak napjatá, že by se to vůbec nemělo nazývat úsměvem.

„Ale navzdory jeho prohlášení," pokračovala Olivia, opřela se a zavřela oči, „si nenajde nevěstu, dokud bude bydlet tady. Proboha, jak by se jí mohl dvořit ve společnosti matky, otce a dvou mladších sester?" „Dvou?"

„Samozřejmě jedné, ale tebe můžu klidně počítat za tu druhou. Rozhodně se v tvé přítomnosti nemůže chovat tak, jak by možná *chtěl*."

Miranda nevěděla, jestli se má smát nebo plakat. „A i kdyby si brzy nevybral nevěstu," dodala Olivia, „měl by si najít milenkou. To mu určitě pomůže zapomenout na Leticii."

121Mirandu nenapadalo, co na to říct.

„Což rozhodně nemůže, pokud bude žít *tady*." Olivia otevřela oči a opřela se o lokty. „Opravdu je to takhle nejlepší. Nemyslíš?"

Miranda přikývla. Musela. Byla vším příliš ochromená, než aby mohla plakat.

18. ČERVNA 1819

Odešel už před týdnem a já se s tím stále nemůžu vyrovnat.

Kdyby se jen odstěhoval - to bych mu odpustila. Ale vůbec se od té doby neukázal! Nezastavil se za mnou. Ani neposlal dopis. A přestože slyším klepy, že občas chodí do společnosti, já jsem ho rozhodně neviděla. Pokud jsem na nějakém večírku, on tam určitě není. Jen jednou jsem měla dojem, že jsem ho zahlédla na druhé straně místnosti, ale nejsem si jistá, protože jsem viděla jen jeho záda, když odcházel.

Nevím, co bych s tím mohla dělat. Nemůžu za ním zajít, to by byl vrchol neslušnosti. Lady Rudlandová zakázala dokonce i Olivii, aby ho navštěvovala, poněvadž bydlí v Albany, kam mohou pouze muži. Žádné přítelkyně ani vdovy.

„Co si vezmeš na ten dnešní ples Worthingtonových?" zeptala se Olivia a hodila si do čaje tři cukry.

„To už je dneska?" Miranda pevněji sevřela šálek. Turner jí slíbil, že se na ten ples dostaví a zatančí si s ní.

Určitě neporuší slib.

Bude tam. A jestli ne...

Miranda se bude muset prostě postarat, aby tam byl.

„Vezmu si hedvábné zelené šaty," prohlásila Olivia. „Pokud ovšem nechceš jít taky v zelených. Zelená ti moc sluší."

122

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Myslíš?" Miranda se napjala. Najednou jí připadalo nesmírně důležité, aby vypadala co nejlíp.

„Hmm. Ale neměly bychom si vybrat stejnou barvu, takže se musíš brzy rozhodnout."

„Co doporučuješ?" Miranda se v módě celkem vyznala, ale neměla tak dobrý vkus jako Olivia.

Olivia naklonila hlavu na stranu a zadívala se na ni. „S tvou barvou vlasů bych si vzala něco výraznějšího, jenže matka tvrdí, že na to jsme ve společnosti příliš krátce. Ale možná..." Vyskočila, popadla z nejbližší židle světlý šedo zelený polštář a přiložila ho Mirandě pod bradu. „Hmm."

„Chceš mě nově přecalounit?"

„Drž si to," přikázala jí a couvla o několik kroků, přičemž zakopla o nohu stolu a neelegantně zasupěla. „Ano, ano," zamumlala, když získala rovnováhu tím, že se chytila područky na pohovce. Je to dokonalé."

Miranda sklopila oči. A pak zase vzhledla. „Mám si na sebe vzít polštář?"

„Ne, moje zelené hedvábné šaty. Mají úplně stejnou barvu. Řekneme Annii, ať ti je přinese."

„V čem půjdeš ty?“

„V čemkoli.“ Olivia mávla rukou. „Třeba v růžových. Vždycky se zdá, že muži po růžové šílí. Prý v nich vypadám jako bonbon.“

„Nevadí ti, že jsi bonbon?“ Miranda by to nenáviděla.

„Nevadí mi, když si to myslíš,“ opravila ji Olivia. „Dává mi to nad nimi převahu. Často je prospěšné, když tě ostatní podceňují. Ale ty...“ Potřásla hlavou. „Potřebuješ něco důmyslnějšího. Rafinovanějšího.“

Miranda zvedla čaj, naposledy usrkla, vstala a uhladila si jemné mušelínové šaty. „Měla bych si je vyzkoušet,“ podotkla. „Aby měla Annie čas trochu mi je upravit.“

A kromě toho potřebovala vyřídit nějakou korespondenci.

123Turner, který si hbitými prsty zavazoval kravatu, zjišťoval, že jeho nadání pro hrubé slovní nadávky je mnohem větší, než si uvědomoval. Od začátku odpoledne, kdy obdržel ten ztracený Mirandin dopis, jich vyslovil snad sto. Ale nejvíc ze všeho proklínal sebe i jakýkoli smysl pro čest, který mu zbyl.

Navštívit ples Worthingtonových byl vrchol bláznovství - ta nejpitomější věc, jaká se dala udělat. Ale nemohl dost dobře porušit slib, který té dívce dal, přestože by to bylo pro její dobro.

Ztraceně. Tohle teď vůbec nepotřeboval.

Znovu se podíval na její vzkaz. Slíbil, že si s ní zatančí, pokud bude mít málo partnerů, je to tak? To by neměl být problém. Prostě zajistí, aby měla víc tanečníků, než aby věděla, co si s nimi počít. Bude tou nejžádanější ženou na plesu.

Domníval se, že pokud už musí ten prokletý večírek navštívit, měl by se tam poohlédnout po mladých vdovách. Při troše štěstí uvidí Miranda přesně, kam Turner upírá svou pozornost, a pochopí, že by měla zkusit štěstí jinde. Trhl sebou. Nelíbila se mu představa, že ji rozruší. K čertu, měl to děcko rád. Odjakživa.

Potřásl hlavou. Nerozčilí ji. Tedy ne moc. A kromě toho jí to vynahradí.

Stane se z ní nejžádanější žena na plesu, připomněl si, když nastoupil do kočáru a připravil se na úmorný večer. Nejžádanější žena večera.

Olivia zahlédla Turnéra hned, jakmile vstoupil. „Koukni,“ šťouchla do Mirandy loktem. Je tu můj bratr.“

„Opravdu?“ Miranda zatajila dech.

„Hmm.“ Olivia se napřímila a svažila obočí. „Když o tom teď přemýšlím, neviděla jsem ho věky. Co ty?“

Miranda nepřítomně zavrtěla hlavou a natáhla krk.

„Tamhle se baví s Duncanem Abbottem,“ informovala

124

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

ji Olivia. „Zajímalo by mě, o čem mluví. Pan Abbott se zajímá o politiku.“ „Opravdu?“

„Ano. Ráda bych si s ním popovídala, ale pravděpodobně by neměl zájem probírat politické záležitosti s ženou. Škoda.“

Miranda se chystala souhlasně přikývnout, když vtom Olivia znovu svažila čelo a podrážděně utrousila: „Teď mluví s lordem Westholmem.“

„Může si mluvit, s kým se mu zachce, Olivie,“ upozornila ji Miranda, ačkoli v hloubi duše už také začínala být podrážděná, že Turner nemíří přímo k nim.

Já vím, ale měl by jít nejdřív k nám a pozdravit nás. Jsme rodina.“

„Tedy aspoň ty.“

„Nemluv hlouposti. Jsi taky rodina, Mirando.“ Olivia otevřela ústa do uraženého O. „Vidíš to? Jde úplně opačným směrem.“

„S kým si povídá teď? Nepoznávám ho.“

„S vévodou z Ashbournu. Nesmírně pohledný muž, co říkáš? Myslím, že byl v cizině. Na dovolené s manželkou. Prý jsou si vzájemně velice oddaní.“

Miranda si pomyslela, že je příjemné slyšet, že aspoň jedno urozené manželství je šťastné. Přesto Turner rozhodně nehodlal požádat o její ruku, když se neobtěžoval ani přejít přes taneční sál a pozdravit ji. Zamračila se.

„Promiňte, lady Olivie. Myslím, že je to můj tanec.“

Olivia a Miranda vzhledly. Před nimi stál pohledný mladík, na jehož jméno si ani jedna nevzpomínala.

„Ovšem,“ přikývla Olivia rychle. Je ode mě hloupé, že jsem zapomněla.“

„Asi si dojdou pro limonádu,“ pronesla Miranda s úsměvem. Věděla, že Olivia vždy cítí rozpaky, když odchází tančit a nechává Mirandu samotnou.

„Určitě?“

Jen si běž. Běž.“

Olivia odplula na taneční parket a Miranda zamířila

125k lokajovi, který naléval limonádu. Jako obvykle měla zamluvenou jen asi polovinu tanců. A kde je Turner, ptala se v duchu, když mi slíbil, že se mnou bude tančit, pokud nebudu mít partnery? Děsný chlap.

Bylo příjemné osočovat ho v mysli, přestože ten názor tak docela nesdílela.

Byla v půli cesty k limonádě, když ucítila na lokti pevnou mužskou ruku. Turner? Obrátila se a zklamaně pohlédla na džentlmena, kterého sice neznala, ale jehož obličej jí byl mírně povědomý.

„Slečna Cheeverová?"

Miranda přikývla.

„Smím vás požádat o tanec?"

„Ano, ovšem, i když si nemyslím, že bychom byli představeni."

„Odpusťte mi, prosím. Jsem Westholme."

Lord Westholme? Nemluvil s ním před chvílí Turner? Miranda se na něj usmála, ale v duchu se mračila. Nevěřila moc na náhody.

Lord Westholme se projevil jako vynikající tanečník a nenucené se s ní točil po parketu. Když hudba dohrála, elegantně se uklonil a doprovodil ji na okraj sálu.

„Děkuju za krásný tanec," pronesla Miranda vlídně.

„To já bych měl poděkovat vám, slečno Cheeverová. Doufám, že mi to potěšení dopřejete brzy znovu."

Miranda postřehla, že ji lord Westholme odvedl tak daleko od limonády, jak jen to bylo možné. Trochu Olivii lhala, když tvrdila, že má žízeň, ale teď měla opravdu vyprahlá ústa. S povzdechem si uvědomila, že se *hude* muset protlačit zpátky zástupem. Neudělala však ani dva kroky, když se před ní postavil další elegantní, pozoruhodně žádoucí muž. Toho poznala okamžitě. Byl to pan Abbott, politicky smýšlející džentlmen, s nímž si Turner také povídal.

Za několik vteřin se Miranda ocitla opět na tanečním parketu a začínala být naštvaná.

126

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Ne že by za to mohli její tanečníci. Pokud Turnérovi připadalo nezbytné přemluvit muže, aby s ní tančili, vybíral přinejmenším pohledné a velmi působivé. Přesto když ji pan Abbott vedl z parketu a ona spatřila, jak k ní míří vévoda z Ashbournu, dala se na rychlý úprk.

Myslel si snad Turner, že nemá žádnou hrdost? Domníval se, že Miranda ocení, když přesvědčí svoje přátele, aby ji vyzvali k tanci? Bylo to ponižující. A ještě horší bylo, že je posílal, aby si s ní zatančili, protože se s tím nehodlal obtěžovat sám. V očích ji pálily slzy a Miranda, zděšená, že by jí mohly vyhrknout v tanečním sále před očima celé té smetánky, uprchla na opuštěnou chodbu.

Opřela se o zeď a zhluboka dýchala. Jeho odmítnutí se jí nejen dotklo. Bolelo. Zasáhlo ji. A trefilo cíl.

Nepodobalo se to všem těm letům, kdy na ni pohlížel jako na děčko. Tehdy se mohla aspoň utěšovat tím, že si namlouvala, že neví, oč přichází. Ale teď to věděl. Teď věděl přesně, oč přichází, a bylo mu to úplně jedno.

Miranda nemohla zůstat na chodbě celou noc, ale ani nebyla připravená vrátit se na večírek, a tak zamířila do zahrady. Byla to nevelká plocha zeleně, nicméně dobře rozvržená a pěkně udržovaná. Miranda se posadila do rohu na kamennou lavičku s výhledem na dům. Za velkými prosklenými dveřmi, které vedly do tanečního sálu, pozorovala tančící páry. Popotáhla a sundala si jednu rukavičku, aby si otřela nos. „Království za kapesník," povzdychla si.

Možná by mohla předstírat nevolnost a jít domů.

Zkusila trochu zakašlat. Třeba je *opravdu* nemocná. Skutečně nemá smysl zůstat tu do konce plesu. Cílem její návštěvy je chovat se půvabně, společensky a elegantně, ne? Ten večer nemá šanci to všechno dokázat.

A potom spatřila zlatý záblesk.

Zlatavé vlasy, aby byla přesná.

Byl to Turner. *Samozřejmě*. Jak by také ne, když tu Miranda sedí sama a nešťastná? Právě vcházel francouzským oknem do zahrady.

127A na lokti měl zavěšenou jinou ženu.

Mirandě se stáhlo hrdlo. Copak ji osud neušetří žádného ponížení? S dechem uvízlým v hrdle se odsunula na kraj lavičky a ukryla se víc do stínu.

Kdo to je? Už ji viděla. Lady Nějaká nebo Jiná. Vdova, prý velmi bohatá a nezávislá. Nevypadala na vdovu. Po pravdě řečeno nepůsobila o moc starší než Miranda.

Miranda tiše zamumlala neupřímnou omluvu, kterou ani nesměřovala k nikomu konkrétnímu, nastražila uši a pokusila se zaslechnout jejich rozhovor. Ale vítr nesl jejich slova opačným směrem, takže slyšela jen občasné útržky. Konečně po něčem, co znělo z úst té dámy jako „nevím jistě", se Turner sklonil a políbil ji.

Mirandě pukalo srdce.

Dáma zamumlala něco, čemu Miranda nerozuměla, a vrátila se do sálu. Turner zůstal na zahradě a s rukama v bok se bezvýrazně díval na měsíc.

Běž pryč, chtělo se Mirandě křičet. *Odejdi*. Byla tu jako v pasti. Musela čekat, až se on rozhodne odejít, ačkoli toužila po jediném - vrátit se domů a schoulit se do postele. A možná už nikdy nevstat. Ale protože to v té chvíli vypadalo nereálně, posunula se na lavičku a pokusila se ztratit v ještě větším stínu.

Turner k ní prudce otočil hlavu. K čertu! Slyšel ji. Přimhouřil oči a popošel k ní několik kroků. Potom zavřel oči a zvolna zavrtěl hlavou.

„Krucinál, Mirando," vzdychl. „Řekni mi, prosím, že to nejsi ty."

A to se večer vyvíjel tak slibně. Podařilo se mu Mirandě úplně vyhýbat, konečně se seznámil s půvabnou vdovou Bidwellovou - teprve pětadvacetiletou - a ani šampaňské nebylo nej horší.

Ale ne, bohové mu očividně nehodlali projevít laskavost. Byla tady. Miranda. Seděla na lavičce a pozorovala ho. Pravděpodobně ho viděla, jak políbil tu vdovu.

128

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ Panebože.

„Krucinál, Mirando," vzdychl. „Řekni mi, prosím, že to nejsi ty."

„Nejsem to já."

Snažila se působit hrdě, ale její prázdný hlas ho bolestně zasáhl. Na chvíli zavřel oči, protože tu k čertu *neměla* být Neměl dopustit takové komplikace. Proč nemůže vést prostý a jednoduchý život?

„Co tady děláš?" zeptal se.

Pokrčila rameny. „Chtěla jsem na čerstvý vzduch." Popošel k ní o pár kroků, až se ocitl v hlubokém stínu jako ona. „Špehuješ mě?"

„Musíš mít o sobě velmi vysoké mínění." „Tak špehujete?" vybuchl.

„Samozřejmě že ne," odsekla a vztekla zvedla bradu. „Nesnížila bych se k tomu, abych někoho špehovala. Až budeš příště plánovat nějakou schůzku, nejdřív si pozorně prohlédni zahradu."

Zkřížil paže. „Nemůžu uvěřit, že tvoje přítomnost tady nemá s tou mojí nic společného."

„Pověz mi," utrousila, „jak bych tě asi mohla sledovat a přitom celou dobu sedět na téhle lavičce, aniž sis mě všiml?"

Ignoroval tu otázku hlavně proto, že dávala smysl. Prohrábl si vlasy a potom uchopil vlastní pramen kadeří a zatáhl, jako by mu bolest lebky mohla pomoci ovládnout vztek.

„Vytrhneš si je," upozornila ho Miranda nesnesitelně klidným hlasem.

Zhluboka se nadechl. Ohnul prsty. A téměř vyrovnaně se zeptal: „O co tu jde, Mirando?"

„O co tu jde?" opakovala a vstala. „O co tu jde? Kde bereš tu odvahu? Celý týden mě ignoruješ a chováš se, jako bych byla něco, co se musí zamést pod koberec. Myslíš si, že mám tak málo hrdosti, abych byla nadšená tím, že přemlouváš své přátele, aby mě vyzvali k tanci? Jsi hrubý, sobecký a neschopný hulvát!"

129Přitiskl jí ruku na ústa. „Proboha, ztiš se. To, co se stalo minulý týden, bylo špatné, Mirando. A jsi blázen, když ses odvolala na můj slib a donutila mě sem dnes večer přijít."

„Přesto jsi to udělal," zašeptala. „Přišel jsi." „Přišel," odplivl si, „protože hledám milenku. Ne manželku."

Odtáhla se a upřeně se na něj dívala, dokud neměl pocit, že do něj očima vypálí díru. A potom konečně hlasem tak tichým, až to bolelo, pronesla: „Teď tě vůbec nemám ráda, Turnere."

To bylo příhodné. Ani on se v tu chvíli neměl rád.

Zvedla bradu a roztřeseným hlasem dodala: „Omluv mě. Musím se vrátit na ples. Díky tobě mám značné množství tanečníků a nerada bych některé z nich urazila."

Pozoroval ji, jak odchází. Dlouho se díval na dveře. A pak odešel.

20. ČERVNA 1819

Poté, co jsem se vrátila do tanečního sálu, jsem tu vdovu viděla znovu. Zeptala jsem se Olivie, kdo to je, a ona odpovéděla, že Katherine Bidwellová, hraběnka z Pembletonu. Provdala se za lorda Pembletona, když mu bylo skoro šedesát, a zkrátka porodila syna. Lord Pembleton brzy nato zemřel a ona až do chlapcovy dospělosti zdědila celé jeho jmění. Chytrá žena. Získat takovou nezávislost! Pravděpodobně se nebude chtít znovu vdávat, což Turnérovi určitě skvěle vyhovuje.

Musela jsem s ním jednou tančit. Lady Rudlandová na tom trvala. A potom, jako by ten večer nebyl už tak dost hrozný, si mě odtáhla stranou a zmínila se o mojí náhlé popularitě. Tančil se mnou vévoda z Ashbournu! (Ten vykřičník je její.) Je samozřejmě ženatý, a velmi šťastně, ale přece, obvykle nemrhá

130

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ časem se slečinkami, které sotva vyšly ze školy. Lady R. byla vzrušená a velmi hrdá. Myslela jsem si, že se rozbřečím.

Teď' už jsem ale doma a hodlám si vymyslet nějakou nemoc, abych nemusela několik dní vycházet. Aspoň týden, pokud se mi to podaří.

Víš, co mě trápí nejvíc? Podle názoru většiny lidí není lady z Pembletonu vůbec krásná. Ne že by byla na pohled odpudivá, ale nepatří mezi oslnivé krásky. Má obyčejné hnědé vlasy i oči. Stejně jako já.

131Příští týden strávila Miranda předstíráním, že čte řecké tragédie. Nedokázala se soustředit na knihu dostatečně dlouho, aby ji skutečně přečetla, ale pokud se tu a tam musela dívat na slova na stránce, domnívala se, že by si mohla vybrat něco, co odpovídá její náladě.

Komedie by ji přiměla k pláči. A milostný příběh, chraň bůh, by v ní vyvolal touhu na místě zemřít.

Olivia, která nikdy nebyla proslulá nedostatkem zájmu o záležitosti jiných lidí, ji neustále pronásledovala, aby se dozvěděla důvod Mirandiny zasmušilosti. Vlastně nevyslýchala Mirandu pouze tehdy, když se ji snažila rozveselit. Byla uprostřed úspěšné sezony a právě Mirandu seznamovala s historkami o jisté hraběnce, která vyhodila manžela z domu, dokud jí nedovolil koupit čtyři miniaturní pudlíky, když na dveře zaklepala lady Rudlandová.

„To je dobře, že tu jste obě," pronesla, jakmile strčila hlavu do místnosti. „Olivie, takhle dáma neseď."

Olivia poslušně přizpůsobila svou pozici. „Co se děje, mami?"

„Chtěla jsem vám sdělit, že jsme na příští týden pozvané na venkov do domu lady Chesterové."

„Kdo je lady Chesterová?" zeptala se Miranda a položila si svazek Aischylose s teď už zohýbanými rohy do klína.

„Naše sestřenice," odpověděla Olivia. „Z třetího nebo čtvrtého kolena, nevzpomínám si přesně." „Z druhého," opravila ji lady Rudlandová. Její pozvání

132

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

jsem přijala. Bylo by hrubé odmítnout, protože je to blízká příbuzná."

„Pojede i Turner?" zajímala se Olivia.

Miranda by své přítelkyni nejradši tisíckrát poděkovala, že položila otázku, kterou by se sama neodvážila vyslovit.

„Měl by. Příliš dlouho se vykrucuje z rodinných závazků," pronesla lady Rudlandová netypicky přísně. „Pokud ne, bude se mi z toho zodpovídat."

„Bože." Olivia nasadila prázdňý pohled. „Děsivá myšlenka."

„Nevím, co to s tím chlapcem je," potřásla lady Rudlandová hlavou. „Vypadá to skoro, jako by se nám vyhýbal." Ne, pomyslela si Miranda se smutným úsměvem, *pouze mně*.

Turner čekal, až jeho rodina sejde dolů, a netrpělivě u toho podupával. Už asi po patnácté během dopoledne si přál, aby byl jako zbytek mužů smetánky, z nichž většina své matky ignoruje nebo s nimi jedná s blahosklonnou povýšeností. Ale jeho matce se podařilo přinutit ho, aby souhlasil s touhle zatracenou týdenní slavností, které se samozřejmě zúčastní i Miranda.

Byl pitomec. A den ode dne to bylo jasnější.

Pitomec, který si očividně zneprátelil osud, protože jakmile se matka objevila v síni, řekla mu: „Musíš jet s Mirandou."

Bohové mají velmi pokřivený smysl pro humor. Odkášlal si. „Myslíš, že je to moudré, matko?" Vrhla po něm netrpělivý pohled. „Nebudeš tu dívkou svádět, ne?"

Zatraceně. „Samozřejmě že ne. Ale vezmi v úvahu její pověst. Co řeknou lidi, když přijedeme ve stejném kočáru? Všichni budou vědět, že jsme strávili několik hodin sami."

„Považují vás za bratra a sestru. A míli od Chesterského

133parku zastavíme a přesedneme si, abys přijel s otcem. Nevidím v tom žádný problém. Otec a já potřebujeme mluvit s Olivíí o samotě." „Co provedla?"

„Podle všeho nazvala Georgianu Elsterovou hloupou husou."

„Georgiana Elsterová? Hloupá husa." „Přímo jí do očí, Turnere! Řekla jí to do očí." „To je z její strany neuvážené, ale rozhodně to nevyžaduje dvouhodinovou přednášku." „To není všechno."

Turner vzdychl. Matka se už rozhodla. Dvě hodiny sám s Mirandou. Čím si taková maika zasloužil?

„Nazvala sira Roberta Kenta přerostlou kolčavou." „Do očí, předpokládám." Lady Rudlandová přikývla. „Co je to kolčava?"

„Nemám nejmenší tušení, ale neumím si představit, že by to byla pochvala."

„Kolčava je myslím lasička," promluvila Miranda, která právě vešla do síně v pastelově modrých šatech. Na oba se usmála. Vypadala nepříjemným způsobem vyrovnaná.

„Dobré ráno, Mirando," přivítala ji lady Rudlandová živě. „Pojedeš s Turnerem."

„Vážně?" Skoro se tím slovem zadusila a musela to zamaskovat zakašláním. Turner z toho čerpal velké, byť hloupé uspokojení.

„Ano. Lord Rudland a já si potřebujeme promluvit s Olivíí. Pronášela na veřejnosti velmi nevhodné věci."

Ze schodů se ozvalo zasténání. Tři hlavy se obrátily a viděly Olivii sestupovat. „Opravdu je to nutné, mami? Nechtěla jsem tím nikomu ublížit. Neřekla bych o lady Finchcoombeové, že je příšerná semetrika, kdybych si myslela, že se to k ní může donést."

Lady Rudlandová zbledla. „Cože je lady Finchcoombeová?"

„Tys o tom nevěděla?" zeptala se Olivia chabě.

134

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Turnere, Mirando, už jeďte. Uvidíme se za pár hodin."

Mlčky došli k čekajícímu kočáru a Turner podal Mirandě ruku, aby jí pomohl nastoupit. Její prsty v rukavičce ho elektrizovaly, ale zřejmě jeho pocity nesdílela, protože zcela nezaujatě zamumlala: „Doufám, že pro tebe není moje přítomnost velkým utrpením."

Turnerova odpověď vyzněla jako něco mezi zabručením a povzdechem.

„Nezařídila jsem to, abys věděl."

Posadil se naproti ní. Já vím."

„Neměla jsem tušení, že..." Zvedla hlavu. „Ty to víš?"

„Ano. Matka chtěla zůstat s Olivíí sama."

„V tom případě ti děkuju, že mi věříš."

Stísněně vydechl a zadíval se z okna. Kočár sebou trhl a dal se kymácivě do pohybu. „Nemyslím si, že máš ve zvyku lhát, Mirando.“

„Ovšemže ne,“ vyhrkla rychle. „Ale vypadal jsi dost vztekale, když jsi mi pomáhal do kočáru.“

„Zlobil jsem se na osud, Mirando, ne na tebe.“

„To je mnohem lepší,“ ušklíbla se. „Pokud mě omluvíš, přinesla jsem si knihu.“ Natočila se tak, aby k němu byla co nejvíc obrácená zády, a pustila se do čtení.

Turner počkal asi třicet vteřin a pak se zeptal: „Co čteš?“

Miranda strnula a potom se pomalu pohnula, jako by vykonávala tu nejodpornější práci na světě. Zvedla knihu.

„Aischylose,“ pronesl nahlas. „Deprimující.“

„Odpovídá to mojí náladě.“

„Špatně ses vyspala?“

„Nechovej se tak povýšeně, Turnere. Za těchto okolností je to zcela nevhodné.“

Nadzvedl obočí. „Co tím chceš přesně říct?“

„Že po tom všem, co se mezi námi, ehm, *přihodilo*, není už tvůj nadřazený postoj ospravedlnitelný.“

„To byla dlouhá věta.“

Miranda do něj místo odpovědi zabodla planoucí pohled. Znovu zvedla knihu a tentokrát si s ní úplně zakryla obličej.

135 Turner se uchechtl a opřel se. Překvapilo ho, jak moc se baví. Zdrženliví lidé jsou vždycky nejzajímavější. Miranda si sice nevybírala místo v centru dění, ale v rozhovoru si zachovávala své vlastní já s duchaplností a stylem. Dobírat si ji byla velká legrace. A necítil se kvůli tomu ani trochu provinile. Navzdory její nabručenosti nepochyboval, že si tu slovní potyčku užívá stejně jako on.

Možná to zas nebude tak příšerný výlet. Jen se musí postarat, aby ji zapletl do zábavné konverzace, a nesmí se příliš dlouho dívat na její ústa.

Opravdu se mu její ústa líbila.

Ale nehodlal o tom přemýšlet. Měl v úmyslu zapříst rozhovor a pokusit se bavit jako dřív, než se dostali do téhle kaše. Staré přátelství s Mirandou mu velmi scházelo a domníval se, že pokud už spolu musí setrvat dvě hodiny v kočáru, měl by se vynasnažit jejich vztah napravit.

„Co čteš?“ zeptal se.

Popuzeně vzhledla. „Aischylose. Už ses mě na to ptal.“ „*Kterého* Aischylose,“ zaimprovizoval. K jeho obrovskému pobavení se musela podívat na přebal knihy, než odpověděla: „*JEumenidy*.“ Trhl sebou. „Nelíbí se ti to?“

„Všechny ty rozzuřené ženské? Rozhodně ne. Mám rád dobrodružné příběhy.“

„Mně se líbí rozzuřené ženy.“

„Umíš se do nich vcítit? No tak, neskřípej zuby, Mi-rando, ujišťuju tě, že návštěva zubaře by se ti nezamlouvala.“

Tvářila se tak, že nemohl dělat nic jiného než se rozesmát. „Nebud' tak nedůtklivá, Mirando.“

Pořád na něj upírala pronikavý pohled. „Promiňte, pane,“ pronesla upjatě a potom se jí podařilo udělat zdvořilé pukrle přímo uprostřed kočáru.

Turner vyblíchl hlasitým smíchem. „Mirando,“ vypravil ze sebe a otřel si oči. Jsi klenot.“

136

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Když se konečně vzpamatoval, dívala se na něj jako na šílence. Krátce ho napadlo zvednout ruce jako pařáty a vydat zvláštní zvířecí zvuk, jen aby posílil její přesvědčení. Ale nakonec se jen opřel a zakřenil se.

Zavrtěla hlavou. „Nerozumím ti.“

Neodpověděl, nepřál si, aby rozhovor sklouzl k vážnějšímu tónu. Znovu zvedla knihu. Tentokrát se pustil do počítání, kolik minut uplyne, než otočí stránku. Po pěti minutách zvlnil rty. „Obtížné čtení?“

Miranda pomalu položila svazek a upřela na něj vražedný pohled. „Cože?“

„Spousta velkých slov?“

Prázdně na něj zírala.

„Od chvíle, kdy jsi začala, jsi neotočila stránku.“ Hlasitě zasténala a odhodlaně obrátila list. Je to anglicky nebo řecky?“ „Co?“

Jestli je to řecky, dala by se tím tvá rychlost čtení vysvětlit.“ Pootevřela rty.

„Nebo pomalost,“ pokrčil rameny.

„Umím číst řecky,“ odsekla.

„Ano, což je pozoruhodný výkon.“

Pohlédla na svoje ruce. Svírala knihu tak pevně, až jí téměř zbělely klouby. „Děkuju,“ vybuchla.

Ale ještě neskončil. „U ženy je to dost nezvyklé.“

Tentokrát se rozhodla ho ignorovat.

„Například Olivia neumí číst řecky,“ pokračoval konverzačně.

„Olivia nemá otce, který *kromě* čtení v řečtině nedělá nic jiného," poznamenala, aniž vzhledla. Snažila se soustředit na slova na nové stránce, ale nedávala velký smysl, protože nedočetla ta předchozí. Vlastně vůbec nezačala.

Poklepala prstem na knihu a dál předstírala, že čte. Nedomnívala se, že existuje způsob, jak by mohla otočit zpátky na předchozí stranu, aniž by si toho všiml. Stejně

137na tom moc nezáleželo, protože pochybovala, že se jí podaří něco přečíst, zatímco na ni upíral přimhouřené oči. Je to vražedný pohled, usoudila. Vyvolal v ní vlnu horka a chvění, a přitom ji neskutečně popuzoval.

Byla si zcela jistá, že Turner nemá zájem ji svést, nicméně bez ohledu na to odváděl velmi dobrou práci.

„Máš mimořádný talent."

Miranda sevřela rty a pohlédla na něj. „Ano?"

„Číst, aniž pohybuješ očima."

Napočítala do tří. „Někteří z nás si nemusí při čtení předříkávat slova, Turnere."

Jedna nula pro tebe, Mirando. Věděl jsem, že v tobě stále zůstala jiskra."

Zarylá nehty do čalouněného sedadla. *Jedna, dva, tři. Nepřestávej počítat. Čtyři, pět, šest.* Jestli bude chtít ovládnout vztek, bude muset tímhle tempem dojít až k padesátce.

Turner postřehl, jak v neznámém rytmu mírně pohybuje hlavou, a přemohla ho zvědavost. „Co děláš?" *Osmnáct, devatenáct* - „Cože?" „Co děláš?"

Dvacet. Jsi čím dál otravnější, Turnere."

Jsem houževnatý." Zakřenil se. „Myslel bych si, že právě ty ten charakterový rys oceníš. Podivně ti poskakuje hlava."

„Když to musíš vědět," odsekla, „počítám si v duchu, abych se nepřestala ovládat."

Chvilí si ji prohlížel. „Zajímalo by mě, co bys mi řekla, kdyby sis nezačala nejdřív počítat."

„Ztrácím trpělivost."

„Ne!" zvolal s předstíranou nevírou.

Zvedla znovu knihu a pokusila se ho ignorovat.

„Přestaň mučit ten ubohý svazek, Mirando. Oba víme, že nečteš."

„Necháš mě už na pokoji?" vybuchla konečně.

„U jakého čísla jsi?"

„Cože?"

138

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„U jakého čísla? Říkala jsi, že si počítáš, abys neurazila můj jemnocit."

„Nevím. U dvacítky. Třicítky. Nevím. Přestala jsem počítat už před čtyřmi urážkami."

„Podařilo se ti dojít až ke třicítce? Lžeš, Mirando. Vůbec si nemyslím, že se mnou ztrácíš trpělivost."

„Ano... ztrácím," odsekla.

„Neřekl bych."

Hodila po něm knihu. Udeřila ho úhledně do spánku. „Au!"

„Nebud' jako mimino." „Ty nebud' tyran." „Přestaň si mě dobírat!" „Nedobírám si tě." „No tak, Turnere, prosím!"

„Tak dobře," prohodil nedůtklivě a promnul si spánek. „Dobírám si tě. Ale nedělal bych to, kdybys mě neignorovala."

„Promiň, ale spíš si myslím, že ty chceš ignorovat mě." Jak jsi na to krucinál přišla?"

Miranda otevřela ústa. „Zešlel jsi? Vyhýbáš se mi jako moru nejmíň čtrnáct dní. Dokonce se kvůli tomu ani nestýkáš s vlastní matkou."

„To není pravda."

„Pověz jí to sám."

Trhl sebou. „Mirando, rád bych, abychom byli přáteli." Zavrtěla hlavou. Existují snad nějaká krutější slova? „To nejde." „Proč ne?"

„Nemůžeš mít obojí," pokračovala Miranda a vynakládala veškerou energii, aby se jí netřásl hlas. „Nemůžeš mě políbit a potom říct, že chceš být přáteli. Nemůžeš mě ponížit tak, jak jsi to udělal na plesu u Worthingtono-vých, a pak tvrdit, že mě máš rád."

„Musíme zapomenout na to, co se stalo," promluvil tiše. „Musíme se přes to přenést, pokud ne kvůli našemu přátelství, tak kvůli naší rodině."

139JULIA QUINNOVÁ

„Dokážeš to?" zeptala se ho Miranda. „Opravdu na to můžeš zapomenout? Protože já ne."

„Samozřejmě že můžeš," namítl až příliš rychle.

„Chybí mi tvoje zkušenost, Turnere," řekla a pak hořce dodala: „Nebo povrchnost."

„Nejsem povrchní, Mirando," ohradil se. Jsem rozumný. Bůhví, že jeden z nás takový být musí."

Prála si, aby měla co říct. Kéž by ji napadla nějaká ostrá poznámka, která by ho srazila na kolena, připravila o veškerá slova, roztřásla ho jako rosol, změnila v dojemnou hromádku trouchniviny.

Ale místo toho ji v očích pálily hrozné slzy vzteku. Nebyla si jistá, jestli se jí podaří upřít na něj patřičně podrážděný pohled, takže se odvrátila, vyhlédla z okna a počítala budovy, které míjeli. Přála si, aby byla někde jinde.

Někým jiným.

To bylo nejhorší, protože za celý život, dokonce ani s nejlepší přítelkyní, která byla hezčí, bohatší a měla vlivnější styky než ona, si Miranda nikdy nepřála být někým jiným než sama sebou.

Turner udělal v životě řadu věcí, na které nebyl pyšný. Napil se přemíru a potom pozvracel mimořádně drahý kobereček. Hrál hazardní hry o peníze, které neměl. Jednou dokonce hnal koně tak rychle a bezstarostně, až zvíře týden kulhalo.

Ale ještě nikdy se necítil tak bídne jako teď, když se díval na Mirandin obličej odhodlaně otočený k oknu.

Odhodlaně *od něj.*

Dlouhou dobu nepromluvil. Vyjeli z Londýna, projížděli předměstím, kde domy řídly a objevovaly se v čím dál větších rozestupech, a pak se konečně dostali do širých polí.

Ani jednou na něj nepohlédla. Věděl to. Nespouštěl z ní oči.

140

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

A tak nakonec, protože už nedokázal další hodinu mlčet ani se přimět k úvahám, co přesně tohle ticho znamená, promluvil.

„Nechtěl jsem tě urazit, Mirando,“ řekl tiše, „ale poznám, když je něco špatný nápad. A koketovat s tebou je *mimořádně* špatný nápad.“

Neotočila se, jen se zeptala: „Proč?“

Nevěřicně na ni zíral. „Co tím myslíš, Mirando? Copak se vůbec nezajímáš o svou pověst? Kdyby se o nás něco rozkřiklo, zničilo by tě to.“

„Nebo by sis mě musel vzít,“ podotkla tichým, výsměšným hlasem.

„Což nemám v úmyslu. Víš to.“ Tiše zaklel. Proboha, to vyznělo špatně. „Vůbec se nechci ženit,“ vysvětloval.

„To taky víš.“

„Vím,¹¹“ vybuchla a vrhla po něm zuřivý pohled, který se ani nesnažila skrývat, „že...“ A pak se odmlčela, zavřela ústa a zkrřížila ruce na prsou.

„Co?“ pobídl ji.

Obrátila se zpátky k oknu. „To bys nepochopil.“ A potom dodala: „Nebo neposlouchal.“

Její opovrhlivý tón byl jako nůž zarývající se mu pod pokožku. „No tak. Urážlivost ti nesluší.“

Prudce se obrátila. „A jak bych se podle tebe měla chovat? Pověz mi, co mám cítit?“

Zkřivil rty. „Vděčnost?“

„Vděčnost?“

Nestoudně se opřel. „Mohl jsem tě svést. Snadno. Ale neudělal jsem to.“

Zalapala po dechu a odtáhla se. Když promluvila, byl její hlas tichý a vražedný. Jsi odporný, Turnere.“

Jen ti říkám pravdu. A víš, proč jsem nic víc neudělal? Proč jsem ti nestáhl župan a nevzal si tě rovnou na pohovce?“

Rozevřela oči, slyšitelně dýchala a on věděl, že je krutý, hrubý a, ano, i odporný. Přesto se nedokázal zastavit, nemohl zjemnit ten necitlivý tón, protože to zkrátka musela

141pochopit. Musela pochopit, kdo Turner skutečně je a čeho je schopný.

Podařilo se mu zachovat se k ní čestně a ona mu za to vůbec není vděčná?

„Přestal jsem z úcty k tobě,“ sykl. „A něco ti povím...“ Odmlčel se, zaklel a ona se na něj tázavě, troufale a provokativně zadívala, jako by říkala - *Ani nevíš, co chceš říct.*

Jenže v tom byl právě ten háček. Věděl to a chystal se jí povědět, jak moc ji chtěl. Že kdyby nebyli v domě jeho rodičů, nebyl si jistý, jestli by přestal.

Jestli by dokázal přestat.

Ale to nemusela vědět. Vlastně by to ani neměla vědět. Nepřál si, aby nad ním cítila moc.

„Věf mi,“ zamumlal spíš pro sebe než pro ni, „že jsem nechtěl zničit tvoji budoucnost.“

„Nech mou budoucnost laskavě na mně,“ odsekla vztekle. „Vím, co dělám.“

Pohrdavě si odfrkl. „Je ti dvacet. Jen si myslíš, že všechno víš.“

Zabodla do něj pobouřený pohled.

„Když mi bylo dvacet, taky jsem si myslel, že všechno vím,“ pokrčil rameny.

Oči jí zesmutněly. „Já taky,“ zašeptala.

Turner se snažil nevnímat nepříjemný pocit viny, který mu svíral útroby. Vůbec netušil, *proč* se cítí provinile, a vlastně to bylo celé směšné. Neměl by se nechat přimět cítit vinu za to, že si *nevzal* její nevinnost, a tak se zmohl na jediné: „Časem mi za to poděkuješ.“

Nevěřicně na něj hleděla. „Mluvíš jako tvoje matka.“

„A ty jsi čím dál nevrlejší.“

„Divíš se? Chováš se ke mně jako k děcku, ačkoli velmi dobře víš, že jsem žena.“ Pocit viny ještě zesílil.

„Umím se rozhodovat sama," doplnila vzdorně.

„Očividně ne." S nebezpečným zábleskem v očích se předklonil. Jinak bys mi nedovolila, abych ti minulý týden stáhl šaty a líbal tě na řádka."

142

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Zčervenala tmavě červeným odstínem a pobouřeným hlasem vyhrkla: „Nesnaž se tvrdit, že je to moje vina."

Zavřel oči a prohrábl si vlasy oběma rukama. Pochopil, že řekl velkou hloupost. „Samozřejmě že to není tvoje vina, Mirando. Zapomeň na to, prosím."

„Taky chceš, abych zapomněla, že jsi mě políbil." Její hlas postrádal emoce.

„Ano." Pohlédl na ni a uviděl v jejích očích prázdnotu, která tam dřív nebyla. „Panebože, Mirando, netvař se tak."

„Nedělej tohle, udělej tamhleto," vybuchla. „Zapomeň na tohle, nezapomínej na tamto. Tak už se konečně rozhodni, Turnere. Nevím, co chceš. A mám dojem, že to nevíš ani ty sám."

Jsem o devět let starší než ty," pronesl výhrůžným hlasem, „*nehádej* se se mnou."

„Promiňte, Vaše Výsosti."

„Nech toho, Mirando."

A její obličej, který byl tak zastřený a zahořklý, najednou vybuchl emocemi. „Přestaň mi říkat, co mám dělat! Napadlo tě vůbec někdy, že *chci*, abys mě políbil? Že *chci*, abys mě chtěl? A opravdu jsi mě chtěl. Nejsem tak naivní, abys mě přesvědčil o opaku."

Turner na ni jen zíral a šeptal: „Nevíš, co říkáš."

„Ale vím!" Oči jí plály, zatínala pěsti a on měl hrozné tušení, že tohle je ono, tohle je ten okamžik. Na této chvíli všechno závisí. A bylo mu jasné, aniž tušil, co mu Miranda řekne a on jí odpoví, že to neskončí dobře.

„Vím přesně, co říkám," pronesla. „Chci tě."

Tělo se mu napjalo a srdce rozbušilo v hrudi. Nemohl dovolit, aby to pokračovalo. „Mirando, jen si myslíš, že mě chceš," vyhrkl. „Nikdy jsi nikoho jiného nelíbala a..."

„Nechovej se ke mně tak blahosklonně." Upěla na něj oči prosycené touhou. „Vím, co *chci*, a *chci* tebe."

Roztřeseně se nadechl. Za to, co se chystal říct, by si zasloužil být prohlášen za světce. „Ne, nechceš. Je to jen zaslepení."

143. „K čertu s tebou!" vybuchla. Jsi hluchý, zabeďněný a slepý? Není to zaslepení, ty pitomče! Miluju tě!" *Ach můj bože.*

„Vždycky jsem tě milovala! Už od chvíle, kdy jsem tě před devíti lety poprvé potkala. Miluju tě celou dobu každou minutu."

„Ach můj bože."

„A nesnaž se mi říkat, že je to dětinské poblouznění, protože to tak není. Možná kdysi bylo, ale už není."

mlčel. Jen tam seděl jako idiot a zíral na ni.

„Znám svoje srdce a miluju tě, Turnere. A jestli máš v sobě aspoň trochu slušnosti, tak něco řekneš, protože já už ti pověděla *všechno*, co jsem mohla. Nesnesu ticho a - proboha! Zamrkáš aspoň?"

Nedokázal ani to.

144

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

10. kapitola

Iza dva dny si Turner stále připadal jako omráčený. Miranda se s ním nepokusila promluvit, dokonce se k němu ani nepřiblížila, ale tu a tam ho přistihla, jak se na ni s nevyzpytatelným výrazem dívá. Věděla, že ho vyvedla z míry, ale když se jejich pohledy setkaly, neodvracel oči. Jen na ni ještě chvíli hleděl, potom zamrkal a otočil se. Miranda doufala, že aspoň jednou přikývne. Větší část víkendu se jim podařilo nebýt současně na jednom místě. Pokud jel Turner na projížďku, Miranda zkoumala skleník. Když se Miranda procházela po zahradě, Turner hrál karty. Zvládali to velmi civilizovaně. Velmi dospěle. A, pomyslela si Miranda poněkolkáté, bylo to velmi zničující.

Nevídali se spolu dokonce ani při jídle. Lady Chesterová byla hrdá na svoje dohazovačské schopnosti, a protože bylo nepředstavitelné, že by se Turner s Mirandou mohli jakkoli zaplést, neposazovala je k sobě. Turnera vždy obklopovalo hejno pěkných mladých husiček a Miranda musela velmi často strpět společnost prošedivělých vdovců. Domnívala se, že lady Chesterová moc nevěří v její schopnosti polapit žádoucího manžela. Zato Olivia vždy seděla s třemi mimořádně pohlednými a bohatými muži, jedním po levici, druhým po pravici a třetím na protější straně stolu.

Miranda se hodně poučila o domácích lécích na pa-kostnici.

145 Největší šance na spárování však lady Chesterová přikládala jedné ze svých plánovaných společenských událostí, a tou byl každoroční hon za pokladem. Hosté měli pátrat ve dvojicích. A protože cílem všech bylo uzavřít sňatek nebo prožít milostný román (samozřejmě v závislosti na současném stavu), každá dvojice se měla skládat z jednoho muže a jedné ženy. Lady Chesterová napsala jména hostů na proužky papíru a potom vložila jména dívek do jednoho sáčku a jména džentlmenů do druhého.

Právě ponořila ruku do prvního z nich. Mirandě se udělalo slabo od žaludku.

„Sir Anthony Waldove a..." Lady Chesterová zalovila v druhém sáčku. „Lady Rudlandová."

Miranda vydechla. Až do té chvíle si vůbec neuvědomila, že tají dech. Udělala by cokoli, aby byla ve dvojici s Turnerem - a cokoli, aby se tomu vyhnula.

„Chudák máti," pošeptala jí Olivia do ucha. „Sir Anthony Waldove je naprostý tupec. Všechna práce zbude na ni."

Miranda si položila prst na rty. „To jsem neslyšela." „Pan William Fitzhugh a... Charlottě Gladdishová." „S kým chceš být ve dvojici?" vyzvídala Olivia. Miranda pokrčila rameny. Jestli ji nepřidělí k Turnérovi, už na tom vlastně nezáleží. „Lord Turner a..." Mirandě se zastavilo srdce.

„...lady Olivia Bevelstokeová. Není to úžasné? Děláme to už pět let a tohle je náš první sourozenecký tým."

Miranda začala znovu dýchat, aniž si byla jistá, jestli je zklamaná nebo se jí ulevilo.

Olivia však o vlastních pocitech nepochybovala. „*Quel* pohroma," zamumlala typicky lámanou francouzštinou.

„Tolik mužů a já se zaseknu se svým bratrem. Kdy mi příště dovolí, abych se procházela sama s nějakým džentlmenem? Tohle je ztráta času, říkám ti, ztráta času."

„Mohlo by to být horší," upozornila ji Miranda věcně.

146

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Ne všichni zdejší džentlmeni jsou, ehm, džentlmeni. Aspoň víš, že se tě Turner nepokusí znásilnit."

„Ujišťuju tě, že to není velká útěcha."

„Liwy..."

„Pšš, právě volají lorda Westholmea." „A z dam..." zatryčkovala lady Chesterová. „Slečna Miranda Cheeverová!" Olivia do ní šťouchla. „Máš štěstí." Miranda jen pokrčila rameny.

„Netvař se tak znuděně," napomenula ji Olivia. „Nemyslíš si, že je božský? Dala bych svou levou nohu, abych si s tebou vyměnila místo. Co kdybychom si to vážně *prohodily*? Není to proti pravidlům. A Turnéra máš přece ráda."

Až příliš, pomyslela si Miranda zasmušile.

„Co ty na to? Jsi pro? Pokud taky nehážeš po lordu Westholmeovi okem?"

„Ne," odpověděla Miranda a snažila se nevypadat vyděšeně. „Samozřejmě že ne."

„Takže ujednáno," prohlásila Olivia vzrušeně.

Miranda nevěděla, jestli by měla při té představě skákat radostí nebo utéct do svého pokoje a schovat se do skříně. Tak či onak však neměla mnoho možností, jak Oliviiu žádost odmítnout. Liwy by jistě chtěla vědět, proč nechce zůstat s Turnerem sama. A co by na to odpověděla? *Právě jsem sdělila tvému bratrovi, že ho miluju, jenže on mě bohužel nenávidí. Nemůžu s ním zůstat sama, protože se bojím, že by mě svedl. Nemůžu s ním být o samotě, protože se bojím, že bych ho svedla.*

Jen pouhá představa vyvolala v Mirandě touhu se smát.

Nebo plakat.

Ale Olivia na ni s očekáváním hleděla tím svým způsobem, který si zdokonalila zhruba ve třech letech, a Miranda si uvědomila, že ať řekne cokoli nebo neřekne nic, stejně bude jejím partnerem Turner.

Ne že by byla Olivia zhýčkaná, možná jen trochu rozmazlená. Ale jakékoli pokusy o vytáčky z Mirandiny strany 147by se setkaly s tak cílevědomým a vytrvalým výsledkem, že by nakonec určitě všechno prozradila.

Načež by musela odletět na měsíc. Nebo přinejmenším zalézt pod postel. Na týden.

Vzdychla. A přikývla. Přitom přemýšlela o světlých stránkách, ale neviděla ani jednu.

Olivia ji chytila za ruku a stiskla. „Děkuju, Mirando!"

„Doufám, že to Turnérovi nebude vadit," podotkla Miranda opatrně.

„Nebude. Nejspíš padne na kolena a bude děkovat své šťastné hvězdě, že se mnou nemusí trávit celé odpoledne. Myslí si, že jsem skvrně."

„Nemyslí."

„Myslí. Často mi říká, že bych měla být víc jako ty."

Miranda se překvapeně otočila. „Opravdu?"

„Hmm." Ale Olivia už obrátila svou pozornost zpátky k lady Chesterové, která se s přiřazováním dam a pánů chýlila ke konci. Když skončila, muži vstali a vydali se hledat své partnerky.

„Vyměnily jsme si s Mirandou místa!" vykřikla Olivia, jakmile k ní Turner došel. „Nevadí ti to, vid'?"

„Samozřejmě že ne," odpověděl, ale Miranda by se vsadila, že lže. Co jiného mohl koneckonců říct?

Krátce nato přišel lord Westholme, a přestože byl dostatečně zdvořilý a snažil se to zamaskovat, zdálo se, že ho ta výměna potěšila.

Turner mlčel.

Olivia se na Mirandu zamračila, což Miranda ignorovala.

„Tady máte první dopis!" zavolala lady Chesterová. „Mohli by pánové prosím předstoupit a vyzvednout si obálky?"

Turner i lord Westholme přešli doprostřed místnosti a za několik vteřin se vrátili s tuhými bílými obálkami.

„Otevřeme si ji až venku," sdělila Olivia lordu West-holmeovi a vrhla na Turnéra a Mirandu uličnický úsměv. „Nechci, aby nás někdo slyšel, až budeme probírat strategii."

148

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Ostatní soutěžící měli zřejmě úplně stejný nápad, protože za chvíli Turner s Mirandou osaměli.

Zhluboka se nadechl a opřel si ruce v bok.

„Nežádala jsem o výměnu," vyhrkla Miranda rychle. „Chtěla to Olivia."

Nadzvedl obočí.

„Vážně!" naléhala. „Liwy má zájem o lorda Westholmea a myslí si, že ji považuješ za skvrně." *Je to skvrně.*"

Miranda měla v té chvíli sklon s ním souhlasit, nicméně podotkla: „Nevěděla, co dělá, když nás spárovala."

„Mohlas ten návrh odmítnout," upozornil ji významně.

„Opravdu? A z jakého důvodu?" zeptala se Miranda napjatě. Nemusel se *tolik* rozčilovat, že skončili jako partneři. Jak bych jí asi vysvětlila, že bychom spolu neměli trávit odpoledne?"

Turner mlčel, protože, jak se domnívala, neměl odpověď. Jen se otočil na podpatku a vyšel z místnosti.

Miranda ho chvíli pozorovala a potom, když bylo zřejmé, že na ni nehodlá počkat, Liraženě zasupěla a rozběhla se za ním. „Tarnere, zpomal!"

Zastavil se, přičemž řečí svého těla jasně demonstroval svou netrpělivost.

Když k němu došla, zachoval si v obličeji znuděný, podrážděný výraz. „Ano?" protáhl.

Dělala, co mohla, aby ovládla vztek. „Neměli bychom se aspoň snažit chovat zdvořile?"

„Nezlobím se na tebe, Mirando."

„V tom případě to velmi dobře předstíráš."

Jsem znechucený a zklamaný," prohlásil způsobem, který jí zřejmě měl otřást. A potom zasmušile dodal: „Ve více směrech, než si umíš představit."

Miranda si to uměla představit a často si to i představovala, takže zčervenala. „Otevři tu obálku, ano?" vybídla ho.

Podal ji Mirandě a ona ji roztrhla. „Další dopis hledejte u miniaturního slunce," přečetla.

Zvedla k němu hlavu. Vůbec se na ni nedíval. Ne že by

149se pohledu na ni *vyhýbal*, jen zíral někam do prázdna a vypadal, jako by byl radši někde jinde.

„Skleník," prohlásila. Začalo jí být skoro jedno, jestli se Turner bude účastnit nebo ne. „Vždycky si říkám, že pomeranče jsou jako sluníčka."

Úsečně přikývl a pokynul jí, aby je vedla. Při jeho blahosklonných pohybech se jí zmocnila nepřekonatelná touha začít křičet.

Beze slova vypochoďovala z domu ke skleníkví. Opravdu nemohl počkat, až budou mít tenhle zatracený hon za pokladem z krku? Zřejmě ho nepřiměje, aby se připojil k zábavě. Nu co, je dost chytrá, aby ty hádanky rozluštila sama. Do hodiny budou každý ve svém pokoji.

Jak si byla jistá, našli pod pomerančovníkem hromádku obálek. Turner se po jedné natáhl a beze slova ji Mirandě podal.

Mlčky ji otevřela. Přečetla si vzkaz a potom ho podala Turnérovi.

ŘÍMANÉ VÁM POMOHOU NAJÍT DALŠÍ STOPU.

Pokud ho její mlčení podráždilo, nedal to najevo. Jen složil proužek papíru a s výrazem znuděného očekávání se na ni zadíval.

Je to pod klenutým obloukem," pronesla věcně. „Římané byli první, kteří ho v architektuře použili. Pár jich je na zahradě."

Za deset minut získali další obálku.

„Víš, kolik dopisů musíme najít, než to budeme mít za sebou?" zeptal se Turner.

Od chvíle, kdy začali, to byla první věta a týkala se toho, kdy se jí zbaví. Miranda při té urážce zatnula zuby, zavrtěla hlavou a otevřela obálku. Musela zachovat klid. Pokud mu dovolí, aby narušil její vyrovnanost, rozpadne se na tisíc kousků. Nasadila apatický výraz, rozložila proužek papíru a přečetla: „Další klíč musíte ulovit."

150

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Asi to má nějakou spojitost s lovem," poznamenal Turner.

Nadzvedla obočí. „Rozhodl ses spolupracovat?" „Nebud' malicherná, Mirando."

Podrážděně vydechla a rozhodla se ho ignorovat. „Na východě stojí malá lovecká chata. Dojdeme tam přibližně za čtvrt hodiny."

Jak jsi ji objevila?"

„Občas se trochu procházím."

„Kdykoli jsem v domě, předpokládám."

Miranda neviděla důvod popírat jeho tvrzení.

Turner zašilhal k obzoru. „Myslíš si, že by nás lady Chesterová poslala tak daleko?"

„Mám pravdu," odsekla Miranda.

Jak myslíš," pokrčil zděšeně rameny. „Ved' mě."

Asi po desetiminutové chůzi lesem vrhl Turner pochybovačný pohled na tmavnoucí oblohu. „Vypadá to na déšť," poznamenal úsečně.

Miranda zvedla hlavu. Skutečně to tak vypadalo. „Co chceš dělat?"

„Ted'?"

„Ne, příští týden. Samozřejmě že ted', ty tupče."

„Tupče?" Usmál se, až ji jeho bílé zuby téměř oslepily. „To si snad nezasloužím."

Miranda přimhouřila oči. „Proč jsi ke mně najednou tak milý?"

„Hmm?" zamumlal. „Mirando," shovívavě si povzdychl, „možná jsem k tobě rád milý." „Možná ne."

„Možná ano," ohradil se významně. Jen mi to někdy ztěžuješ."

„Možná," pronesla stejně povýšeně, „začne pršet a měli bychom jít."

Její poslední slova přehlušilo zahřmění. „Asi máš pravdu," přikývl Turner a ušklíbl se na nebe. „Máme to blíž k chatě nebo k domu?"

„K chatě."

151 „V tom případě si pospěšme. Nerad bych, aby nás v lese zastihla bouřka."

Miranda s ním navzdory obavám o etiku nemohla nesouhlasit, takže zrychlila krok. Ale neušli ani deset metrů, když na ně dopadly první dešťové kapky. Po dalších deseti metrech lilo jako z konve.

Turner ji chytil za ruku, rozběhl se a táhl ji s sebou po cestě. Miranda klopýtala vedle něj, přičemž přemítala, jestli má vůbec smysl utíkat, když už ted' jsou promočení na kůži.

Za několik minut se ocitli před loveckou chatou. Turner vzal za kliku, ale dveře se ani nehly. „Zatraceně," zamumlal.

Je zamčeno?" procedila Miranda mezi drkotajícími zuby. Krátce přikývl. „Co budeme dělat?"

Odpověděl tím, že udeřil ramenem do dveří. Miranda skousla ret. To muselo bolet. Zkusila okno. Bylo pevně zavřené. Turner znovu narazil do dveří.

Miranda obešla roh budovy a zatlačila do jiného okna. S trochou námahy ho otevřela. Ve stejnou chvíli slyšela, jak Turner prolomil dveře. Krátce zauvažovala, jestli stejně neprolézt oknem, ale pak usoudila, že bude velkodušná, a zavřela ho. Aby dveře vyrazil, podstoupil velké nesnáze. Aspoň ho může nechat ve víře, že je rytířem v lesklém brnění.

„Mirando!"

Rozběhla se zpátky k přední části chaty. Jsem tady." Rychle vběhla do domu a zavřela za sebou. „Co jsi tam k čertu dělala?"

„Chovala jsem se mnohem laskavěji, než si umíš představit," zamumlala. Ted' docela litovala, že přece jen nepoužila okno.

„Cože?"

Jen jsem se rozhlížela," odpověděla. „Zničil jsi dveře?"

152

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Nejen vylomil zámek."

Trhla sebou. „Poranil sis rameno?"

„To nic není." Stáhl si promočený kabát a pověsil ho na věšák na zdi. „Sundej si to," pokynul k jejímu slabému plášti, „ať už se to jmenuje jakkoli."

Miranda si přitiskla ruce k tělu a zavrtěla hlavou.

Netrpělivě na ni pohlédl. Je trochu pozdě na panenskou cudnost."

„Kdykoli může někdo přijít."

„O tom pochybuj," utrousil. „Domnívám se, že jsou všichni v bezpečí teplé pracovny lorda Chestera a prohlížejí si zvířecí hlavy, které má připevněné na stěně."

Miranda se snažila nevnímat, jak se jí stáhlo hrdlo. Zapomněla, jaký je lord Chester vášnivý lovec. Rychle se rozhlédla po místnosti. Turner měl pravdu. Nikde žádná obálka. Pravděpodobně je tu nikdo brzy neobjeví a podle oblohy déšť jen tak nepřestane.

„Doufám, že nepatříš mezi dámy, které dají přednost slušnosti před zdravím."

„Samozřejmě že ne." Miranda si sundala pláštěnku a pověsila ji na věšák vedle jeho kabátu. „Umíš rozdělat oheň?" zeptala se.

„Pokud máme suché dřevo."

„Určitě tu nějaké bude. Je to koneckonců lovecká chata." Upřela na Turnéra nadějný pohled. „Není většina mužů ráda, když se na lovu ohřeje?"

„Po lovu," opravil ji nepřítomně a rozhlédl se po dřevě. „Ale většina mužů, zřejmě včetně lorda Chestera, je natolik líná, že radši dojde do hlavní budovy, než aby se pachtila s rozcítáním ohně."

„Hmm." Miranda nehybně stála a pozorovala ho, jak přechází po místnosti. „PůjďLi se podívat do druhého pokoje, jestli bychom si nemohli půjčit něco suchého na sebe," navrhla po chvíli.

„Dobrý nápad." Turner pozoroval její záda, dokud mu nezmizela z dohledu. Vlhká košile se jí lepila k tělu a pod ní prosvítala růžová pokožka. Slabiny, neuvěřitelně 153prochladlé od mokra, se mu s pozoruhodnou rychlostí rozhořely a ztěžkly. Zaklel a potom si narazil palec u nohy, když nadzvedal víko u dřevěné truhly, aby se podíval po dřevu.

Panebože, čím si tohle zasloužil? Kdyby vládl perem a papírem a dostal za úkol vymyslet dokonalá muka, nikdy by na tohle nepřišel. A to měl velmi bujnou fantazii.

„Našla jsem nějaké dřevo!"

Turner následoval zvuk Mirandina hlasu do vedlejšího pokoje.

„Tamhle." Ukázala na hromadu špalků u krbu. „Když tu lord Chester je, zřejmě raději používá tenhle krb."

Turner mrkl po velké posteli s měkkou péřovou matrací a nadýchanými polštáři. Velice dobře tušil, proč lord Chester upřednostňuje tento pokoj, a tělnaté lady Chesterové se to nijak netýkalo. Okamžitě položil poleno do krbu.

„Nemyslíš si, že bychom měli zatopit ve vedlejší místnosti?" zeptala se Miranda. Taky si všimla postele.

„Tenhle krb se očividně používá víc. Nevycháštěný komín je nebezpečný. Mohl by se ucpat."

Miranda pomalu přikývla. Podle jeho názoru vyvíjela obrovskou snahu, aby zachovala zdání klidu. Zatímco se Turner staral o oheň, dál hledala suché oblečení, ale našla jen nějaké ošumělé vyhlížející staré příkrývky. Turner sledoval, jak si jednu přehodila přes ramena.

„Kašmír?" pronesl.

Rozevřela oči. Zřejmě si neuvědomila, že se na ni dívá. Usmál se, nebo spíš odhalil zuby. Možná cítila rozpaky, ale k čertu s tím, on byl ve stejné situaci. Myslela si snad, že je to pro něj snadné? Řekla, že ho miluje, proboha. Proč to udělala? Copak o rmmžích nic nevěděla? Skutečně nechápala, že je to jediná věc, která ho spolehlivě vyděsí?

Nechtěl se svěřit jejímu srdci. Nepřál si takovou zodpovědnost. Už byl ženatý. Jeho vlastní srdce bylo zlomené, pošlapané a hosené na hromadu odpadků. Rozhodně se tak netoužil zachovat k nikomu jinému, zvláště k Mirandě.

„Vem si tu prošívanou příkrývku na posteli," dopomčil

154

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

jí a pokrčil rameny. Určitě bude mnohem příjemnější než ta, kterou si našla.

Ale zavrtěla hlavou. „Nechci ji zmuchlat. Nerada bych, aby někdo věděl, že jsme tu byli."

„Hmm, ano," podotkl nevlídně. „Pak bych si tě musel

vzít, vid'?"

Vypadala tak raněně, že zamumlal nezřetelnou omluvu. Panebože, člověk, který se z něj stal, se mu vůbec nezamlouval. Nechtěl jí ublížit. Jen...

K čertu, nevěděl, co vlastně chce. Nejenže nedokázal vidět víc jak deset minut do budoucnosti, ale právě teď se nemohl soustředit na nic jiného, než aby ovládl nutkání dotknout se Mirandy.

Věnoval se rozdělování ohně, a když se kolem polena konečně rozhořel oranžový plamínek, spokojeně zabručel.

„Teď už je to snadné," zamumlal a pečlivě přikládal menší klacíky. Takhle, takhle... a - ano!"

„Turnere?"

„Už to hoří," utrousil. Cítil se bláhově, že je tak rozrušený. Vstal a obrátil se. Držela si kolem ramen ošuměloLi deku.

„Nebude ti k ničemu, jakmile se ti namočí od košile,"

poznámenal. „Nemám moc na vybranou."

„To záleží jen na tobě. Pokud jde o mě, osuším se." Začal si rozepínat knoflíky.

„Asi bych měla jít do vedlejší místnosti," vyhrkla.

Turner si všiml, že se nepohnula ani o píd'. Pokrčil rameny a svlékl si košili.

„Půjdu," zašeptala znovu.

„Jak chceš," řekl. Ale měl zvlněné rty.

Otevřela ústa, jako by se chystala něco poznamenat, ale potom je opět zavřela. Já -" Odmlčela se a v obličejí se jí objevilo zděšení.

„Co?"

„Měla bych jít." A tentokrát to skutečně udělala a chvatně odešla.

155Turner zavrtěl hlavou. Ženské. Copak je někdo pochopí? Nejdřív mu řekla, že ho miluje. Potom naznačila, že ho chce svést. Pak se mu dva dny vyhýbala. A teď vypadala vystrašeně.

Znovu zavrtěl hlavou, tentokrát rychleji, až mu z vlasů stříkala voda po celé místnosti. Přehodil si přes ramena jednu příkrývku, postavil se před krb a sušil se. Bylo však velice nepříjemné mít mokré nohy. Vrhł postranní pohled ke dveřím. Miranda je za sebou zavřela a vzhledem k jejím současným dívčím rozpakům pochyboval, že by vstoupila bez zaklepání.

Rychle si stáhl kalhoty. Téměř okamžitě ucítil teplo ohně. Znovu pohlédl ke dveřím. Jen pro jistotu si uvázal příkrývku kolem pasu. Vypadala trochu jako kilt.

Znovu si vybavil její výraz těsně předtím, než utekla z místnosti. Byly v něm rozpaky a ještě něco jiného. Okouzlení? Touha?

A co se chystala říct? Nebylo to „Půjdu," které skutečně *vyslovila*.

Kdyby k ní přišel, vzal její obličej do dlaní a zašeptal: „Pověz mi to," co by mu asi odpověděla?

3- ČERVNA 1819 Skoro jsem to vyhrkla znovu. A myslím si, že to ví. Myslím si, že ví, co jsem se chystala říct.

156

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

11. kapitola

Turner byl příliš zaneprázdněn myšlenkami, jak rád by se dotýkal Mirandy - kdekoli a všude - že úplně zapomněl, že musí být ve vedlejší místnosti zmrzlá na kost. Až když si uvědomil, že je konečně připečený jako topinka, napadlo ho, že ona ne.

S proklínáním, jaký je neuvěřitelný idiot, se narovnal a vykročil ke dveřím. Prudce je otevřel, a jakmile ji uviděl, jak se choulí na zemi a třese se zimou, vyhrklil další přívál kleteb. Jsi blázen," vybuchl. „Snažíš se zabít?"

Zvedla hlavu a při pohledu na něj rozevřela oči. Turner si najednou vzpomněl, že je skoro nahý.

„Krucinál," zamumlal tiše, pak vztekle zavrtěl hlavou a donutil ji vstát.

Miranda se vzpamatovala a začala se s ním prát. „Co to děláš?"

„Snažím se tě přimět k rozumu." Je mi skvěle," namítla, přestože bylo zřejmé, že lže. „To nemyslíš vážně.

Mrznu, jen si tu s tebou povídám. Pojď k ohni."

Toužebně se zadívala na oranžové plameny poskakující ve vedlejší místnosti. Jen když zůstaneš tady."

„Dobře," přikývl. Udělal by cokoli, aby se zahřála. Dost nevlídně ji pobídl správným směrem.

Miranda se zastavila u krbu a napřáhla ruce. Ze rtů jí uniklo tiché spokojené zasténání, které se neslo místností a zasáhlo Turnera přímo do vnitřností.

157Popošel dopředu, omámený světlo, téměř průsvitnou pokožkou na jejím zátylku.

Miranda znovu vzdychla a obrátila se, aby si ohřála záda. Když spatřila, že Turner stojí tak blízko, vyplašeně couvla. „Slíbil jsi mi, že sem nepůjdeš," obvinila ho.

„Lhal jsem." Pokrčil rameny. „Nevěřil jsem, že se jakseptatří usušíš."

„Nejsem dítě."

Pohlédl na její ňadra. Měla bílé šaty, které jí ulpívaly na těle, a pod nimi se rýsovaly tmavé ruměnce bradavek.

„Očividně ne."

Zalétla rukama ke své hrudi.

Jestli nechceš, abych se na tebe díval, tak se otoč." Udělala to, ale nejdřív v reakci na jeho troufalost otevřela ústa.

Turner dlouze hleděl na její záda. Zezadu byla skoro stejně půvabná jako zepředu. Měla krásnou šíji, po níž se vlnilo několik vlhkých pramenů vlasů, které jí unikly z účesu. Voněla jako mokré růže a musel vynaložit veškeré sebeovládání, aby nenatáhl ruku a nepohládl ji po paži.

Ne po paži, ale po boku. Nebo po noze. Nebo možná...

Prerývaně se nadechl.

„Děje se něco?" Neotočila se, ale její hlas prozrazoval nervozitu. „Vůbec ne. Už je ti tepleji?" „Ano." Ale i při řeči se třásla.

Než si to Turner stačil rozmluvit, natáhl ruku a rozepnul jí sukni. Přidušeně zalapala po dechu.

„Takhle se neohřeješ, když se ti studené oblečení lepí k tělu." Začal jí stahovat látku.

„Nemyslím si... Vím... Tohle opravdu..." „Ano?"

Je to velmi špatný nápad."

„Pravděpodobně." Promočená sukně dopadla na podlahu, takže Miranda zůstala oblečená pouze v tenké košili, která k ní lpěla jako druhá kůže.

158

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Panebože." Snažila se zakrýt, ale očividně nevěděla, odkud začít. Zkřížila ruce, pak přesunula jednu ruku dolů. Potom si zřejmě uvědomila, že nestojí čelem k němu, takže sáhla dozadu a položila si ruce na hýždě.

Turner skoro očekával, že je zmáčkne.

„Odejdeš, prosím?" zašeptala ponížene.

Měl to v úmyslu. Panebože, věděl, že by měl její žádost vyslyšet. Ale jeho nohy se tvrdošíjně odmítaly pohnout a nemohl odtrhnout oči od jejích půvabně zaoblených hýždí zakrytých stíhlými rukama.

Paže se jí stále třáslы zimou.

Znovu zaklel a vzpomněl si, proč z ní vlastně strhl sukni. „Běž blíž k ohni," přikázal jí.

Ještě kousek a budu v něm," vyštěkla. „Odejdi."

Udělal krok dozadu. Když plivala oheň, líbila se mu ještě víc.

„Ven!"

Přešel ke dveřím a zavřel je. Miranda se chvíli ani nehnula, pak konečně nechala příkrývku, kterou si zakrývala ramena, spadnout na podlahu a klekla si před krbem.

Turnérovi se hlasitě rozbušilo srdce - vlastně tak hlasitě, že ho překvapilo, že ji neupozornilo na jeho přítomnost. S povzdechem se protáhla.

Jeho vzrušení se ještě znásobilo - byl překvapen, že je to ještě možné. Nadzvedla si těžké vlasy z krku a malátně otočila hlavu. Turner zasténal.

Miranda se prudce ohlédla. „Sketo!“ odplivla si. Úplně se přitom zapomněla zakrýt.

„Sketo?“ Při tom téměř už nepoužívaném slově nadzvedl obočí.

„Sketo, zpustlíku, mizero, jak chceš.“

„Obávám se, že jsem provinilý stejně jako obviněný.“

„Kdybys byl džentlmen, odešel bys.“

„Ale ty mě miluješ,“ připomněl jí bez jakéhokoli důvodu.

Jsi příšerný, že mi to připomínáš,“ zašeptala.

159 Popošel dopředu, omámený světlou, téměř průsvitnou pokožkou na jejím zátylku.

Miranda znovu vzdychla a obrátila se, aby si ohrála záda. Když spatřila, že Turner stojí tak blízko, vyplašeně couvla. „Slíbil jsi mi, že sem nepůjdeš,“ obvinila ho.

„Lhal jsem.“ Pokrčil rameny. „Nevěřil jsem, že se jaksepatří usušíš.“

„Nejsem dítě.“

Pohlédl na její ňadra. Měla bílé šaty, které jí ulpívaly na těle, a pod nimi se rýsovaly tmavé ruměnce bradavek.

„Očividně ne.“

Zalétla rukama ke své hrudi.

Jestli nechceš, abych se na tebe díval, tak se otoč.“ Udělala to, ale nejdřív v reakci na jeho troufalost otevřela ústa.

Turner dlouze hleděl na její záda. Zezadu byla skoro stejně půvabná jako zepředu. Měla krásnou šíji, po níž se vlnilo několik vlhkých pramenů vlasů, které jí unikly z účesu. Voněla jako mokré růže a musel vynaložit veškeré sebeovládání, aby nenatáhl ruku a nepohladil ji po paži.

Ne po paži, ale po boku. Nebo po noze. Nebo možná...

Prerývaně se nadechl.

„Děje se něco?“ Neotočila se, ale její hlas prozrazoval nervozitu. „Vůbec ne. Už je ti tepleji?“ „Ano.“ Ale i při řeči se třásla.

Než si to Turner stačil rozmluvit, natáhl ruku a rozepnul jí sukni. Přidušeně zalapala po dechu.

„Takhle se neohřeješ, když se ti studené oblečení lepí k tělu.“ Začal jí stahovat látku.

„Nemyslím si... Vím... Tohle opravdu...“ „Ano?“

Je to velmi špatný nápad.“

„Pravděpodobně.“ Promočená sukně dopadla na podlahu, takže Miranda zůstala oblečená pouze v tenké košili, která k ní lpěla jako druhá kůže.

158

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Panebože.“ Snažila se zakrýt, ale očividně nevěděla, odkud začít. Zkřížila ruce, pak přesunula jednu ruku dolů. Potom si zřejmě uvědomila, že nestojí čelem k němu, takže sáhla dozadu a položila si ruce na hýždě.

Turner skoro očekával, že je zmáčkne.

„Odejdeš, prosím?“ zašeptala ponížene.

Měl to v úmyslu. Panebože, věděl, že by měl její žádost vyslyšet. Ale jeho nohy se tvrdošíjně odmítaly pohnout a nemohl odtrhnout oči od jejích půvabně zaoblených hýždí zakrytých štíhlými rukama.

Paže se jí stále třáslы zimou.

Znovu zaklel a vzpomněl si, proč z ní vlastně strhl sukni. „Běž blíž k ohni,“ přikázal jí.

Ještě kousek a budu v něm,“ vyštěkla. „Odejdi.“

Udělal krok dozadu. Když plivala oheň, líbila se mu ještě víc.

„Ven!“

Přešel ke dveřím a zavřel je. Miranda se chvíli ani nehnula, pak konečně nechala přikrývku, kterou si zakrývala ramena, spadnout na podlahu a klekla si před krbem.

Turnérovi se hlasitě rozbušilo srdce - vlastně tak hlasitě, že ho překvapilo, že ji neupozornilo na jeho přítomnost. S povzdechem se protáhla.

Jeho vzrušení se ještě znásobilo - byl překvapen, že je to ještě možné. Nadzvedla si těžké vlasy z krku a malátně otočila hlavu. Turner zasténal.

Miranda se prudce ohlédla. „Sketo!“ odplivla si. Úplně se přitom zapomněla zakrýt.

„Sketo?“ Při tom téměř už nepoužívaném slově nadzvedl obočí.

„Sketo, zpustlíku, mizero, jak chceš.“

„Obávám se, že jsem provinilý stejně jako obviněný.“

„Kdybys byl džentlmen, odešel bys.“

„Ale ty mě miluješ,“ připomněl jí bez jakéhokoli důvodu.

Jsi příšerný, že mi to připomínáš,“ zašeptala.

159, „Proč?“

Miranda na něj ostře pohlédla, otřesená, že se vůbec zeptal. „Proč tě miluju? Nevím. Rozhodně si to nezasloužíš.“ „Ne,“ souhlasil.

„Stejně na tom nezáleží. Myslím, že už to beztak není pravda,“ poznamenala rychle. Řekla by cokoli, co by zachránilo její pošramocenou hrdost. „Měl jsi pravdu. Bylo to dětinské poblouznění.“

„Ne, nebylo. A člověk nepřestane milovat tak rychle.“

Miranda rozevřela oči. O čem to mluví? Záleží rmi snad na její lásce? „Turnere, co chceš?“

„Tebe.“ To slovo vyznělo jako pouhé zašeptání, jako by se nedokázal přimět, aby ho vypustil z úst.

„Ne, nechceš,“ namítla spíš z nervozity než z nějakého jiného důvodu. „Říkals to.“

Udělal krok dopředu. Za tohle půjde do pekla, ale nejdřív pozná nebe. „Chci tě,“ pronesl. A bylo to tak. Chtěl ji s mnohem větším zanícením, vášní a intenzitou, než vůbec dokázal pochopit. Překračovalo to hranice touhy.

Bylo to silnější než potřeba.

Nedalo se to vysvětlit a už vůbec to nebylo rozumné, ale zkrátka to tak bylo a nedalo se to popřít.

Pomalů k ní přistoupil. Miranda stála strnule u krku, měla pootevřené rty a povrchně dýchala. „Co hodláš dělat?“

„To by mělo být zřejmé.“ Jedním pohybem se sklonil a zvedl ji do náruče.

Miranda se nepohnula, ani se s ním neprala. Teplo jeho těla bylo opojné. Vlévalo se do ní, rozpouštělo její kosti, nutilo ji k rozkošně prostopášnému pocitu. „Turnere,“ vzdychla.

„Ano.“ Jemně a uctivě ji položil na postel a přitom jí přejížděl rty po bradě.

V příštím okamžiku, než si na ni lehl, se na něj dokázala jen dívat a myslet na to, že ho bude navždy milovat.

Každý sen, každá její myšlenka hned po probuzení ji zavede k tomuto okamžiku. Nevyřkl sice ještě slova, při nichž by se jí vznášelo srdce, ale právě teď na tom nezáleželo. Modré

160

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

oči mu plály s takovou intenzitou, že se domnívala, že ji určitě trochu miluje. A to bude muset zřejmě stačit.

Bude to muset stačit, aby to bylo správné.

Bude to muset stačit, aby to bylo dokonalé.

Když na ni dolehl svou vahou, Miranda se zabořila do matrace. Natáhla mku a dotkla se jeho hustých vlasů. Jsou jemné,“ zamumlala. „Takové plýtvání.“

Turner zvedl hlavu a pobaveně se na ni zadíval. „Plýtvání?“

„Na muže,“ vysvětlila s plachým úsměvem. „Stejně jako dlouhé řasy. Ženy by kvůli nim zabíjely.“

„Opravdu?“ Zakřenil se na ni. „A jak si moje řasy stojí?“

„Velmi, velmi vysoko.“

„Taky bys zabíjela pro dlouhé řasy?“

Jen pro ty tvoje!¹

„Vážně? Nemyslíš si, že by byly k tvým tmavým vlasům trochu moc světlé?“

Laškovně ho plácla. „Chci se na ně dívat, ne je mít na očních víčkách, ňoumo.“

„Řekla jsi mi ňoumo?“

Široce se na něj usmála. „Ano.“

„Opravdu se chovám jako ňouma?“ Přejel jí rukou po noze.

Zavrtěla hlavou a prudce vydechla.

„A teď?“ Sevřel v dlani její ňadro.

Nesouvisle zasténala.

„Tak jsem ňouma?“

„Ne,“ vypravila ze sebe.

Jaký je to pocit?“

„Dobrý.“

„To je všechno?“

„Nádherný.“

„A?“

Miranda se roztřeseně nadechla, přičemž se snažila nesoustředit na jeho ukazováček, který krouživě přejížděl po jemném hedvábí zakrývajícím její svaštěné bradavky. A řekla jediné slovo, které to snad vystihovalo. „Úžasný.“ Překvapeně se usmál. „Úžasný?“

Nedokázala než přikývnout. Jeho teplé mužné tělo se jí dotýkalo snad všude. Miranda měla pocit, jako když klouže po okraji srázu. Padala, padala, ale nechtěla, aby ji Turner zachránil. Jen si ho přála stáhnout s sebou. Okusoval jí ucho a potom sklouzl ústy k prohlubni pod jejím ramenem a zatahal zuby za tenkou tkaničku u její košile. Jak si připadáš?“ zeptal se chraplavě.

Je mi horko.“ Ta slova zjevně popisovala stav každého centimetru jejího těla.

„Hmm, to je dobře.“ Rukou vklovil pod hedvábnou látku a sevřel její obnažené ňadro.

„Bože, TLirnere!" Vyklemla se pod ním, přičemž se mu dlaň naplnila ještě víc. „Bože, nebo Turnere?" dobíral si ji. Miranda přerývaně dýchala. Já... nevím." Turner vjel drahou rukou pod lem její košile a pohladil ji po noze až k boktí. „Za těchto okolností," zamumlal, „to budu spíš já."

Chabě se usmála. „Žádné náboženství, prosím." Nepotřebovala, aby jí připomínal, že se její činy protiví každé zásadě, kterou se naučila v kostele, ve škole, doma a kdekoli jinde.

„Pod jednou podmínkou."

Tázavě rozevřela oči.

„Musíš si sundat tuhle ztracenou věc."

„Nemůžu," hlesla.

Je pěkná, měkká a já ti jich koupím třeba stovku, ale jestli si ji hned nesvlékneš, budou z ní za chvíli cáry." Na důkaz naléhavosti k ní přitiskl boky, aby jí připomněl sílu svého vzrušení.

„Nemůžu. Nevím proč." Polkla. „Ale ty můžeš."

Významně nadzvedl koutek úst. „Takovou odpověď jsem sice nečekal, ale rozhodně ji schvaluju." Klekl si nad ní a vytahoval jí košili výš a výš, až minul její řadra a přetáhl jí ji přes hlavu.

Miranda ucítila na obnažené pokožce chladný vzduch,

162

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

ale už se kupodivu netoužila zakrýt. Připadalo jí naprosto přirozené, že se na ni tento muž dívá a dotýká se jí. Očima majetnický přejížděl po jejím planoucím těle a ona nadšeně pozorovala jeho zanícený výraz. Přála si patřit mu každým způsobem, jak jen žena může patřit muži. Chtěla se ztratit v jeho žáru a síle. A tovížila po tom, aby cítil totéž.

Natáhla ruku, položila ji na jeho hrud' a zavadila prsty o plochou hnědoLi bradavku. Trhl sebou.

„Bolí to?" zašeptala znepokojeně.

Zavrtěl hlavou. „Udělej to znovu," vydechl chraplavě.

Napodobila jeho dřívější projevy něžnosti a uchopila jeho bradavku mezi palec a ukazováček. Pod jejím dotykem zpevnila. Miranda se potěšeně usmála. Jako dítě, které objevuje novou hračku, se natáhla ke druhé. Turner si však uvědomil, že pod jejími zvědavými prsty rychle ztrácí kontrolu, sevřel její ruku a znehybněl ji. Dlouze na ni upíral modré planoucí oči. Byly tak pronikavé, že Miranda musela potlačit nutkání odvrátit pohled. Ale dokázala to. Chtěla, aby věděl, že se nebojí, nestydí a hlavně myslí vážně svoje tvrzení, že ho miluje. „Dotýkej se mě," zašeptala.

Přesto se nehýbal a stále svíral její ruku u své hrudi. Vypadal zvláště, rozpolceně, téměř... polekaně. „Nechci ti ublížit," vydechl.

Nebyla si jistá, jak by ho mohla uklidnit, a tak jen zamumlala: „Neublížíš." Já..."

„Prosím," zaškemrala. Potřebovala ho. Potřebovala ho hned *ted*'.

Její vášnivá prosba prolomila jeho zdrženlivost. Se zasténáním ji přitáhl k sobě, vášnivě ji políbil a pak si i s ní lehl zpátky na postel. Přitiskl se k ní tak pevně, až se její řadra pod ním zploštila. Hladil ji všude, sténal její jméno a s každým dotykem, každým zvukem jako by posiloval plamen, který v ní hořel.

Potřebovala ho cítit. Úplně celého.

163Stáhla z něj provizorní kilt, aby ho tak zbavila poslední překážky. Vnímala, jak z něj sklouzává, a potom tam nezůstalo nic... kromě Turnéra.

Při pohledu na jeho vzrušení zalapala po dechu. „Panebože."

Uchechtl se. „Ne, to jsem jen já." Zabořil obličej do jejího krku. „Už jsem ti to říkal." „Ale jsi tak..."

„Velký?" Znovu se usmál. „Za to můžeš ty, zlato." „Kdepak." Zakroutila se pod ním. „To bych neudělala."

Přitiskl se k ní pevněji. „Pšš." „Chci..."

„Dočkáš se." Umlčel ji horkým polibkem, aniž si byl jistý, co jí právě slíbil. Jakmile znovu zasténala, odtáhl se od ní a vypaloval ústy žhavou cestičku k jejímu pupku. Jazykem ho několikrát obkroužil a potom vnikl skandálně dovnitř. Přitom rukama rozevíral její stehna a připravoval ji na svůj vpád.

Chtěl ji políbit. Přál si ji celou pohlít, ale nedomníval se, že je připravená na takovou důvěrnost, a tak místo toho přešel rukou nahoru...

A vnikl dovnitř prstem.

„Turnere!" vykřikla. Neubránil se spokojenému úsměvu. Přejížděl palcem po citlivých růžových záhybech a vychutnával si, jak se pod ním svíjí. Volnou rukou musel pevně přidržovat její boky, jinak by se snad skutálela z postele.

„Otevři se pro mě," zašeptal a přenesl ústa zpátky k jejím.

Slyšel, jak slastně vykřikla a uvolněně roztáhla nohy. Naklonil se k jejímu uchu a zašeptal: „Ted' se s tebou budu milovat."

Se zatajeným dechem přikývla.

„BLideš jen moje."

„Ano, *prosím*."

Pomalou se k ní přiblížil a jemně vnikl dovnitř. Ničilo ho to, ale musel se ovládnout. Toužil se do ní prudce

zanořit a divoce se pohybovat, ale to bude muset počkat na jindy. Při její první zkušenosti to udělat nemohl.

„Turnere?“ zašeptala a on si uvědomil, že na několik vteřin znehybněl. Zatnul zuby a mírně se odtáhl.

Miranda sevřela jeho ramena. „Ne, Turnere. Nechod' pryč!“

„Pšš. Neboj se. Jsem pořád tady.“ Vnikl zpátky dovnitř. „Neopouštěj mě,“ zašeptala.

„Neopustím.“ Narazil na její panenskou blánu a při jejím odporu zasténal. „Tohle zabolí, Mirando.“

Je mi to jedno.“ Zaryl mu prsty do kůže.

„Později možná nebude.“ Přitiskl se k ní ještě o trochu víc ve snaze postupovat co nejněžněji.

Vyklenula se proti němu a vykřikla jeho jméno. Objala ho a ruce mu pevně přitiskla na záda. „Prosím, Turnere. Prosím. Prosím, prosím.“

Už se nedokázal déle krotit. Se slastným pocitem vnikl hluboko do ní. Miranda strnula a sykla bolestí.

„Promiň,“ omluvil se rychle. Pokusil se nehýbat a ignorovat bolestné požadavky svého těla. „Promiň. Moc se omlouvám. Bolí to?“

Pevně zavřela oči a zavrtěla hlavou.

Slíbal drobné slzy, které se jí vytvořily v koutcích očí. „Nelži.“

Jen trochu,“ přiznala tiše. „Spíš mě to překvapilo.“

„Zlepší se to,“ slíbil zaníceně. „Přísahám.“ Opřel se o předloktí, aby ji nezatěžoval svou vahou, a začal se znovu pohybovat - v pomalém jistém rytmu, který v ní vyvolal další nával touhy.

Celou dobu měl sevřenou čelist a každý sval napjatý úsilím ovládnout se. *Dovnitř ven, dovnitř ven*, opakoval si v hlavě. Jestli se jen na vteřinu vychýlí z rytími, úplně nad sebou ztratí kontrolu. Musí se postarat, aby se jí to líbilo. O sebe se nezajímal - věděl, že dřív nebo později vstoupí do ráje.

Ale pokud šlo o Mirandu... Uvědomoval si, že je jeho povinností zajistit, aby také dosáhla blaženosti. Ještě nikdy 165se nemiloval s pannou, takže si nebyl jistý, nakolik je to pravděpodobné, ale rozhodně to hodlal zkusit. Báł se, že jestli promluví, vytrhne se tím ze soustředění, ale podařilo se mu ze sebe vypravit: Jak ti je?“

Miranda otevřela oči a zamrkala. „Dobře.“ Vypadala překvapeně. „Už to nebolí.“

„Vůbec?“

Zavrtěla hlavou. „Cítím se skvěle. A... dychtivě.“ Váhavě ho pohládila po zádech.

Turner se při jejím jemném dotyku zachvěl a uvědomil si, že jeho sebeovládání mizí. Jak se cítíš ty?“ zašeptala. Jsi taky dychtivý?“ Zabuřel něco, čemu nerozuměla, a začal se pohybovat rychleji. Zvláštní pocit v jejím břiše se stupňoval a potom přerostl v nesnesitelné napětí. Natáhla prsty u rukou i u nohou, a právě když si byla jistá, že se její tělo roztříští na tisíc kousků, něco uvnitř ní prasklo. Vzepjala se z matrace s takovou silou, že ho prakticky zvedla s sebou.

„Ach, Turnere!“ vykřikla. „Pomoz mi!“

Neúprosně vnikl hlouběji. „Pomůžu,“ zasténal. „Slibu-ju.“ A potom vykřikl, v obličeji se mu rozhostil téměř bolestný výraz a pak se konečně nadechl a zhroutil se na ni.

Několik minut leželi propletení a zpocení od té námahy. Miranda si vychutnávala tíhu jeho těla i malátnou spokojenost, která ji zaplavila. Pohládila ho po vlasech a v duchu si přála, aby okolní svět zmizel. Jak dlouho tu můžou zůstat, Likrytí v malé lovecké chatě, než je někdo začne postrádat?

Jak ti je?“ zeptala se tiše.

Zvlnil rty do chlapeckého úsměvu. Jak asi?“

„Doufám, že dobře.“

Skulil se z ní, opřel se o loket a dvěma prsty jí nadzvedl bradu. „Vím, že dobře,“ zdůraznil první slovo.

Miranda se usmála. Nic lepšího si nemohla přát.

„Co ty?“ zajímal se starostlivě svažtil obočí. „Bolí tě něco?“

„Neřekla bych.“ Přesunula váhu, jako by zkoušela svoje tělo. „Možná později.“ „Určitě.“

Miranda se zamračila. Má s pannami tolik zkušeností? Tvrdil, že když si bral Leticii, už čekala dítě. Ale potom tu myšlenku pustila z hlavy. Nechtěla myslet na Leticii. Teď ne. Turnérova mrtvá manželka s nimi neměla v posteli co dělat.

Místo toho se přistihla, že sní o dětech. Malých blondatých s jasnými modrýma očima, které se na ni radostně usmívají. Přála si malého Turnéra. Věděla, že by se dítě mohlo podobat jí, takže by nemělo tak pozoruhodnou barvou vlasů, ale v představách to byl především Turner, až po dolíčky v obličeji.

Když konečně otevřela oči, viděla, jak se na ni dívá. Políbil ji na ústa, právě tam, kde se koutek zvedal nahoru.

„Kvůli čemu ses tak zasníla?“

Miranda, uvedená průzračností svých myšlenek do rozpaků, odvrátila pohled. „Nešlo o nic důležitého,“ zamumlala. Ještě prší?“

„Nevím,“ odpověděl a vstal, aby se podíval z okna.

Miranda si přetáhla přikrývku přes nahé tělo. Mrzelo ji, že se zeptala na počasí. Jestli je po dešti, budou se muset vrátit do domu. Ostatní je už určitě postrádají. Mohou sice tvrdit, že si před nepřízní počasí našli provizorní úkryt, ale pokud se nevrátí, jakmile se obloha vyjasní, vyzní ta výmluva naprázdno.

Znovu zatáhl záclonu a obrátil se k ní. Při pohledu na jeho mužnou krásu zatajila Miranda dech. Viděla v mnoha otcových knihách obrázky soch, dokonce vlastnila miniaturu Davidovy sochy z Florencie. Ale s žijícím dýchajícím mužem, který stál před ní, se nedalo nic srovnávat. Sklopila oči k podlaze v obavách, že by ji pouhý pohled na něj svedl nanovo.

„Pořád prší," poznamenal. „Ale déšť už slábne. Měli bychom tu uklidit, abychom mohli, jakmile se vyčáší, odejít."

Miranda přikývla. „Podáš mi oblečení?"

167Nadzvedl obočí. „Teď cítíš cudnost?"

Přikývla. Možná to bylo po jejím prostopášném chování hloupé, ale nebyla tak zkušená, aby vstala nahá z postele, když byl v místnosti ještě někdo jiný. Trhla hlavou k sukni, která stále ležela na podlaze. „Prosím?"

Podal jí ji. Látka byla stále na několika místech mokrá, protože se ji Miranda neobtěžovala rozložit, ale jelikož ležela velmi blízko u ohně, nebylo to tak hrozné. Rychle se oblékla a ustlala postel, přičemž úhledně narovnála prostěradlo, jak to viděla Li služebných doma. Bylo to náročnější, než předpokládala, poněvadž postel stála u zdi. Když dali do pořádku sebe i chatu, déšť polevil v mírné mrholení. „Myslím, že naše oblečení se nenamočí víc, než už je," řekla Miranda, když vystrčila ruku z okna, aby zkontrolisila, jak prší.

Vydali se zpátky k hlavní budově. Turner nemluvil a ani Miranda se nedokázala přimět k tomu, aby přerušila ticho. Co se stane dál? Bude si ji Turner muset vzít? Samozřejmě by *měl* a jestli je džentlmen, jak si o něm vždycky myslela, udělá to. Nikdo však o jejím poklesku nevěděl. A Turner ji znal příliš dobře, než aby se bál, že by to někomu pověděla kvůli tomu, aby ho donutila k manželství.

Za patnáct minut stáli před schody u hlavních dveří domu Chesterových. Turner se zastavil a upřel na Mirandu vážné oči. „Není ti nic?" zeptal se starostlivě.

Několikrát zamrkala. Proč se ji na to ptá právě teď?

„Až vejдемe dovnitř, nebudeme spolu moct mluvit," vysvětlil.

Přikývla, přičemž se snažila nevnímat nepříjemný pocit v břiše. Něco nebylo úplně v pořádku.

Odkáslal si a protáhl si krk, jako by měl příliš těsnou vázanku. Znovu si odkáslal a potom potřel. „Oznámíš mi, kdyby nastala situace, že bych musel jednat rychle."

Miranda znovu přikývla. Snažila se rozpoznat, jestli je to prohlášení nebo otázka. Asi obojí trochu, usoudila. A nebyla si jistá, proč na tom záleží.

168

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ Turner se zhluboka nadechl. „Potřebuju trochu času na přemýšlení."

„O čem?" zeptala se. Nemělo by teď být všechno prosté? O čem by se ještě dalo diskutovat?

„Hlavně o sobě," odpověděl zastřeným hlasem. „Ale brzy tě vyhledám a dám všechno do pořádku. Nemusíš se bát."

A potom, protože už měla dost čekání i snahy o trpělivost, vybuchla: „Vezmeš si mě?"

Zdálo se, že ho její přímý dotaz vyvedl z míry, nicméně příkře odpověděl: „Samozřejmě."

A zatímco Miranda čekala na radost, kterou by měla cítit, dodal: Jen nevidím důvod ke spěchu, dokud nebudeme mít nepřekonatelný důvod."

Přikývla a polkla. Dítě. Chce se s ní oženit, jen když bude čekat dítě.

Jestli se vezmeme hned," doplnil, „bude jasné, že *musíme*."

„Že ty musíš," zamumlala Miranda. Předklonil se. „Co?"

„Nic." Bylo by ponižující opakovat to znovu. Úplně to stačilo jedno.

„Měli bychom jít dovnitř," vybídl ji.

Přikývla. Začínala být v přikyvování velice dobrá.

Turner, odjakživa džentlmen, naklonil hlavu a vzal ji za ruku. Pak ji zavedl do salonu a choval se, jako by ho na světě vůbec nic netrápilo.

3- ČERVENCE 1819

A poté, co se to stalo, už se mnou ani jednou nepromluvil.

16912. kapitola

Když se Turner vrátil nazatří domů, odebral se se sklenkou brandy a zamotanoLi hlavuLi do své pracovny.

Domácí slavnost lady Chesterové měla trvat ještě několik dní, ale vymyslel si historku o naléhavých záležitostech, které musí v Londýně probrat s právníky, a ocijel dřív. Byl si naprosto jistý, že se dokáže chovat, jako by se nic nestalo, ale u Mirandy už to přesvědčení nesdílel. Byla nevinná - nebo aspoň bývala - a nezvyklá něco předstírat. A kvůli její pověsti muselo všechno vypadat úplně normálně.

Mrzelo ho, že jí nemohl vysvětlit důvody svého předčasného odjezdu. Nepředpokládal, že by se cítila uražená - koneckonců jí řekl, že potřebuje čas na přemýšlení. Také jí sdělil, že se s ní ožení, takže určitě nebude o jeho záměrech pochybovat jen kvůli tomu, že hodlá o nečekané situaci několik dní přemítat.

Dosah jeho činů ho ohromoval. Svedl mladou svobodnou dámu. Takovou, kterou měl velice rád a vážil si ji. Kterou jeho rodina zbožňovala.

Na muže, jenž se už nikdy nechtěl ženit, očividně nemyslel hlavou.

Se zasténáním se zabořil do židle a vzpomínal na pravidla, která si před lety stanovili s přáteli, když vyráželi z Oxfordu za londýnskými radovánkami. Byla jen dvě. Žádné provdané ženy, pokud nebylo mimořádně zjevné, že to jejich manželům nevadí. A především žádné panny. Nikdy, nikdy, nikdy nesvést pannu.

170

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ Nikdy.

Znovu rychle usrl ze sklenky. Panebože. Jestli potřeboval ženu, našel by tucty vhodnějších. Půvabná mladá ovdovělá hraběnka by byla skvělou volbou. Katherine by byla dokonalou milenkou, a nemusel by si ji brát. Manželství.

Už to jednou udělal, s romantickým srdcem a idealistickými představami, ale jeho iluze skončily rozmetány v prach. Vlastně to bylo k smíchu. Anglické zákony poskytovaly muži v manželství naprostou pravomoc, ale nikdy neměl pocit, že by svůj život ovládal méně, než když byl ženatý.

Leticia hodila jeho srdce do prachu a změnila ho v nedůtklivého cynika bez duše. Byl rád, že zemřela. *Rád*. Co se to z něj stalo za člověka? Když ho v pracovně vyhledal majordomus a oznámil mu, že došlo k nehodě a jeho manželka je mrtvá, Turner dokonce ani necítil úlevu. Úleva by byla přinejmenším neškodná emoce. Ne, Turnérovou první myšlenkou bylo...

Díkybohu.

Nehledě na to, jak byla Leticia opovržením hodná, nehledě na to, kolikrát si přál, aby se s ní vůbec neoženil, neměl by cítit po její smrti něco trochu šlechetnějšího? Nebo aspoň ne zcela nešlechetného?

A teď... a teď... Pravdou bylo, že se nechtěl ženit. Rozhodl se k tomu, když nesl Leticiiino pohmožděné tělo do domu, a nad jejím hrobem to předsevzetí ještě upevnil. Už měl manželku. A žádnou další nechtěl. Přinejmenším ne brzy.

Navzdory všemu úsilí v něm však Leticia očividně ne-zahubila všechno správné a dobré, protože teď byl tady a plánoval svatbu s Mirandou.

Věděl, že je to hodná žena, která ho nikdy nepodvede, ale dokázala být tvrdohlavá. Turner si vzpomněl, jak v knihkupectví udeřila majitele taštičkou. Teď to bude jeho *manželka*. Bude na něm zabránit jí, aby se dostala do potíží.

171 Zaklel a nalil si další sklenku. Nepřál si takovou zodpovědnost. Bylo to příliš náročné. Toužil jen po klidu. Žádal snad tak mnoho? Klid, aby nemusel myslet na nikoho jiného než na sebe. Klid bez nutnosti starat se o své srdce a chránit ho před další ranou.

Je to tak sobecké? Pravděpodobně ano. Ale po Leticii si trochu sobeckosti zasloužil. Určitě.

Na druhou stranu by mu manželství přineslo několik vítaných přínosů. Začala mu brnět pokožka, když pomyslel na Mirandu. V posteli. Pod ním. A jakmile si představil, co přinese budoucnost...

Miranda. Znovu v posteli. A potom opět v posteli. A opět v posteli. A opět...

Koho by to napadlo? *Miranda*.

Manželství. S Mirandou.

Mám ji raději než kohokoli jiného, usoudil, když dopil skleničku. Rozhodně je zajímavá, zábavná a dá se s ní povídat líp než s jakoukoli jinou urozenou dámou. Pokud už musí mít manželku, klidně to může být Miranda. Byl na ni mnohem lepší pohled než na ostatní.

Napadlo ho, že k tomu nepřistupuje moc romanticky. Potřebuje víc času na rozmyšlenou. Možná by si měl jít lehnout a doufat, že ráno bude jeho mysl jasnější. S povzdechem položil sklenku zpátky na stůl a vstal, ale potom si to rozmyslel a znovu ji zvedl. Další brandy mu jenom prospěje.

Nazítí ráno bušilo Turnérovi v hlavě a jeho mysl rozhodně nebyla ochotnější řešit současné záležitosti víc než v noci. Samozřejmě měl stále v plánu oženit se s Mirandou - džentlmen nezkompromituje urozenou dámu, aniž z toho vyvodí důsledky.

Nenáviděl však pocit, že je to rozhodnutí uspěchané. I když si tu kaši způsobil sám, potřeboval mít dojem, že všechno vyřeší k vlastní spokojenosti.

Proto, když sešel dolů na snídani, byl dopis od jeho

172

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

přítele lorda Harryho Winthropea vítaným rozptýlením. Harry uvažoval, že koupí nějakou nemovitost v Kentu. Nechtěl by za ním Turner přijet, podívat se tam a sdělit mu svůj názor?

Turner do hodiny odjel. Bude to jen na několik dní. O Mirandu se postará, až se vrátí.

Mirandě nijak zvlášť nevadilo, že Turner odjel z domácí slavnosti dřív. Kdyby mohla, udělala by totéž. Kromě toho měla mnohem jasnější mysl, když nebyl poblíž, a přestože opravdu nebylo téměř o čem diskutovat -

zachovala se způsobem, který byl v rozporu s každým principem její výchovy, a pokud se neprovdá za Turnéra, bude navždy zneuctěna - trochu se jí ulevilo při pocitu, že aspoň trochu ovládá své emoce. Když se za několik dní vrátila do Londýna, očekávala, že se Turner okamžitě objeví. Nijak zvlášť si nepřála nutit ho ke svatbě, ale džentlmen je džentlmen, dáma je dáma, a když ti dva se dají dohromady, obvykle následuje sňatek. Uvědomoval si to. Slíbil, že si ji vezme.

A jistě to bude *chtít* udělat. Tolik ji zasáhly jejich důvěrnosti - že i on musel něco cítit. Nemohlo to být jednostranné, přinejmenším ne úplně.

Podarilo se jí nasadit nenucený tón a zeptat se na Turnéra lady Rudlandové, ale jeho matka jí odpověděla, že o něm nic neví kromě toho, že odjel z města. Mirandě se stáhla hrud' a zamumlala: „Ach," „Chápu," nebo něco podobného. Pak uprchla nahoru po schodech do svého pokoje, kde se co nejtíšeji rozplakala.

Brzy ale převážil její optimismus a Miranda usoudila, že ho možná z města odvolaly naléhavé záležitosti týkající se jeho majetku. Do Northumberlandu je to daleko. Určitě bude pryč nejméně týden.

Týden uplynul a kromě zklamání se v Mirandině srdci tvořilo zoufalství. Nemohla se vyptávat, kde je - nikdo z Bevelstokeovy rodiny netušil, jak jsou si ti dva blízcí.

173Miranda byla vždy považována za Oliviiu přítelkyni, nikoli Turnérovu - a kdyby opakovaně vyzvíдалa, kde je, vypadalo by to podezřele. Už vůbec se nemohla vydat do Turnérova bytu a zeptat se tam sama. To by zcela zničilo její pověst. Zatím byla její hanba stále soukromou záležitostí.

Po dalším týdnu usoudila, že už to v Londýně déle nevydrží. Vymyslela si, že její otec onemocněl, a sdělila Bevelstokeovým, že se musí okamžitě vrátit do Cumberlandu, aby se o něj postarala. Všichni měli hroznou starost a Miranda se cítila trochu provinile, když lady Rudlandová trvala na tom, aby cestovala v jejich kočáru se dvěma předjezdci a služebnou.

Ale nic jiného jí nezbývalo. Nemohla už setrvat v Londýně. Příliš to bolelo.

Za pár dní byla doma. Jejího otce to zmátlo. V mladých ženách se moc nevyznal, ale všichni ho ujišťovali, že každá touží po londýnské sezoně. Přesto mu to nevadilo: Miranda mu rozhodně nikdy nebyla na obtíž. Polovinu času si ani nevšiml, že tam je. Poplácál ji po ruce a vrátil se k drahocenným rukopisům.

Pokud šlo o Mirandti, skoro se přesvědčila, že je šťastná, že je zpátky doma. Stýskalo se jí po zelených polích, čistém vzduchu kolem jezer i klidném chodu vesnice, kde se lidé řídili heslem chodit včas spát a časně vstávat. Přesto to poslední tak úplně nedodržovala - bez povinností a bez práce spala až do poledne a každou noc zůstávala dlouho vzhůru a zuřivě škrábala do deníku.

Pouhé dva dny po Mirandině příjezdu přišel dopis od Olivie. Miranda ho s úsměvem otevřela - mohla se spolehnout, že Olivia bude tak netrpělivá, že pošle okamžitě vzkaz. Přelétla ho očima, zda tam není Turnérovo jméno, ale nenašla o něm ani zmínku. Nebyla si úplně jistá, jestli je zklamaná nebo se jí ulevilo, a tak se vrátila zpátky na začátek a začala číst. Bez ní je v Londýně nuda, psala Olivia. Ani netušila, jak moc si užívala Mirandiny ironické poznámky o dění ve společnosti, dokud neskončily. Kdy

174

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

dojela domů? Uzdravil se už její otec? A pokud ne, aspoň se *uzdravuje*? (Třikrát podtrženo Oliviiým typickým způsobem). Ty věty vyvolaly v Mirandě provinilý pocit. Její otec studoval v pracovně svoje rukopisy, aniž jedinkrát popotáhl.

S povzdechem odstrčila svědomí stranou, přeložila Oliviiu dopis a schovala ho do spodní zásuvky. Lež není vždycky hříchem, usoudila. Určitě jsem měla důvod udělat cokoli, co bylo nutné, abych se dostala z Londýna, kde jsem mohla jen sedět, čekat a doufat, že se Turner zastaví.

Na venkově však pochopitelně také dělala jen to, že seděla a myslela na něj. Jednou večer se přinutila spočítat, kolikrát se jeho jméno objevilo v jejích zápiscích v deníku, a k jejímu vrcholnému znechucení zněl součet třicet sedm.

Tento výlet na venkov jí očividně hlavu nepročistí.

Po týdnu a půl přijela Olivia na nečekanou návštěvu.

„Co tady děláš, Liwy?" zeptala se Miranda, když vtrhla do salonu, kde na ni přítelkyně čekala. „Zranil se někdo? Děje se něco?"

„Vůbec ne," odpověděla Olivia rozmarně. Jen jsem se pro tebe zastavila. Zoufale tě v Londýně potřebujeme."

Mirandino srdce se nepravdělně rozbušilo. „Kdo?"

Já!" Olivia ji vzala za ruku a vedla do obývacího pokoje. „Bez tebe jsem úplně ztracená."

„Matka ti dovolila, abys odjela z města uprostřed sezony? Tomu nevěřím."

„Prakticky mě vyhodila ze dveří. Co jsi pryč, není to se mnou k vydržení."

Miranda se navzdory vlastnímu rozpoložení zasmála. „Určitě to není tak hrozné."

„Nedělám si legraci. Máma vždycky říká, že na mě máš dobrý vliv, ale myslím si, že si to po tvém odjezdu uvědomila dvojnásob." Olivia se na ni provinile usmála. „Nedokážu zkrotit svůj jazyk."

„Tos neuměla nikdy." Miranda se usmála a vykročila k pohovce. „Dáš si čaj?"

175Olivia přikývla. „Nechápu, proč se pořád dostávám do potíží. Většina toho, co říkám, není ani z poloviny tak špatná, jako co říkáš ty. Máš ten nejprozítlejší jazyk v Londýně."

Miranda zazvonila na služebnou. „Nemám.“

„Ale ano, máš. Jsi nejhorší. Víš to. A nikdy se kvůli tomu nedostaneš do problémů. Je to hrozně nefér.“

„Možná to neříkám tak *nahlas* jako ty,“ poznamenala Miranda a potlačila úsměv.

„Máš pravdu,“ vzdychla Olivia. „Vím to, ale stejně je to hrozně pobuřující. Máš zvrácený smysl pro humor.“

„No tak. Nejsem tak špatná.“

Olivia se krátce zasmála. „Ale jsi. Turner to taky říká, takže vím, že to není jen můj názor.“

Miranda při zmínce jeho jména křečovitě polkla. „Takže se vrátil do města?“ zeptala se co nejlhostejnějším tónem.

„Ne. Neviděla jsem ho už celou věčnost. Je v Kentu s přáteli.“

V Kentu? Člověk by stěží odcestoval dál od Cumberlandu, a přitom ještě zůstal v Británii, pomyslela si Miranda zasmušile. „Už je pryč docela dlouho.“

„Vid’? Ale na druhou stranu je tam s lordem Harrym Winthropem a Hany byl vždycky trochu divoký, pokud víš, co tím myslím.“

Miranda se bála, že ví.

„Určitě holdují vínu, ženám a tak podobně,“ pokračovala Olivia. Jsem si jistá, že tam nebudou žádné vhodné dámy.“

Mirandě se opět stáhlo hrdlo. Představa Turnera s jinou ženou byla nesmírně bolestná, zvláště teď, když věděla, jak blízcí si muž a žena mohou být. Vymýšlela si veškeré možné důvody jeho nepřítomnosti - její dny byly *plné* rozumných vysvětlení a výmluv ohledně jeho chování. Je to, pomyslela si hořce, moje jediná zábava.

Ale nikdy ji nenapadlo, že je s jinou ženou. Věděl, jak je hořké být podvedený. Copak by jí mohl udělat totéž?

176

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Nechtěl ji. Ta pravda ji bodala, ničila a zarývala ohavné nehty přímo do jejího srdce.

Nechtěl ji, a přece po něm Miranda toužila tak zoufale, až to *bolelo*. Bylo to fyzické. Cítila, jak ji to svírá a tlačí, a ještě štěstí že si Olivia prohlížela otcovu drahocennou feckou váhu, protože se bála, že nedokáže potlačit zmučený výraz.

Zabručela nějakou poznámku, která ani nebyla určená k tomu, aby ji někdo pochopil, vstala a rychle přešla k oknu. Předstírala, že se dívá na obzor. „Určitě se mu tam líbí,“ vypravila ze sebe.

„Turnérovi?“ slyšela za zády. „Rozhodně, jinak by se nezdržel tak dlouho. Máti je zoufalá, nebo by aspoň byla, kdyby si pořád nezoufala kvůli mně. Nebude ti vadit, když tu s tebou zůstanu? Haverbreaks je moc velký, a když nikdo není doma, táhne tam.“

„Samozřejmě že mi to nebude vadit.“ Miranda zůstala u okna o chvíli déle, dokud se nedomnívala, že se dokáže podívat na Olivii, aniž by se rozplakala. Poslední dobou byla velice přecitlivělá. „Budu moc ráda. S otcem si tu připadám trochu opuštěná.“

„Ano, ovšem. Jak mu je? Doufám, že se uzdravuje.“

„Otec?“ Miranda byla vděčná, že je vyrušila služebná, která se dostavila na její dřívější zazvonění. Požádala o čaj a pak se obrátila zpátky k Olivii. „Ehm, velmi.“ „Musím se za ním zastavit a popřát mu hodně sil. Máti mě prosila, abych ho pozdravovala i od ní.“

„Ne, to bys neměla,“ vyhrkla Miranda. „Nemá rád, když mu někdo připomíná jeho chorobu. Je velmi hrdý.“

Olivia, která měla vždy co na srdci, to na jazyku, poznamenala: „Zvláštní.“

„Ano, hmm, je to *mužská* choroba,“ zaimprovizovala Miranda. Hodně slyšela o ženských neduzích, takže 1 muži mají určitě nějaké obtíže, které jsou výlučně jejich. A pokud ne, neuměla si představit, že by Olivia věděla opak.

Miranda ovšem nepočítala s nenasytnou zvědavostí

177své přítelkyně. „Opravdu?“ vydechla Olivia a předklonila se. „Co to znamená *mužská* choroba?“

„Neměla bych o tom mluvit,“ namítla Miranda chvatně, přičemž se v duchu otcí omluvila. „Přivedlo by ho to do rozpaků.“

„Ale...“

„A tvoje matka by se na mě velmi zlobila. Opravdu to není pro něžné uši.“

„Pro něžné uši?“ odfrkla si Olivia. Jako by tvoje byly méně citlivé než ty moje.“

Uši možná ne, ale zbytek rozhodně ano, pomyslela si Miranda zahořkle. „Už ani slovo,“ prohlásila rozhodně.

„Nechám to na tvé pozoruhodné představivosti.“

Olivia nespokojeně zabračela, ale nakonec vzdychla a zeptala se: „Kdy pojedáš domů?“

Jsem doma,“ připomněla jí Miranda.

„Ano, ano, samozřejmě. Vím, že tohle je tvůj *oficiální* domov, ale ujišťuju tě, že celé Bevelstokeově rodině velice chybíš, takže kdy se vrátíš do Londýna?“

Miranda skousla spodní ret mezi zuby. *Celé* Bevelstokeově rodině očividně ne, jinak by se jistý její člen nezdržoval tak dlouho v Kentu. Ale přesto, návrat do Londýna byl jedinou šancí jak bojovat za svoje štěstí. Když seděla tady v CLimberlandLi, plakala do stránek deníku a zasmušile vyhlížela z okna, připadala si jako uzlíček neštěstí.

„Když už jsem na dně," zamumlala pro sebe, „tak si aspoň zachovám páteř." „Cos to říkala?"

„Že pojedu zpátky do Londýna," prohlásila Miranda odhodlaně. „Otcí je už dostatečně dobře, aby to zvládl beze mě."

„Skvělé. Kdy odjedeme?"

„Asi za dva nebo za tři dny." Miranda nebyla tak statečná, aby nepodlehla touze odložit nevyhnutelné aspoň o pár dní. „Musím si zabalit věci a ty jsi určitě po dlouhé cestě unavená."

„Trochu. Co kdybychom tu zůstaly celý týden? Pokud

178

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

tě už venkovský život neunavil. Po londýnském ruchu by mi nevadil krátký oddech."

„Klidně můžeme," ujistila ji Miranda. Turner počká. Určitě se mezitím neožení s nějakou jinou, a ona zatím může posílit svou odvahu.

„Perfektní. Vyjedeme si v tom případě dnes odpoledne na projížďku? Umírám touhou po pořádném trysku."

„To zní skvěle." Služebná přinesla čaj a Miranda začala nalévat horkou tekutinu. „Myslím, že týden je naprosto dokonalý."

Za týden si byla Miranda zcela jistá, že se nemůže vrátit do Londýna. Už nikdy. Její měsíční cyklus, který byl tak pravidelný, že byl skutečně měsíční, se nedostavil. Měla krvácet už několik dní před Oliviiým příjezdem. Zpočátku se jí podařilo zahnat obavy namlouváním si, že za to může její rozrušení. Potom, v radosti nad Oliviiým příjezdem, na to zapomněla. Ale teď se menstruace zpozdlila dobře přes týden. A každé ráno zvracela. Vedla sice uzavřený život, ale byla dívka z venkova a věděla, co to znamená.

Panebože, dítě. Co bude dělat? Musí to povědět Turnérovi, nemůže se tomu vyhnout. I když si nepřála zneužít nevinný život, aby si vynutila manželství, které očividně nebylo požehnané osudem, jak by mohla svému dítěti odepřít právo prvorozeného? Pouhá představa na cestu do Londýna však byla hotová muka. Dělal se jí špatně z toho, že bude za Turnerem běhat, čekat na něj, doufat a modlit se, že ji snad jednoho dne začne milovat. Zatím by za ní mohl kracinál aspoň přijít.

Přijde, ne? Je to džentlmen. Nemiluje ji sice, ale určitě se v něm tak úplně nespletla. Nevyhne se své povinnosti. Miranda se chabě ušklíbla. Takže je to tady. Stala se z ní povinnost. Bude ho mít - po tolika letech snění z ní skutečně bude lady Turnérova, ale nebude nic než závazek. Položila si ruku na břicho. Měl by to být okamžik radosti, ale místo toho by se nejradši rozplakala.

179Někdo zaklepal na dveře jejího pokoje. Miranda polekaně vzhledla a mlčela.

„Mirando!" Oliviiin hlas byl vytrvalý „Otevři. Slyším, že brečíš."

Miranda se zhluboka nadechla a přešla ke dveřím. Nebude snadné to tajemství zachovat, ale musí se o to pokusit. Olivia byla věrná kamarádka a nezradila by Miran-dinu důvěru, ale na druhou stranu, Turner byl její bratr.

Nedalo se odhadnout, co by udělala. Miranda by nedala moc za to, že by přitiskla Turnérovi pistoli k zádům a donutila ho odjet na sever.

Rychle pohlédla do zrcadla a zamířila ke dveřím. Otréla si slzy, ale z optických načervenalých očí bude muset obvinit letní zahradu. Několikrát se zhluboka nadechla, nasadila ten nejzářivější úsměv, jakého byla schopná, a otevřela.

Olivii neoklamala ani na minunu

„Panebože, Mirando," vyhrkla a rychle ji objala. „Co se ti stalo?"

„Nic," ujistila ji Miranda. „V tuhle roční dobu mám vždycky podrážděné oči."

Olivia se odtáhla, chvíli si ji prohlížela a pak kopnutím zavřela dveře. Jsi hrozně bleďá."

Mirandě zakručelo v žahidku a křečovitě polkla. „Asi jsem chytila nějakou..." Mávla rukou do vzduchu v naději, že by za ni mohl dokončit větu. „Nejspíš bych si měla sednout."

„Nic špatného jsi nesnědla," přemítala Olivia a pomohla jí dojít k posteli. „Včera ses sotva dotkla jídla, a v každém případě jsem měla totéž, co ty, a ještě víc." Popostrčila Mirandu k posteli a naklepala polštáře. Je mi stejně dobře jako jindy."

„Pravděpodobně jsem nastydla," hlesla Miranda. „Měla by ses vrátit do Londýna beze mě. Nerada bych, abys taky onemocněla."

„Nesmysl. Nemůžu tě tu nechat samotnou."

„Nejsem sama. Je tu můj otec."

Olivia po ní vrhla přezíravý pohled. „Víš, že nechci

180

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

tvého otce znevažovat, ale neumím si představit, že ví, co si počít s nemocným. Vlastně si ani nejsem jistá, jestli si vzpomíná, že jsme tady."

Miranda zavřela oči a zabořila se do přikrývek. Samozřejmě to byla pravda. Zbožňovala otce, ale jakmile šlo o záležitosti, při nichž bylo nutné jednat s jinými lidskými bytostmi, byl naprosto nemožný.

Olivia se posadila na kraj postele, až pod její vahou poklesla matrace. Miranda se ji snažila ignorovat, předstírat, že neví, že ji Olivia pozoruje a čeká na nějakoti reakci.

„Pověz mi prosím, co se děje, Mirando," nevydržela to konečně. Jde o tvého otce?"

Miranda zavrtěla hlavou, ale právě v tu chvíli si Olivia poposedla. Matrace se pod nimi zahoLipala jako na lodi, a přestože Mirandě nebylo za celý život špatně, žaludek se jí rozbouřil a najednou musela...

Vyskočila z postele, až shodila Olivii na podlahu. Doběhla k nočníku právě včas.

„Panebože," polkla Olivia, přičemž si udržovala uctivou a bezpečnou vzdálenost. Jak dlouho to máš?"

Miranda odmítla odpovědět. Ale žaludek jí znovu ztěžkl.

Olivia o krok couvla. „Ehm, můžu ti nějak pomoci?"

Miranda zavrtěla hlavou, vděčná za to, že má vlasy úhledně stažené dozadu.

Olivia ji chvíli pozorovala, pak přešla k umyvadlu a namočila kapesník. „Tu máš," podala jí ho zcela nataženou rukou.

Miranda ho s díky přijala. „Děkuju," zašeptala a utřela si tvář.

„Neřekla bych, že je to nachlazení," podotkla Olivia. Miranda zavrtěla hlavou.

„Na té včerejší rybě nebylo vůbec nic špatného a neumím si představit..."

Miranda ani nemusela vidět Olivii do obličeje, aby si vysvětlila její zalapání po dechu. Věděla to. Možná tomu ještě úplně nevěřila, ale věděla to.

„Mirando?"

181 Miranda zůstala strnule skloněná nad nočníkem. „Byla - jsi...?"

Miranda křečovitě polkla. A přikývla.

„Ach ne. Ach ne. Ach ach ach ach ach..."

Asi to bylo poprvé v životě, kdy Miranda zažila, aby se Olivii nedostávalo slov. Otfela si ústa, a když se jí žaludek konečně trochu uklidnil, odtáhla se od nočníku a posadila se trocřm víc zpřima.

Olivia na ni stále zírala, jako by viděla strašidlo. Jak?" zeptala se konečně.

„Obvyklým způsobem," odpověděla Miranda. „Ujišťuju tě, že není důvod burcovat církev."

„Promiň. Promiň. Promiň," vyhrkla Olivia. „Nechtěla jsem tě rozrušit. Jen... no... určitě víš... hmm... je to obrovské překvapení."

„Taky mě to překvapilo," poznamenala Miranda poněkud mdle.

„Tolik by nemělo," podotkla Olivia bez přemýšlení. „Chci říct, pokud jsi... pokud jsi byla..." Její slova se vytrátila s vědomím, že by měla držet pusy zavřenoLi.

„Přesto to bylo překvapení, Olivie."

Olivia chvíli mlčela a vstřebávala ten otřes. „Mirando, musím se zeptat..."

„Ne!" varovala ji Miranda. „Neptej se mě, prosím, kdo."

„Byl to Winston?"

„Ne!" vybuchla energicky. A potom zamumlala: „Panebože." „Tak kdo?"

„To ti nemůžu říct," vypravila ze sebe Miranda a zlomil se jí hlas. „Byl to... byl to někdo naprosto nevhodný. Já... nevím, na co jsem myslela, ale už se mě na to prosím neptej. Nechci o tom mluvit."

„Dobře," přikývla Olivia, která si očividně uvědomila, že by nebylo rozumné na ni tlačit. „Slibuju, že se tě už nebudu ptát. Ale co budeme dělat?"

Miranda se při použití množného čísla neubránila mírně hřejivému pocitu.

182

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Opravdu si jsi jistá, Mirando, že čekáš dítě?" zeptala se Olivia najednou s očima rozzářenýma nadějí. „Mohlo se ti to jen opozdit. Mně se to stává pořád."

Miranda vrhla výmluvný pohled na nočník. A potom zavrtěla hlavoti. „Mně ne. Nikdy."

„Budeš muset někam odjet," prohlásila Olivia. „Byl by to hrozný skandál."

Miranda přikývla. Měla v úmyslu napsat Turnérovi dopis, ale to nemohla Olivii říct.

„Nejlepší bude, když odjedeš ze země. Třeba do Evropy. Jak umíš francouzsky?"

„Bídňě."

Olivia si unaveně povzdychla. Jazyky ti nikdy moc nešly."

„Tobě taky ne," ohradila se Miranda napjatě. Olivia na to odmítla reagovat. Místo toho navrhla: „Co kdybys jela do Skotska?" „K prarodičům?"

„Ano. Neříkej mi, že by tě kvůli tvému stavu vyhodili. Vždycky mi vyprávíš, jak jsou milí."

Skotsko. Ano, to je vynikající nápad. Bude to muset oznámit Turnérovi a on tam za ní přijede. Bude si ji moct vzít bez ohlášek a potom bvide všechno, pokud ne dobré, tak aspoň vyřešené.

„Pojedu taky," prohlásila Olivia rozhodně. „Zůstanu s tebou, dokud to půjde."

„Co tvoje matka?"

„Namluvím jí, že někdo onemocněl. Jednou už to fungovalo, ne?" Olivia vrhla po Mirandě bystrý pohled, který jasně naznačoval, že ví, že si historku o svém otci vymyslela.

„To je hrozná spousta nemocných lidí."

Olivia pokrčila rameny. Je to epidemie. O to víc důvodů, aby zůstala v Londýně. Ale co povíš otci?"

„Nic," pokrčila Miranda rameny. „Nevěnuje moc pozornosti tomu, co dělám."

„Projednou je to výhoda. Odjedeme ještě dnes.“

183. „Dnes?“ opakovala Miranda chabě. „Už jsme koneckonců sbalené a není času nazbyt.“ Miranda pohlédla na svoje stále ploché břicho. „Ne, asi ne.“

13. SRPNA 1819 Dnes jsme s Olivíí přijely do Edinburghu. Babičku i dědečka velmi překvapilo, že mě vidí. Ještě víc je překvapilo, když jsem jim sdělila důvod své návštěvy. Byli velmi zamlklí a velmi vážní, ale ani na okamžik nedali najevo, že jsem je zklamala, nebo se za mě stydí. Vždy je za to budu milovat.

Livvy poslala vzkaz svým rodičům, že mě doprovází do Skotska. Každé ráno se mě ptá, jestli jsem to nedostala. Jak jsem předvíдалa, ne. Zjišťuju, že se neustále dívám na svoje břicho. Nevím, co čekám, že uvidím. Určitě se nevyboulípřes noc a rozhodně ne takhle brzy.

Musím to oznámit Turnérovi. Vím, že mi nic jiného nezbyvá, ale nedaří se mi utéct před Olivíí a v její přítomnosti dopis napsat nemůžu. 1 když ji zbožňuju, budu ji muset vyhnat. Rozhodně tu nemůže zůstat, až Turner přijede, což určitě po obdržení mého vzkazu udělá, ovšem za předpokladu, že ho budu schopná poslat.

Pane na nebi, už je tu zase.

184

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

13. kapitola

TLirner si nebyl jistý, proč zůstává v Kentu tak dlouho. Dvoucienní výlet se rychle protáhl, když lord Harry usoudil, že si skutečně přeje onu nemovitost zakoupit, a navíc chtěl okamžitě pozvat některé přátele na nevázaný domácí večírek. Turner neměl šanci zdvořile se omluvit a aby byl upřímný, ve skutečnosti si ani nepřál odjet, poněvadž by to znamenalo vrátit se do Londýna a čelit zodpovědnosti.

Ne že by hledal způsob, jak se z manželství s MirandoLi vykrotit. Vlastně zcela naopak. Jakmile se smířil s představou, že se znovu ožení, už mu to nepřipadalo tak hrozné.

Přesto s návratem váhal. Kdyby při té nejmenší zámince neodjel z města, mohl tu záležitost urovnat hned. Ale čím déle čekal, tím déle chtěl dál čekat. Jak by svou nepřítomnost proboha vysvětlil?

Takže dvoudenní výlet se protáhl na týdenní domácí oslavu, z níž se stala třítýdenní zahálka s lovem, dostihy a spoustou uvolněných žen, které se pohybovaly po domě. Turner si dal pozor, aby se toho posledního nezúčastnil. Tajil sice svou zodpovědnost vůči Mirandě, ale mohl jí přitom aspoň zůstat věrný.

Potom do Kentu zavítal Winston a přidal se k ostatním s takovou bezstarostností, že se Turner cítil povinován zůstat a poskytnout mu bratrský dozor. To vyžadovalo další dva týdny času, které ochotně poskytl, protože tím utišil část viny, kterou cítil. Nemohl přece bratra opustit,

185ne? Kdyby nedal na Winstona pozor, chudák chlapec by pravděpodobně skončil se syfilidou.

Ale konečně si uvědomil, že už nemůže odkládat nevyhnutelné, a s pocitem, že je osel, se vrátil do Londýna. Miranda pravděpodobně zuří vzteky. Bude rád, jestli se za něj vůbec provdá. A tak se značným znepokojením vyšel po schodech k domu svých rodičů a vstoupil do haly.

Okamžitě se objevil majordomus. „Huntley,“ pozdravil ho Turner. Je tu slečna Cheeverová? Nebo moje sestra?“

„Ne, pane.“

„Hmm. Kdy se vrátí?“

„Nevím, pane.“

„Odpoledne? K večeři?“

„Zřejmě nejdřív za několik týdnů.“

„Několik týdnů?“ Tohle Turner nečekal. „Kde k čertu jsou?“

Huntley při Turnérově nevybíravém slovníku strnul. „Ve Skotsku, pane.“

„Ve Skotsku?“ Zatraceně. Co tam krucínál dělají? Miran-da má v Edinburghu příbuzné, ale pokud je hodlala navštívit, nesdělila mu to.

Počkat. Nebyla Miranda zaslíbena žádnému skotskému džentlmenovi, který se stýkal s jejími prarodiči? V tom případě by mu to jistě někdo oznámil. Například Miranda. A bůhví, že Olivia by nedokázala udržet tajemství. Turner došel k úpatí schodiště a zavolal: „Matko! Matko!“ Obrátil se zpátky k Huntleymu. „Předpokládám, že matka si do Skotska nevyrazila?“

„Ne, je zde v sídle, pane.“

„Matko!“

Lady Rudlandová přispěchala dolů. „Turnere, co se proboha děje? A kde jsi byl? Rozjel ses do Kentu, aniž jsi nám to předem sdělil.“

„Proč jsou Olivia a Miranda ve Skotsku?“

Lady Rudlandová nadzvedla při jeho zájmu obočí. „Nemoc v rodině. V Mirandině rodině.“

Turner si ušetřil zmínku, že je to zřejmé, protože Bevel-

186

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

stokeovi ve Skotsku žádné příbuzné nemají. „Olivia jela s ní?“

Jak víš, jsou si velmi blízké.“ „Kdy se mají vrátit?“

„U Mirandy to nemůžu tvrdit, ale Olivii jsem už napsala a trvala na jejím návratu. Měla by přijet za několik dní.“

„To je dobře," zamumlal Turner.

„Určitě ji tvoje bratrská oddanost potěší."

Turner přimhouřil oči. Slyšel v matčině hlase jízlivý tón? Nebyl si jistý. „Brzy se uvidíme, matko."

„To určitě. A, Turnere?"

„Ano?"

„Co kdybys strávil trochu víc času se svým komorníkem? Vypadáš velmi ošuntěle." Turner zavrčel a odešel. Za dva dny se dozvěděl, že se jeho sestra vrátila do Londýna. Okamžitě se za ní vydal. Pokud něco nenáviděl, bylo to čekání. A jestli existovalo něco, co nenáviděl ještě víc, byly to pocity viny.

Cítil se zatraceně provinile, že nechal Mirandu čekat tak dlouhou dobu, která se teď protáhla na víc než šest týdnů.

Když přišel, byla Olivia v ložnici. Místo, aby na ni počkal v obývacím pokoji, vyběhl po schodech a zaklepal na její dveře.

„Turnere!" vykřikla Olivia. „Panebože! Co tady děláš?"

„Bydlel jsem tady, Olivie. Vzpomínáš?"

„Ano, ano, samozřejmě." S úsměvem se posadila. „Čemu dlužím za to potěšení?"

Turner otevřel ústa a potom je zavřel, aniž si byl zcela jistý, na co se jí chtěl zeptat. Nemohl dost dobře jít s pravdou ven a prohlásit: Svedl jsem tvou nejlepší kamarádku a teď potřebuju všechno napravit, takže je vhodné, abych za ní odjel do domu jejích prarodičů, když je jeden z nich nemocný?

187 Znovu otevřel ústa.

„Ano, Turnere?"

Zavřel je a cítil se jako hlupák.

„Chceš se mě na něco zeptat?"

Jak bylo ve Skotsku?" vybuchl.

„Krásně. Už jsi tam někdy byl?"

„Ne. A Miranda?"

Olivia zaváhala. Je v pořádku. Pozdravuje tě." Turner o tom dost pochyboval. Nadechl se. Musel postupovat opatrně. „Daří se jí dobře?" „Ehm, ano. Ano, daří."

„Nebyla rozrušená, že přišla o zbytek sezony?" „Samozřejmě že ne. Nikdy si ji moc neužívala. Víš to." „Ano." Odvrátil se, vyhlédl z okna a přitom si rukou bubnoval do nohy. „Přijede brzy?" „Nejspíš nejdříve za několik měsíců." Je její babička hodně nemocná?" „Hodně."

„Budu jí muset poslat kondolenci."

„Tak moc zase ne," vyhrkla Olivia rychle. „Lékaři tvrdí, že to chce čas, ehm, nejmíň půl roku, možná i o něco víc, ale podle nich se uzdraví."

„Chápu. S čím marodí?"

„S nějakou ženskou chorobou," odpověděla Olivia možná až příliš troufale.

Turner nadzvedl obočí. Ženská choroba u babičky. Velice zajímavé. A podezřelé. Obrátil se. „Doufám, že to není nakažlivé. Nerad bych, aby Miranda onemocněla."

„Kdepak. Ta, ehm, nemoc rozhodně není přenosná." Když z ní Turner stále neodtrhl pronikavý pohled, dodala: Jen se na mě koukni. Byla jsem tam čtrnáct dní a jsem zdravá jako řípa."

„Ano. Ale musím říct, že si o Mirandu dělám starosti."

„To vůbec nemusíš," trvala Olivia na svém. „Nic jí není, vážně."

Turner přimhouřil oči. Sestřiny tváře zrudověly. „Něco mi tajíš."

188

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Já... nevím, o čem to mluvíš," zakoktala se. „A proč se mě pořád vyptáváš na Mirandu?"

Je to i moje dobrá přítelkyně," odpověděl uhlazeně. „Radím ti, abys mluvila pravdu."

Když k ní vykročil, Olivia před ním utekla za postel. „Nevím, o co ti jde."

Je v tom nějaký muž?" obořil se na ni. „Proto sis vymyslela tu hloupou historku o nemocném příbuzném?"

„Není to historka," ohradila se.

„Pověz mi pravdu!"

Zavřela ústa.

„Olivie," promluvil nebezpečným hlasem.

„Turnere!" Její hlas získal na síle. „Nelíbí se mi, jak se na mě díváš. Půjdu zavolat matku."

„Matka je poloviční než já. Nedokáže mi zabránit, abych tě uskrtil, skvrně."

Vytřeštila oči. „Zešílels, Turnere."

„Kdo je to?"

„Nevím!" vybuchla. „Nevím." „Takže někdo ano." „Ano! Ne! Už ne!"

„O co tu krucínál jde?" Pocítil žárlivost, zřejmou a vášnivou. „O nic!"

„Řekni mi, co je s Mirandou." Obešel postel a zahnal Olivii do kouta. Zmocnil se ho strach. Báł se, že by mohl Mirandu ztratit, a také se obával, že se jí něco stalo. Co když se jí přihodilo něco zlého? Nikdy ho ani nenapadlo,

že by mohl mít takovou starost o Mirandino blaho, ale bylo to tak a, kristepane, bylo to hrozné. Nechtěl o ni mít takový zájem.

Olivia trhla hlavou na obě strany, jako by hledala cestu k úniku. „Nic jí není, Turnere. Přisáhám.”

Položil jí ruce na ramena. „Olivie,” promluvil velmi hlubokým hlasem a modré oči mu jiskřily vztekem a obavami. „Řeknu to jen jednou. Když jsme byli děti, nikdy jsem tě neuhodil, ačkoli jsem měl řadu důvodů.”

189Odmlčel se a výhružně se k ní naklonil. „Ale teď jsem ochotný s tím začít.” Roztrásl se jí spodní ret.

Jestli mi hned nepovíš, do jakých se Miranda dostala potíží, budeš toho velice litovat.”

Oliviiným obličejem se mihla stovka různých emocí, z nichž většina vycházela z paniky nebo strachu. „Turnere,” zaprosila, „je to moje nejlepší přítelkyně. Nemůžu zradit její důvěru.”

„Co s ní je?” vybuchl.

„Turnere...”

„Pověz mi to!”

„Ne, nemůžu, já...” Olivia zbledla. „Ach můj Bože.” „Co?”

„Ach můj bože,” vydechla. Jsi to ty.”

V jejím obličejí se objevil výraz, jaký Turner nikdy neviděl u své sestry ani u nikoho jiného, a potom -

Jak jsi mohl!” vykřikla a začala do něj bušit pěstmi. Jak jsi mohl? Ty mizero! Slyšíš mě? Jsi lump! Je neodpus- titelné, že ji nechal takhle na holičkách.”

Turner stál během jejího výbuchu jako socha a snažil se dát jejím slovům a vzteku nějaký smysl. „Olivie,” pro- nesl pomalu. „O čem to mluvíš?”

„Miranda je těhotná,” sykla. „Těhotná.”

„Panebože.” Turner sklouzl rukama z jejích paží a otřeseně klesl na postel.

„Předpokládám, že jsi otec,” pokračovala chladně. „To je nechutné. Proboha, Turnere. Jsi prakticky její bratr.”

Jeho chřípí se vzedmulo. „To těžko.”

Jsi starší než ona a zkušenější. Neměl jsi využít převahy.”

„Nebudu se ti zodpovídat ze svých činů,” odsekl příkře.

Olivia si odfrkla.

„Proč mi to neřekla?”

„Byl jsi v Kentu, pokud si vzpomínáš. Opíjel ses tam, užíval sis s děvkami a...”

„Neužíval,” vyštěkl. „Po Mirandě jsem s jinou ženou nebyl.”

190

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Odpusť mi, pokud tomu nemůžu jen tak uvěřit, bratře. Jsi odporný. Vypadni z mého pokoje.”

„Těhotná.” Opakoval to slovo, jako by mu tím snad mohl snadněji uvěřit. „Miranda. Dítě. Panebože.”

Je trochu pozdě na modlitbu,” pronesla Olivia ledově. „Zachoval ses hůř než trestuhodně.”

„Nevěděl jsem, že je těhotná.”

„Záleží snad na tom?”

Turner neodpověděl. Nemohl odpovědět, když věděl, že by rozhodně neměl pravdu. Sklonil hlavu do dlaní a v hlavě mu stále vířily otřesené myšlenky. Proboha, když si představil, jak byl sobecký... Odkládal setkání s

MirandoLi jen z lenosti. Domníval se, že až se vrátí, bude tu na něj čekat. Protože... protože...

Protože přesně to dělala. Nečekala snad na něj celá léta? Neříkala...

Byl osel. Nebylo pro to jiné vysvětlení ani výmluva. Prostě předpokládal... a pak využil záminky... a...

Ani v těch nejbujnějších snech ho nenapadlo, že by odjela nějakých tři sta mil na sever, kde by se vyrovnávala s neplánovaným těhotenstvím a s představou, že se jí brzy narodí nelegitimní dítě.

Vyzval ji, aby mu oznámila, kdyby se to stalo. Proč mu nenapsala? Proč něco neřekla?

Pohlédl na svoje ruce. Vypadaly podivně cize, a když ohnul prsty, měl napjaté a nemotorné svaly.

„TLimere?”

Slyšel, jak sestra šeptá jeho jméno, ale nedokázal odpovědět. Cítil, jak se mu hrdlo pohybuje, ale nemohl mluvit, dokonce ani dýchat. Podařilo se mu pouze sedět tam jako hlupák a myslet na Mirandu.

Samotnou.

Byla sama a pravděpodobně měla strach. Byla sama, přestože měla být vdaná a přestěhovaná v jeho pohodlném northLimberlandském domově na čerstvém vzduchu, se zdravým jídlem a měl o ni pečovat.

Dítě.

191Legrační, jak se vždycky domníval, že nechá pokračování rodu na Winstonovi, protože teď si víc než cokoli na světě přál dotknout se Mirandina zaobleného břicha a držet to dítě v náručí. Doufal, že to bude holčička. Snad bude mít hnědé oči. Dědice si mohou pořídit později. S Mirandou v posteli neměl ohledně dalšího početí starosti.

„Co s tím uděláš?” obořila se na něj Olivia.

Turner pomalu zvedl hlavu. Sestra před ním bojovně stála s rukama v bok. „Co myslíš?”

„Nevím, Turnere,” promluvila a její hlas výjimečně nezněl ostře. Turner si uvědomil, že to není úsečná odpověď.

Olivia skutečně nebyla přesvědčená, že se její bratr zachová správně a s Mirandou se ožení.

Turner se nikdy necítil tak ponížený.

S hlubokým, roztřeseným nádechem vstal a odkašlal si. „Olivie, budeš tak laskavá a dáš mi Mirandinu skotskou adresu?“

„Ráda.“ Napochodovala ke svému stolu, utrhla kousek papíru a rychle na něj naškrábala několik řádků. „Tumáš.“

Uchopil útržek papíru, složil ho a vsunul do kapsy. „Děkuju.“ Olivia vzdorně mlčela. „Asi se nějakou dobu neuvidíme.“ „Nejmíň sedm měsíců, doufám,“ odsekla.

Turner projížděl Anglií směrem k Edinburghu. Celou cestu zvládl v obdivuhodných čtyřech a půl dnech. Když dorazil do skotského hlavního města, byl unavený a zaprášený, ale nezáleželo mu na tom. Každý den, kdy Miranda zůstávala sama, mohla - k čertu, nevěděl, co mohla, ale ani si to nepřál zjistit.

Naposledy mrkl na adresu a vykročil nahoru po schodech. Mirandini prarodiče bydleli v poměrně novém domě v elegantní edinburghské čtvrti. Kdysi slyšel, že jsou

192

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

šlechtického rodu a mají směrem na sever nějaké pozemky. Vzdychl úlevou, že tráví léto poblíž hranic. Nerad by pokračoval v této cestě až na Vysočinu. Už takhle byl vyčerpaný.

Rázně zaklepal na dveře. Majordomus, který je otevřel, ho přivítal se snobským anglickým přízvukem, s nímž se člověk setkává ve vévodském sídle.

„Přijel jsem za slečnou Cheeverovou,“ prohlásil Turner úsečným hlasem.

Majordomus přelétl přezíravým pohledem Turnérovo zmuchlané oblečení. „Není tu.“

„Opravdu?“ Turnérův tón naznačoval, že mu nevěří. Nepřekvapilo by ho, kdyby zaměstnancům domácnosti vydala jeho popis a přikázala jim, aby mu zabránili ve vstupu.

„Budete se muset vrátit později. Rád však doručím jakýkoli vzkaz, pokud...“

„Počkám.“ Turner se kolem něj protlačil z hlavní chodby do malého salonu.

„Počkejte, pane!“ zaprotestoval majordomus.

Turner vytáhl navštívenku a podal mu ji. Majordomus pohlédl na jeho jméno, pak na něj a potom znovu na jeho jméno. Očividně nečekal, že by vikomt vypadal tak ošuntěle. Turner se zahořkle ušklíbl. Občas měl titul ne-sporné výhody.

Jestli tu chcete počkat, pane,“ oznámil majordomus mnohem zdvořilejším tónem, „pošlu za vámi služebnou s čajem.“

„Buďte tak hodný.“

Když majordomus vyklouzl ze dveří, Turner začal přecházet po pokoji a zvědavě se rozhlížel kolem sebe. Mirandini prarodiče měli očividně dobrý vkus. Nábytek byl v klasickém stylu, nevypadal modernisticky ani beznadějně staromódně. Zadíval se na obraz krajinky a přitom přemítal, jako už tisíckrát od odjezdu z Londýna, co Mirande poví. Když se majordomus dozvěděl jeho jméno, nezavolal strážce. To bylo, předpokládal, dobré znamení.

193 Čaj přinesli o pár minut později, a když se krátce nato Miranda stále neobjevila, Turner usoudil, že majordomus nelhal, a skutečně v domě není. Nevadí. Počká tak dlouho, jak to tmde nutné. Nakonec si prosadí svou - o tom nepochyboval.

Miranda je rozumná dívka. Ví, že svět je pro nelegitimní děti i jejich matky chladné a nepřátelské místo. Ať už se na něj jakkoli zlobí - a že se určitě zlobí, o tom nepochyboval - nebude ochotná dát dítě napospas těžkému životu.

Taky je to jeho dítě. Zaslouží si ochranu jeho jména. Stejně jako Miranda. Vůbec se mu nelíbila představa, že by zůstala ještě nějakou dobu sama, ačkoli její prarodiče zřejmě souhlasili, že jí během toho období poskytnou přístřeší.

Turner seděl asi půl hodiny u čaje a přitom zhltl asi šest vdolečků, které mu k němu nabídli. Z Londýna to byla dlouhá cesta a nezastavil se často na oběd. Právě žasl, o kolik je toto jídlo chutnější než cokoli, co kdy jedl v Anglii, když uslyšel, že se otvírají hlavní dveře.

„MacDownesi!“

Mirandin hlas. Turner vstal, s nedojedeným vdolkem stále v rukou. Na chodbě se ozvaly kroky, patřící pravděpodobně majordomovi.

„Pomohl byste mi s těmi balíčky? Víím, že jsem je měla poslat po poslíčkovi, ale byla jsem příliš netrpělivá.“

Turner uslyšel, jak se balíčky předávají z ruky do ruky, a potom se ozval majordomův hlas: „Slečno Cheeverová, musím vás informovat, že na vás v salonu čeká host.“

„Host? Na mě? Zvláštní. To bude určitě někdo z Maclea-nových. Když jsem byla ve Skotsku, vždycky jsem se s nimi přátelila. Určitě se doslechli, že jsem tady.“

„Neřekl bych, že je skotského původu, slečno.“

„Tak kdo...“

Turner se skoro usmál, když se její hlas otřeseně vytratil. Živě si představil, jak otevřela ústa.

„Byl velice neodbytný, slečno,“ pokračoval MacDownes. „Tady mám jeho navštívenku.“

194

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Nastalo dlouhé ticho a pak Miranda konečně pronesla: „Vyříd'te mu, prosím, že tu pro něho nejsem." Její tón se na posledním slově zachvěl a potom se rozběhla nahoru do schodů.

Turner vyšel na chodbu právě včas, aby se srazil s Mac-Downesem, jemuž se pravděpodobně velmi zamlouvala představa vyhodit ho na ulici.

„Nechce s vámi mluvit, pane," oznámil majordomus s náznakem úsměvu.

Turner se kolem něj protáhl. „Bude chtít."

„To si nemyslím, pane." MacDownes ho chytil za kabát.

„Koukněte, muži," utrousil Turner stejně ledovým tónem. „Klidně bych vás mohl udeřit."

„A já bych mohl udeřit vás."

Turner si staršího muže pohrdavě změřil. „Uhněte mi z cesty."

Majordomus zkrřížil paže a ani se nehnul.

Turner se na něj zamračil, vytrhl mu svůj kabát a vykročil k úpatí schodiště. „Mirando!" zavolal. „Okamžitě pojď dolů! Hned! Musíme spolu prodís-"

Prásk!

Panebože, majordomus ho zasáhl do brady. Turner se ohromeně pohládl po citlivé pokožce. „Zešlél jste?"

„Vůbec ne, pane. Jsem na svou práci velice hrdý."

Majordomus zaujal s lehkostí a půvabem profesionála bojovné postavení. Samozřejmě že si Miranda najala za majordoma boxera.

„Koukněte," pronesl Turner smířlivým tónem. „Potře-buju s ní okamžitě mluvit. Je to nanejvýš důležité. V sázce je její čest."

Prásk! Po druhém úderu Turner zavrával.

„To je, pane, za náznak, že by slečna Cheeverová byla něco jiného než čestná."

Turner výhružně přimhouřil oči, ale usoudil, že proti Mirandinu šílenému majordomovi nemá velkou šanci, zvláště když už obdržel dva dezorientující údery. „Vyříd'te slečně Cheeverové," sykl, „že se vrátím a ona by mě měla

195JULIA QUINNOVÁ

zatraceně přijmout." Vztekle vypochoďoval z domu a sešel po hlavních schodech.

Rozzuřený tím, že se s ním zcela odmítla setkat, se otočil zpátky a podíval se na dům. Stála nahoře u otevřeného okna a prsty si nervózně zakrývala ústa. Turner se na ni zamračil a pak si uvědomil, že stále drží svůj nedoje-dený vdolek.

Prohodil ho oknem a trefil se jí do hmdí.

Poskytlo imi to aspoň trochu uspokojení.

24. SRPNA 1819

Ach, můj deníčku.

Samozřejmě že jsem ten dopis vůbec neposlala. Celý den jsem ho sestavovala, a právě když jsem ho měla připravený k odeslání, ukázalo se, že je to zbytečné.

Nevěděla jsem, jestli mám plakat nebo cítit úlevu.

A teď je Turner tady. Určitě z Olivie vytáhl pravdu - nebo spíš to, co bývalo pravdou - násilím. Jinak by mě nezahladila. Chudák Livvy. Turner umí nahánět hrůzu, když má vztek.

Což očividně stále má. Hodil po mně vdolek. Vdolek! Dá se to vůbec pochopit?

196

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

14. kapitola

Za dvě hodiny se Turner objevil znovu. Tentokrát na něj Miranda čekala. Otevřela hlavní vchod dřív, než stačil zaklepat. Přesto ani nezavrával, jen tam stál v dokonalém postoji, s rukama zvednutýma, zaťatými pěstmi a připravený narazit do dveří.

„Pane na nebi," odfrkla si podrážděně. „Pojď dál." Turner nadzvedl obočí. „Vyhlížíš mě?" „Samozřejmě."

A protože věděla, že už to nemůže déle odkládat, vykročila do obývacího pokoje, aniž se jedinkrát ohlédla.

Následoval ji. „Co chceš?" zeptala se ho.

„Velmi milé přivítání, Mirando," pronesl uhlazeně. Vypadal upraveně a čistě jako ze škatulky, byl pohledný, úplně klidný a - ach! Nejradši by ho zabila. „Kdo tě učil způsobům?" pokračoval. „Hunský válečník Attila?"

Zatnula zuby a opakovala otázku: „Co chceš?"

„Samozřejmě si tě vzít."

Byla to jediná věc, kterou od něj čekala od první chvíle, kdy ho spatřila. A nikdy v životě na sebe nebyla tolik hrdá, když pronesla: „Ne, děkuju."

„Ne... děkuju?"

„Ne, děkuju," opakovala troufale. Jestli je to všechno, vyprovodím tě ven."

Jakmile se pohnula, aby odešla z místnosti, chytil ji za zápěstí. „Ne tak rychle."

197 Mohla to udělat. Věděla, že může. Měla SVOLÍ hrdost a už neměla nepřekonatelný důvod vzít si ho. A ani mít nebude. Bez ohledu na bolavé srdce mu nepodlehne. Nemiluje ji. Dokonce ji ani nechová v dostatečné úctě, aby se jí od chvíle, kdy se sblížili v lovecké chatě, aspoň jednou za měsíc a půl ozval.

Možná je to muž, ale ne džentlmen.

„Mirando,” promluvil hedvábným hlasem a Miranda věděla, že se ji snaží pokud ne přímo svést, tak aspoň přimět k povolnosti.

Zhluboka se nadechla. „Přišel jsi, udělals správnou věc a já odmítla. Už se nemáš proč cítit provinile, takže se můžeš s čistým svědomím vrátit do Anglie. Sbohem, Turnere.”

„To bych neřekl, Mirando,” protáhl a zpevnil svoje sevření. „Musíme toho spolu hodně prodiskutovat.”

„Ani ne. Přesto ti děkLiju za tvoji starost.” V místě, kde ji držel, ji brněla ruka, a ona věděla, že jestli má odolat, musí se ho co nejdřív zbavit.

Turner kopl do dveří a zavřel je. „Nesotihlasím.”

„Turnere, ne!” Miranda zatahala za svou ruku a snažila se dostat ke dveřím, aby je znovu otevřela, ale bránil jí v cestě. „Tohle je dům mých prarodičů. Nezahanbím je nevhodným chováním.”

„Podle mě bys měla mít větší obavy, aby neslyšeli, co ti chci říct.”

Při pohledu na jeho zatvrzelý výraz zavřela ústa. „Dobře. Pověz mi, co potřebuješ, ať už je to cokoli.”

Začal pomalými kroužky přejíždět prsty po její dlani. „Přemýšlel jsem o tobě, Mirando.”

„Vážně? To mi moc lichotí.”

Ignoroval její ironický tón a přistoupil blíž. „Taky jsi na mě myslela?” *Ach bože. Kdyby jen věděl.* „Občas.” Jen občas?” „Velice zřídka.”

Přítáhl ji k sobě a rukou ji hladil po paži. Jak zřídka?” zašeptal.

198

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Skoro nikdy.” Přesto její hlas znězněl a LIŽ zdaleka nebyl tak sebejistý.

„Opravdu?” Nevěřicně nadzvedl obočí. „Mám dojem, že ti všechno to skotské jídlo zatemnilo mozek. Jíš tlačěnku?”

„Tlačěnku?” opakovala se zatajeným dechem. Cítila, jak se jí hrud' nadnáší, jako by se vzduch stal omamným a mohla se opít jen tím, že dýchá v jeho blízkosti.

„Hmm. Odporné jídlo.”

„Není - tak špatné.” O čem to mluví? A proč se na ni tak dívá? Jeho oči vypadaly jako safíry. Ne, jako měsícem ozářená obloha. Ach bože. Copak všechna její předsevzetí vylétnou oknem?

Turner se shovívavě usmál. „Máš velmi slabou paměť, drahoušku. Zřejmě ji potřebuješ oživit.” Něžně přitiskl rty k jejím, až se plamen rozhořel do celého jejího těla. Naklonila se k němu a vzdychla jeho jméno.

Pevně ji k sobě přitáhl a přitiskl se k ní. „Cítíš, co se mnou děláš?” zašeptal. „Cítíš to?”

Miranda roztřeseně přikývla. Téměř si neuvědomovala, že stojí v salonu svých prarodičů.

„To se mnou umíš jediné ty, Mirando,” zamumlal chraplavě. Jedině ty.”

Při té poznámce ztuhla. Nestrávil právě víc než měsíc v Kentu s přítelem lordem Harrym Jaksevlastnějmenuje?

A nesdělila jí Olivia rozmarně, že podobné oslavy za-hrmijí víno, whisky a ženy? Ženy uvolněných mravů.

Spoustu.

„Co se děje, drahoušku?”

Zašeptal ta slova do její pokožky, až v ní téměř vyvolal touhu rozplynout se mu v náručí. Ale nenechá se svést. Tentokrát ne. Než si to mohla rozmyslet, položila dlaně na jeho hrud' a odtáhla se. „Nedělej mi to,” varovala ho.

„Co?” Tvářil se jako nevinnost sama.

Kdyby měla Miranda v ruce vázu, hodila by ji po něm. Nebo ještě lip, nedojedený vdolek. „Nesváděj mě, abych se podvolila tvojí vůli.”

199 „Proč ne?”

„Proč ne?” opakovala nevěřicně. „Proč ne? Protože jsem... Protože jsi...”

„Protože proč?” Ted' se široce usmíval.

„Protože - ach!” Sevřela pěsti na bocích a dupla, což ji rozzuřilo ještě víc. Snížit se k tomuhle - to bylo ponižující.

„No tak, Mirando.”

„Žádné no tak, ty nadutý, blahosklonný...”

„Chápu, že se na mě zlobíš.”

Přimhouřila oči. „Vždycky jsi byl chytrý, Turnere.”

Ignoroval její sarkasmus. „Tak dobře - promiň. Nechtěl jsem zůstat v Kentu tak dlouho. Nevím, proč jsem to udělal, ale stalo se to a já se omlouvám. Měl to být dvoudenní výlet.”

„Dvoudenní výlet, který se protáhl skoro na dva měsíce?” ušklíbla se. „Odpusť, pokud mi připadá tak těžké ti uvěřit.”

„Nebyl jsem celou dobu v Kentu. Když jsem se vrátil do Londýna, matka mi řekla, že pečuješ o nemocného příbuzného. Až když přijela Olivia, dozvěděl jsem se něco jiného.”

Je mi jedno, jak dlouho jsi byl... at' už to bylo kdekoli!" vykřikla a pevně zkřížila ruce na hrudi. „Neměl jsi mě tak opustit. Chápu, že jsi potřeboval čas na rozmyšlenou, protože vím, že sis mě nikdy nechtěl vzít, ale proboha, Turnere, muselo to být sedm týdnů? S ženou nemůžeš takhle jednat! Je to hrubé, neohleduplné a... a zcela neT zdvořilé!"

Nic horšího nevymyslela? Turner odolal mukání se usmát. Nebude to zdaleka tak zlé, jak si myslel. „Máš pravdu," přitakal tiše.

„A kromě toho - cože?" Zamrkala.

„Máš pravdu."

„Vážně?"

„Nechceš snad?"

Otevřela ústa a potom je zase zavřela. „Přestaň mě mást."

200

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Nematu tě. Souhlasím s tebou, jestli sis toho nevšimla." Věnoval jí ten nejkouzelnější úsměv. „Přijímáš moji omluvu?"

Miranda vzdychla. Mělo by být protizákonné, aby měl muž takový šarm. „Ano, dobře. Přijímám. Ale co jsi v Kentu dělal?" zeptala se podezřívavě.

„Většinou se opíjel."

„Nic víc?"

„Trochu lovil."

„A?"

„A dělal, co mohl, abych Winstona, když přijel z Oxfor-dLi, uchránil před potížemi. Ta dřina mi zabrala dalších čtrnáct dní."

„A?"

„Ptáš se mě, jestli tam byly ženy?" Sklouzla očima z jeho obličeje. „Možná." „Byly."

Snažila se uvolnit křečovitě stažené hrdlo a ustoupila stranou, aby mu uvolnila cestu ke dveřím. „Nejspíš bys měl odejít," vyzvala ho tiše.

Chytil ji za ruku a donutil ji, aby na něj pohlédla. „Žádné z nich jsem se ani nedotkl, Mirando. Vůbec žádné."

Jeho naléhavý tón ji téměř přiměl k slzám. „Proč ne?" zašeptala.

„Bylo mi jasné, že se s tebou ožením. Víím, jaké to je být paroháč." Odkášlal se. „To bych ti neLidělal." „Proč ne?" hlesla.

„Protože mi záleží na tvých citech. A nesmírně si tě vážím."

Poodstoupila od něj a přešla k oknu. Byl skoro večer, ale letní dny ve Skotsku jsou dlouhé. Slunce stálo vysoko na obloze a lidé se ustavičně procházeli sem tam za denními pochůzkami, jako by je na světě vůbec nic netrápilo. Miranda toužila být jednou z nich, odejít po ulici pryč od svých problémů a už se nikdy nevrátit.

Turner se s ní chce oženit. Zůstal jí věrný. Měla by tančit radostí. Ale nedokázala ze sebe setřást pocit, že to

201 udělal z povinnosti, ne z lásky či náklonnosti. Kromě touhy, samozřejmě. Bylo zřejmé, že po ní toužil.

Po tváři jí stekla slza. To nestačilo. Možná by mohlo, kdyby ho nemilovala. Ale tohle... by byl příliš nerovný svazek. Pomalu by ji to ubíjelo, až by z ní nezůstalo nic než žalostná prázdná skořápka.

„Turnere, vážím si, žeš za mnou jel takovou dálku až sem. Víím, že to byl náročný výlet. A bylo od tebe opravdu..." hledala správné slovo, „...čestné, že sis zachovával odstup od všech těch žen v Kentu. Určitě byly hezké."

„Ani z poloviny tak pěkné jako ty," zašeptal.

Křečovitě polkla. Bylo to každou vteřinou těžší. Chytila se okenního parapetu. „Ale nemůžu si tě vzít."

Rozhostilo se mrtvé ticho. Miranda se neotočila. Přestože se na něj nepodívala, cítila vztek, který z něj vyzařoval. *Prosím, prosím, odejdi z místnosti, žádala ho v duchu. Nechod' ke mně. A prosím - ach, prosím, nedotýkej se mě.*

Její modlitby však zůstaly nevyslyšeny. Ztěžka jí položil ruce na ramena a natočil ji tváří k sobě. „Cos to řekla?"

„Že si tě nemůžu vzít," odpověděla rozechvěle. Sklonila hlavu a zadívala se na podlahu. Jeho modré oči se do ní nemilosrdně vpalovaly.

„Podívej se na mě, krucinál! Co si myslíš? Musíš si mě přece vzít."

Zavrtěla hlavou.

Jsi blázen."

Miranda nevěděla co říct, takže neřekla nic. „Zapomnělas na tohle?" Přitáhl ji k sobě a zmocnil se jejích úst.

„Zapomnělas? „Ne."

„Tak jsi zapomněla, žeš mi řekla, že mě miluješ?" naléhal. Miranda by nejradši umřela na místě. „Ne." „To by mělo mít nějakou váhu, ne?" vztekal se a třásl s ní, až se jí hnědé vlasy uvolnily ze sponek. „A tys někdy řekl, že mě miluješ?" vybuchla. Oněměle na ni zíral.

202

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Miluješ mě?" Tváře jí hořely vztekem a rozpaky. „Tak miluješ?"

Turner polkl ve snaze potlačit nepříjemný pocit, že se dusí. Připadalo mu, že se k nim stěny stahují čím dál blíž, a přece nedokázal nic říct, nedokázal vyřknout slova, která chtěla slyšet.

„Chápu," zašeptala.

Jeho hrdlo křečovitě pracovalo. Proč to nedokáže vyslovit? Nebyl si jistý, jestli ji miluje, ale nebyl si jistý ani tím, že ji nemiluje. A určitě ji nechtěl ranit. Proč tedy prostě neřekne ta dvě slova, která by ji učinila šťastnou? Leticii tvrdil, že ji miluje.

„Mirando," pronesl váhavě, Já -"

„Neříkej to, pokud to tak nemyslíš!"

Turner se otočil na podpatku a přešel na druhou stranu místnosti, kde si všiml karafy s brandy. Na polici pod ní stála láhev whisky. Aniž požádal o svolení, nalil si skleničku. Vypil ji na jeden lok, ale náladu mu to nijak nezlepšilo. „Mirando," promluvil s přáním, aby byl jeho hlas aspoň trochu vyrovnanější. „Nejsem dokonalý." Já tě za takového považovala!" vykřikla. „Víš, jak úžasný jsi mi připadal, když jsem byla malá? A to ses ani nesnažil. Byl jsi... prostě sám sebou. Vyvolal jsi ve mně pocit, že nejsem tak nemotorná. Potom ses změnil a já doufala, že tě dokážu změnit zpátky. Snažila jsem se, ani nevíš jak, ale nestačilo to. Já jsem na to nestačila."

„Mirando, nemůžeš za to..."

„Neomlouvěj se mi! Nemůžu být tím, co potřebuješ, a nenávidím tě za to! Slyšíš? Nenávidím tě!" Zdrčeně se odvrátila a přitiskla si ruce k tělu, aby se přestala třást.

„To není pravda," namítl tichým a podivně konejšivým hlasem.

„Ne," vypravila ze sebe a potlačila vzlyknutí. „Není. Ale nenávidím Leticii. Kdyby už nebyla mrtvá, zabila bych ji sama."

Ponuře nadzvedl koutek úst. „Udělala bych to pomalu a bolestivě."

203 „Opravdu máš násilnické sklony, zlato," řekl a podmanivě se usmál.

Pokusila se jeho úsměv opětovat, ale rty ji neposlouchaly.

Po dlouhé paLize Turner znovu promluvil: „Pokusím se, abys se mnou byla šťastná, ale nemůžu být vším, co chceš."

Já vím," povzdychla si smutně. „Myslela jsem si, že bys mohl, ale spletla jsem se."

„Přesto bychom mohli mít dobré manželství, Mirando. Lepší než většina."

„Lepší než většina" znamenalo, že by spolu mluvili nejméně jednou za den. Ano, mohli by mít dobré manželství. Dobré, ale prázdné. Nedomnívala se, že by s ním dokázala žít bez lásky. Zavrtěla hlavou.

„K čertu, Mirando! Musíš si mě vzít!" Když nebrala jeho výbuch na vědomí, vykřikl: „Pro lásku boží, ženská, čekáš se mnou dítě!"

A bylo to tady. Věděla, že podnikl tak dalekou a cílevědomou cestu jen z tohoto důvodu. Přestože oceňovala jeho smysl pro čest - byť opožděný - nemohla obejít skutečnost, že žádné dítě už není. Začala krváčet, potom znovu dostala chuť k jídlu a nočník se vrátil zpátky k obvyklému způsobu použití.

Matka jí o tom vyprávěla, říkala, že se jí totéž stalo dvakrát před Mirandou a třikrát po ní. Možná to bylo nešetné téma pro mladou ženu, která ještě nevyšla ze školy, ale lady Cheeverová věděla, že umírá, a přála si předat dceři co nejvíc ženských vědomostí. Kladla Mirande na srdce, aby netruchlila, pokud se jí přihodí to samé - vždy měla pocit, že se ty děti vůbec neměly narodit.

Miranda si olízla rty a polkla. A potom tichým vážným hlasem pronesla. „Nečekám tvoje dítě. Čekala jsem ho, ale už to tak není."

Turner mlčel. A potom namítl: „Nevěřím ti."

Miranda zůstala jako omráčená. „Cože?"

204

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Pokrčil rameny. „Nevěřím ti. Olivia mi řekla, že jsi těhotná."

„Byla jsem, když tu Olivia byla."

Jak mám vědět, že se mě jen nesnažíš zbavit?"

„Protože nejsem *pitomá*,¹¹ vyštěkla. „Myslíš si snad, že bych odmítla svatbu, kdybych s tebou čekala dítě?"

Zdálo se, že o tom chvíli uvažuje, a potom zkrříl paže. „Přesto jsi zkompromitovaná a vezmeš si mě."

„Ne," zavrtěla hlavou. „Nevezmu."

„Ale vezmeš," prohlásil a v očích mu nemilosrdně zablýsklo. Jen to ještě nevíš."

Couvla. „Nechápu, jak mě k tomu hodláš donutit."

Udělal krok dopředu. „Nechápu, jak mi v tom hodláš zabránit."

„Zavolám pana MacDownese."

„To těžko."

„Zavolám ho. Přisahám." Otevřela ústa a potom na něj koutkem oka pohlédla, jestli postřehl její varování.

„Do toho," lhostejně pokrčil rameny. „Tentokrát mě nezastihne nepřipraveného."

„Mac-"

S ohromující rychlostí jí přitiskl ruku na ústa. „Jsi blázen. Kromě toho, že si nepřeju, aby tvůj zápasnický majordomus narušil moje soukromí, vzala jsi v úvahu, že jeho přítomnost naše manželství jen uspíš? Nechceš být přece přistižena v kompromitující situaci, že ne?”

Miranda něco zabručela do jeho dlaně a potom ho strčila do boku, aby ji pustil. Ale MacDownese už nezavolala. Ačkoli to nerada přiznávala, měl pravdu. „Proč jsi mě tedy nenechal, ať ho zavolám?” dobírala si ho. „Není manželství přesně to, co chceš?”

„Ano, ale říkal jsem si, že bys do něj radši vstoupila s trochou důstojnosti.”

Miranda nebyla ochotná odpovědět, a tak zkřížila paže.

„Teď mě vyslechni,” vyzval ji tichým hlasem, vzal její bradu do dlaně a donutil ji, aby na něj pohlédla. „A poslouchej pozorně, protože ti to řeknu jen jednou. Do

205konce tohoto týdne si mě vezmeš. Protože jsi příhodně utekla právě do Skotska, nepotřebujeme mimořádné povolení. Máš štěstí, že tě neodtáhnou do kostela hned teď. Oblékni se a sežeň si nějaké květiny, protože, zlato, změníš příjmení.”

Vrhla po něm zničující pohled, neschopná vymyslet žádná slova, která by dostatečně vyjádřila její vztek.

„Ať tě ani nenapadne znovu utéct,” pokračoval líně. „Pro tvou informaci, pronajal jsem si pokoje jen o dva domy dál, a zajistil stálý dohled nad touto budovou čtyřicet hodin denně. Nedoješ ani na konec ulice.”

„Bože,” vydechla. „Zešilel jsi.”

Uchechtl se. „Ani bych neřekl. Kdybych sem přivedl deset lidí a vysvětlil jim, že jsem tě připravil o panenství, požádal tě o ruku a tys odmítla, koho myslíš, že by považovali za šílence?”

Kypěla vzteky, až se bála, že co nevidět vybuchne.

„Mě tedy ne!” pokračoval živě. „Teď sebou hoď, kotě, a koukni se na to z té lepší stránky. Budeme mít spoustu dětí a přitom si to skvěle užijeme, nikdy tě nebudu bít ani ti zakazovat dělat něco, co není úplné bláznovství, a ty se konečně staneš Oliviiinou sestrou. Co víc si můžeš přát?”

Lásku. Ale nedokázala to vyslovit.

„Celkem vzato, Mirando, by ses mohla octnout v mnohem horší situaci. Stále mlčela.

„Mnoho žen by si s tebou nadšeně vyměnilo místo.”

Přemítala, jestli existuje způsob jak smazat ten samolibý výraz z jeho obličeje, aniž by mu tím způsobila trvalé následky.

Se svůdným úsměvem se předklonil. „Slibuju ti, že budu velmi, velmi pozorný k tvým potřebám.”

Sevřela ruce za zády, protože se začínaly třást pocitem marnosti a vztekem.

Jednou mi za to poděkuješ.”

A bylo to tady. Nesouvisle vykřikla a vrhla se proti němu.

206

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Co je, proboha?” Turner se otočil a pokoušel se uhnout před jejími bušícími pěstmi.

„Už nikdy - nikdy neříkej: Jednou mi za to poděkuješ! Slyšíš mě? Nikdy!”

„Přestaň, ženská! Panebože, zbláznila ses!” Zvedl ruce, aby si chránil obličej. Bylo to na jeho vkus příliš zbabělé postavení, ale druhou možností bylo nechat ji, aby ho náhodně dloubla do oka. Nic jiného dělat nemohl, protože neměl možnost účinně se bránit. Nikdy neudeřil ženu a teď s tím nehodlal začínat.

„A už nikdy se mnou nemluv tím blahosklonným tónem,” pokračovala a ZLťvivě ho strčila do hrudi.

„Uklidni se, drahá. Slibuju, že s tebou tím blahosklonným tónem mluvit nebudu.”

„Mluvíš jím právě teď,” vybuchla.

„Vůbec ne.”

„Ale ano.”

„Ne.”

„Ano.”

Panebože, začínalo to být nudné. „Mirando, jsme jako děti.”

Zdálo se, jako by vyrostla, a její oči získaly divoký pohled, který měl do jeho srdce vnést strach. Mírně zavrtěla hlavou a odplivla si: Je mi to jedno.”

„Možná až se začneš chovat jako dospělá, přestanu k tobě mluvit takzvaným blahosklonným tónem.”

Přimhouřila oči a hrdelně zavrčela. „Chceš něco vědět, Turnere? Někdy se chováš jako úplný osel.” Sevřela ruku v pěst, odtáhla paži a potom jí vystřelila dopředu.

„Zatraceně!” Zvedl prsty k svému oku a nevěřícně se dotkl pálící pokožky. „Kdo tě k čertu naučil ten úder?”

Samolibě se usmála. „MacDownes.”

24. DUBEN 1819 - POZDĚ VEČER

MacDownes informoval babičku a dědečka o mém dnešním hostovi a oni rychle odhadli, kdo to byl. Dědeček asi deset minut lálel, jak

207dopadnout mnohem hůř.” Když její vnučka neodpověděla, pokračovala s netypickou přísností: „Nemyslím si, že by sis mohla vést lip.”

Bolelo to, ale byla to pravda. Přesto se Miranda ohradila: „Mohla bych zůstat svobodná.”

Protože to babička nepovažovala za uskutečnitelnou možnost volby, nepočila to odpovědí. „Nemluvím o jeho titulu," podotkla ostře. „Ani o majetku. Byl by vhodný partner, i kdyby neměl ani halíř."

Miranda objevila způsob odpovědi, který zahrnoval neutrální hrdelní zabručení, mírné potřesení a otočení hlavy a pokrčení ramen. Tím by to celé, jak doufala, mohlo skončit.

Jenže neskončilo. Ani zdaleka. Turner začal druhé kolo tím, že se pokusil zapůsobit na její romantickou povahu. Zhruba po dvou hodinách přicházely velké kytice se vzkazem: „Vem si mě, Mirando."

Miranda se je snažila ignorovat, ale nebylo to snadné, protože brzy zaplnily každý kout v domě. Velmi si tím však naklonil její babičku, která zdvojnásobila své odhodlání vidět Mirandu provdanou za okouzlujícího a štědrého vikomta.

Jako další to zkusil dědeček, se značně bojovnějším postojem. „Pro lásku boží, děvče," zaburácel. „Copak ses úplně pomátla?"

Protože si už Miranda nebyla jistá, jestli zná na tu otázku odpověď, byla raději zticha.

Turner zaníceně pokračoval, tentokrát však udělal taktickou chybu. Poslal vzkaz, v němž stálo: „Odpouštím ti, žes mě uhodila." Mirandu to nejdřív rozzuřilo. Uhodila ho v první řadě právě kvůli jeho blahosklonnému tónu. Až potom si uvědomila, co to skutečně je - jemné varování. Nehodlá se déle smířovat s její tvrdohlavostí.

Druhý den obléhání se rozhodla, že potřebuje na čerstvý vzduch - opravdu, vůně všech těch květů byla nesnesitelně omamující - takže si nasadila klobouček a zamířila do nejbližší zahrady na Královčině třídě.

210

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Turner ji okamžitě následoval. Nedělal si legraci, když jí oznámil, že nechává její dům sledovat. Neobtěžoval se však zmínit, že na tu práci nenajal profesionály. Tou ctí pověřil svého ubohého sluhy, jemuž se po osmi hodinách zírání z okna nesmírně ulevilo, když dotyčná dáma konečně odešla a mohl své místo opustit.

Turner se usmál, zatímco pozoroval Mirandu, jak rychlými cílevědomými kroky míří do parku, a potom se zamračil, když si uvědomil, že s sebou nemá komornou. Edinburgh nebyl sice tak nebezpečný jako Londýn, ale urozená dáma by se určitě neměla odvážit ven sama. Takové chování jí bude muset hned po svatbě zarazit.

A že se skutečně vezmou. Konec diskuse.

Musel však k celé záležitosti přistupovat s jistou obratností. Když se ohlédl zpátky, byl vzkaz, v němž se zmiňoval o svém odpuštění, pravděpodobně chybou. K čertu, věděl, že ji to rozčílí, už když ho psal, ale neubránil se tomu. Ne, když ho pokaždé, jakmile pohlédl do zrcadla, upoutal ten monokl.

Miranda vešla do parku a po několika minutách chůze si našla prázdnou lavičku. Trochu ji oprášila, posadila se a vytáhla z taštičky, kterou si přinesla s sebou, knihu.

Turner se ze svého výhodného postavení zhruba padesáti metrů od ní usmál. Rád se na ni díval. Překvapilo ho, jak příjemné je stát pod stromem a pozorovat ji, jak čte. Když obracela stránku, půvabně vyklenula prsty. Náhle se ho zmocnila vidina, jak Miranda sedí za stolem v obývacím pokoji propojeném s jeho ložnicí v jeho domě v Northumberlandu. Psala dopis, pravděpodobně Olivii, a s úsměvem jí obšírně líčila, co se za celý den stalo. Turner si najednou uvědomil, že jeho manželství nebude jen správné, ale také příjemné, a že s ní bude velmi šťastný.

V duchu hvízdal, pomalu se odloukal k místu, kde seděla, a posadil se vedle ní. „Ahoj, kotě." Zvedla hlavu, vzdychla a stočila oči k nebi. „To jsi ty."

211 „Doufám, že nikdo jiný tvé náklonnosti nepožívá."

Když zahlédla jeho obličej, tidělala grimasu. „Omlouvám se ti za to oko."

„Už jsem ti odpustil, jestli si vzpomínáš."

Ztuhla. „Vzpomínám."

„Ano," zamumlal. „Myslel jsem si to."

Chvilí čekala, pravděpodobně na to, až Turner odejde. Pak se výmluvně vrátila ke knize a oznámila mu: „Snažím se číst."

„To vidím. Velmi chvályhodné. Mám rád ženy, které si rozšiřují obzor." Vytrhl jí svazek z prstů a otočil ho, aby si přečetl název. „*Pýcha a předsudek*. Líbí se ti to?"

„*Líbilo:*"

Ignoroval její jízlivý tón a nalistoval první stránku, přičemž si ukazováčkem přidržel místo, kde skončila. Je všeobecně známou pravdou," četl nahlas, „že svobodný muž se značným majetkem musí chtít manželku."

Miranda se mu pokusila knihu vyškubnout, ale ticukl z jejího dosahu.

„Hmm," přemítal. „Zajímavá myšlenka. Já rozhodně manželku chci."

Jed' do Londýna," odsekla. „Tam najdeš spoustu žen."

„Mám i značný majetek." Předklonil se a zakřenil se na ni. Jen pro případ, že bys to přehlédla."

„Ani nevím, jak vyjádřit úlevu, když vím, že nikdy nebudeš hladovět."

Uchechtl se. „Mirando, co kdybys to prostě vzdala? Tohle nemůžeš vyhrát."

„Nemám dojem, že je mnoho kněží, kteří oddají pár bez ženina souhlasu."

„Budeš souhlasit," ujistil ji laskavým tónem.

„Vážně?"

„Miluješ mě, pamatuješ?"

Miranda sevřela ústa. „To bylo už hodně dávno." „Ani ne. Před dvěma, třemi měsíci? Vráti se ti to." „Ne, když se takhle chováš."

„Máš prořízly jazyk," řekl s prohnáním úsměvem

212

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

a předklonil se. „Abys věděla, je to jedna z věcí, které mám na tobě nejvíc rád."

Musela ohnout prsty, aby mu je neovinula kolem krku. „Mám dojem, že už jsem se nadýchala čerstvého vzduchu ažaž," oznámila, přitiskla si knihu k hrudi a vstala. „Půjdu domů."

Okamžitě se zvedl. „V tom případě vás doprovodím, lady Turnérova."

Prudce se obrátila. „Proč mi tak říkáš?"

Jen si to jméno zkouším," zamumlal. „Podle mě se k tobě skvěle hodí. Brzy si na něj zvykneš."

Miranda zavrtěla hlavou a zamířila k domovu. Snažila se zůstat několik metrů před ním, ale měl mnohem delší nohy a nedělalo mu potíže držet s ní krok. „Víš, Mirando," prohodil přívětivě, „jestli mi sdělíš jediný dobrý důvod, proč bychom se neměli vzít, nechám tě na pokoji."

„Nemám tě ráda."

„Což je lež, takže se to nepočítá."

Chvilí přemýšlela, aniž zpomalila krok. „Nepotřebuju tvoje peníze."

„Samozřejmě že ne. Olivia se mi vloni zmínila, že ti matka odkázala malé dědictví. Dost, aby se za to dalo žít."

Ale je trochu krátkozraké odmítnout svatbu s někým jen proto, že nepotřebuješ víc peněz, nemyslíš?"

Zatnula zuby a pokračovala v chůzi. Došli ke schodům u domu jejích prarodičů a Miranda po nich vyšla nahoru. Než však vstoupila dovnitř, Turner ji vzal za zápěstí a dostatečně stiskl, aby ji ujistil, že teď už jdou všechny žerty stranou.

Stále s úsměvem pronesl: „Vidíš? Nemáš jediný argument proti."

„Možná ne," odvětila ledově, „ale ani žádný *pro*." „Co tvoje pověst?" zeptal se tiše.

Ostražitě na něj pohlédla. „Moje pověst není v ohrožení." „Že ne?"

Zhluboka se nadechla. „To bys neudělal."

213 Pokrčil mírně rameny, ale i při tom drobném pohybu jí přeběhl mráz po zádech. „Obvykle na mě slovo nemilosrdný moc neseď, ale nepodceňuj mě, Mirando. *Ožením se s tebou.*"

„Proč to vůbec *chceš*?" vykřikla. Nemusel to dělat. Nikdo ho nenutil. Miranda mu prakticky naservírovala únikovou cestu na stříbrném podnose.

Jsem džentlmen," odsekl. „Starám se o svoje přestupky."

Jsem pro tebe přestupek?" hlesla. Vyrázilo jí to dech. Na víc než na zašeptání se nezmohla.

Stál naproti ní a vypadal tak rozpačitě, jak ho ještě neviděla. „Neměl jsem tě svést. Měl jsem mít větší roztlum. A neměl jsem tě na několik následujících týdnů opustit. Na to nemám omluvu, kromě svých nedostatků. Ale ne-nechám si vzít svou čest. Provdáš se za mě."

„Chceš mě, nebo svou čest?" zašeptala Miranda.

Díval se na ni, jako by zmeškala důležitou vyučovací hodinu. A potom řekl: Je to jedno a totéž."

28. SRPNA 1819

Provdala jsem se za něj.

Byla to malá svatba. Vlastně velice malá, protože jedinými hosty byli Mirandini prarodiče, farářova manželka a - na Mirandino naléhání - MacDownes.

Na Turnérovo naléhání odjeli do Northumberlandu hned po obřadu, který se, také na jeho naléhání, konal v příšerně časnou hodinu, aby mohli vyrazit do jeho sídla Rosedale, které bude mladý pár nazývat domovem.

Poté, co se Miranda rozloučila, jí pomohl nastoupit do kočáru. Než ji povystrčil, setrval rukama na jejím pase.

Projel jím zvláštní neznámý pocit a trochu ho překvapilo, když si uvědomil, že je to spokojenost.

Manželství s Leticií bylo plné emocí, ale nikdy klidu. Turner do toho svazku vstoupil v opojném návalu touhy a vzrušení, které se rychle změnilo v rozčarování a drtivý pocit ztráty. A když to vyprchalo, zůstal pouze vztek.

214

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Velmi se mu zamlouvala představa, že bude ženatý s Mirandou. Dalo se jí věřit. Nikdy ho nezradí, tělem ani slovy. A přestože necítil posedlost jako s Leticií, toužil po ní - po *Mirandě* - s intenzitou, které stále nemohl uvěřit. Pokaždé, když ji viděl, cítil ji, slyšel její hlas - chtěl ji. Přál si položit jí ruce na paži a cítit žár jejího těla. Toužil ji přitáhnout blíž a vdechovat její vůni, kdykoli si zkřížili cestu.

Pokaždé, když zavřel oči, ocitl se zpátky v lovecké chatě, kde se s ní miloval poháněný nutkáním, jež vycházelo z něčeho primitivního, majetnického a trochu divokého.

Byla jeho. A znovu bude.

Nastoupil do kočáru po ní a posadil se na stejnou stranu, ačkoli ne těsně vedle ní. Po ničem netoužil víc než usadit se po jejím boku a přitáhnout si ji na klín, ale tušil, že Miranda potřebuje trochu času.

Tento den pojedou kočárem mnoho hodin. Může si dovolit drobnou pauzu.

Zatímco kočár odjížděl z Edinburghu, několik minut ji pozoroval. Pevně svírala záhyby mátově zelených sva-
tebních šatů. Klouby jí zběhaly, což svědčilo o jejich pocuchaných nervech. Dvakrát se Turner naklonil, aby se jí
dotkl, ale potom se odtáhl zpátky v nejistotě, zda by byl jeho náznak vstřícnosti vítán. Po několika dalších
minutách tíše promluvil: Jestli chceš plakat, nebudu tě soudit."

Neotočila se. Je mi dobře."

„Opravdu?"

Polkla. „Samozřejmě. Právě jsem se vdala, ne? Nepřeje si to každá žena?" „Ty si to přeješ?"

„Není trochu pozdě dělat si s tím starosti?"

Pochmurně se usmál. „Nejsem tak hrozný, Mirando."

Nervózně se zasmála. „Samozřejmě že ne. Jsi to, co jsem vždycky chtěla. To mi už spoustu dní opakuješ, ne?

Navždy tě miluju."

Přistihl se, že touží po tom, aby její slova nepodmalo-

215 vával tak výsměšný tón. „Pojď ke mně," vyzval ji, vzal ji za ruku a přitáhl ji na svou stranu kočáru.

„Líbí se mi tu... Počkej... Ach!" Pevně ji k sobě přitiskl, jako by jeho ruka byla ze železa. „Takhle je to mnohem
lepší, ne?" „Nevidím z okna," poznamenala kysele. „Není tam nic, co bys už někdy neviděla." Odtáhl záclonu a
vykoukl ven. „Stromy, tráva, sem tam nějaká chalupa. Všechno úplně obyčejné." Vzal ji za ruku a pohladil ji po
prstech. „Líbí se ti ten prsten?" zeptal se. Je dost obyčejný, ale v naší rodině jsou jednoduché zlaté kroužky
zvykem."

Mirandě se zrychlil dech, zatímco jí svým dotekem zahříval ruce. Je krásný. Nelíbilo by se mi nic okázalého."

„Myslel jsem si to. Jsi velmi elegantní." Zčervenala a nervózně otáčela prstýnkem kolem prstu. „Olivia mi
vybírá všechnu módu."

„Přesto bys jí určitě nedovolila, aby zvolila něco křiklavého nebo nápadného."

Miranda na něj pohlédla. Usmíval se velmi vlídně, skoro laskavě, ale přitom ji nestoudně hladil po pokožce a
vyvolával v ní neklid. Pak zvedl její ruku ke rtům a na vnitřní stranu jejího zápěstí vtiskl něžný polibek. „Něco
pro tebe mám," zašeptal.

Neodvažovala se na něj znovu pohlédnout. Přála si zachovat aspoň trochu vyrovnanosti.

„Otoč se," poručil jí jemně. Podepřel jí dvěma prsty bradu a natočil její obličej k sobě. Zalovil v kapse a vytáhl
sametem potaženou krabičku. „V tom uspěchaném týdnu jsem ti zapomněl dát zásnubní prstýnek." „To není
nutné," vyhrkla, aniž to tak opravdu myslela. „Pšš, kotě," usmál se. „Přijmi ten dárek s půvabem." „Ano, pane,"
zamumlala a otevřela víčko. Uvnitř jiskřil diamant, broušený do oválu a po stranách zdobený dvěma malými
safíry. Je nádherný," zašeptala. „Ladí ti k očím."

„Ujišťuju tě, že to jsem v úmyslu neměl," pronesl zastřeným hlasem. Vytáhl prsten z krabičky a navlékl jí ho na
štíhlý prst. „Sedí?"

216

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Dokonale." Jsi si jistá?"

Jsem, Turnere. Děkuju. Je to od tebe moc milé." Než si to stačila rozmyslet, předklonila se a vtiskla mu na tvář
rychlý polibek.

Sevřel její obličej do dlaní. „Nebudu tak hrozný manžel, uvidíš." Sklonil se k ní a dotkl se jejích rtů v něžném
polibku. Přivinula se k němu, svedena jeho žárem a tichým mumláním. Jsou tak měkké," zašeptal a vytáhl jí
sponky z vlasů, takže do nich mohl zanořit ruce. „Měkké a půvabné. Nikdy se mi nesnilo..."

Miranda zaklonila hlavu, aby mu poskytla lepší přístup. „Co se ti nikdy nesnilo?"

Zlehka přejížděl rty po její pokožce. Jaká budeš. Že tě budu chtít takhle líbat. Že by to *mohlo* být takové."

Já to věděla vždycky. Vždycky." Ta slova jí vyklouzla dřív, než stačila posoudit, jestli je moudré je říkat, ale pak
usoudila, že na tom nezáleží. Ne, když ji vášnivě líbal a přerývaně lapal po dechu stejně jako ona.

Jsi chytrá," poznamenal. „Měl jsem tě už dávno poslouchat." Začal jí stahovat šaty z ramen a potom jí posé-
vat hrud' polibky. To bylo příliš. Miranda se proti němu vyklenula, a když prsty přesunul ke knoflíčkům na jejích
šatech, nijak neodporovala. Ve vteřině jí sklouzly z těla a Turner vyhledal ústy vrcholek jejího řadru.

Miranda při tom otřesu a požitku zasténala. „Turnere, já..." Vzdychla. Ještě..."

„Takový příkaz milerád poslechnu." Přesunul rty k jejímu druhému řadru, kde zopakoval to samé.

Líbal ji, sál a celou dobu ji hladil rukama. Nahoru po noze, kolem pasu - jako by se ji snažil ocejšovat, označit
ji navždy svou.

Cítila se jako prostopášnice. Cítila se jako žena. A cítila vášeň, která plála uvnitř ní. „Chci tě," vydechla a
prohrábla mu rukou vlasy. „Chci..."

Přejel prsty výš, k tomu nejcitlivějšímu místu. „Chci to" Uchechl se do jejího krku. „K vašim službám, lady Tur-
nérova."

Neměla čas být překvapena svým novým jménem. Dělal něco - drahý bože, ani nevěděla co - a musela vynaložit
veškerou vůli, aby nevykřikla.

Potom se odtáhl - ne prsty, zabíla by ho, kdyby se o to pokusil - ale hlavou, dostatečně daleko, aby se na ni s
úsměvem podíval. „Vím o něčem, co se ti bude líbit."

Když si klekl na podlahu kočáru, Miranda překvapeně pootevřela rty. „Turnere?“ zašeptala, protože odtamtud jistě nemohl nic dělat. Určitě by...

Když jeho hlava zmizela pod její sukní, zalapala po dechu.

Pak se nadechla znovu, když ucítila, jak přejíždí horkými a požadujícími rty po jejím stehnu.

A potom už nemohla o jeho záměrech pochybovat. Jeho prsty, které ji tolik vzrušovaly, změnilly pozici a připravovaly ji na...

Jeho rty.

Nezbylo jí mnoho rozumných myšlenek. Ať už si myslela o jejich prvním milování cokoli - a že bylo vskutku nádherné - s tímhle se to nedalo srovnat. Připadala si jako omámená. A když dosáhla vrcholu, bylo to každou částí jejího těla, každým kouskem její duše.

Nebesa, myslela si a zoufale se snažila nadechnout. *Jak může někdo něco takového přežít?*

Objevil se před ní Turnerův tisměvavý obličej. „Tvůj první svatební dar.“

Já... já...

„Děkuju úplně stačí,“ řekl, nestoudný jako vždy. „Děkuju,“ vzdychla.

Něžně ji políbil na ústa. „Rádo, rádo se stalo.“

Miranda ho pozorovala, jak jí upravil šaty, pečlivě ji zakryl a nakonec ji poplácával po ruce. Zdálo se, že jeho vášně úplně vychladla, kdežto ona měla pocit, že ji zevnitř olizují plameny. „Nechceš... ehm, nebyl jsi...”

Pochmuřně zkrivil rty. „Po ničem netoužím víc, ale

218

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

jestli nechceš prožít svatební noc v drkotajícím kočáru, ovládnou se.“

„Tohle nebyla svatební noc?“ zeptala se pochybovačně.

Zavrtěl hlavou. Jen malý předkrm.“

„Ach.“ Miranda marně vzpomínala, proč proti tomu manželství tak zaníceně protestovala. Celý život plný malých předkrmů se zdál být úchvatnou představou.

Cítila, jak ji zmáhá únava. „Zopakujeme si to někdy?“ zeptala se a opřela se o jeho teplé tělo.

„Ale ovšem,“ přisvědčil a s úsměvem ji pozoroval, jak odplouvá do spánku. „Slibuju.“

21916. kapitola

Sídlo Rosedale bylo na aristokratické poměry celkem skromné. Teplý a elegantní dům patřil rodině Bevelstokeových po několik generací a podle zvyku ho používal nejstarší syn jako venkovské sídlo, než získá titul hraběte a přestěhuje se do mnohem velkolepějšího Haverbreaks. Turner miloval Rosedale - jeho hladké kamenné zdi a střechy opatřené cimbuřím. A nejvíc ze všeho miloval divokou krajinu zušlechtěnou pouze stovkami růží, které rostly s nespoutanou volností kolem domu.

Přijeli dost pozdě v noci, když se předtím zastavili na neuspěchané jídlo u hranic. Miranda dlouho spala - varovala ho předem, že ji pohyb kočáru uspává - ale Turnerovi to nevadilo. Měl rád ticho noci přerušované pouze dusotem koňských kopyt, hrkáním kočáru a vanoucím větrem. Líbilo se mu měsíční světlo pronikající dovnitř okny. A užíval si pohled na svou novomanželku, která při spánku nebyla vůbec elegantní - měla otevřená ústa a aby řekl pravdu, trochu pochrupovala. Přesto se mu to zamlouvalo. Nevěděl proč, ale bylo to tak.

A zamlouvalo se mu to nevěděti.

Seskočil na zem, když se jeden z jezdců přiblížil, aby jim pomohl, položil si prst na rty, naklonil se do kočáru a vzal Mirandu do náruče. Nikdy v Rosedale nebyla, přestože to od jezerní oblasti nebylo daleko. Doufal, že si to tam zamiluje stejně jako on. Domníval se, že by mohla. Začínal si uvědomovat, že ji dobře zná. Nebyl si

220

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

jistý, kdy se to stalo, ale na něco se podíval a napadlo ho *Mirandě by se to líbilo*.

Zastavil se tu při cestě do Skotska a přikázal sloužícím, aby dům připravili. To se stalo, ale poněvadž už neposlal vzkaz s přesným datem příjezdu, personál se neshro-máždil, aby se nové vikomtce představil. Turner tomu byl rád: nerad by Mirandu budil.

Když vešel do ložnice, s vděčností si všiml, že v krbu hoří oheň. Byl sice srpen, ale northumberlandské noci byly poměrně chladné. Když položil Mirandu jemně na postel, několik lokajů přineslo dovnitř jejich skrovná zavazadla. Turner pošeptal majordomovi, že se jeho novomanželka setká s personálem až ráno, nebo možná později během dne, a potom zavřel dveře.

Miranda, která přešla od pochrupávání k neklidnému mumlání, změnila pozici a přitiskla si polštář k hrudi.

Turner se k ní vrátil a konejšivě jí šeptal do ucha. Zřejmě ve spánku poznala jeho hlas, protože spokojeně vzdychla a překulila se.

„Nespi,“ zamumlal. „Sundej si šaty.“ Ležela na boku, takže jí začal na zádech rozepínat dlouhoti řadu knoflíčků.

„Můžeš si na chvíli sednout? Abych tě mohl svléknout?“

Jako ospalé dítě se nechala posadit. „Kde to jsme?“ zívla, aniž se úplně probudila.

„V Rosedale. V tvém novém domově.“ Vykasal jí sukní až k pasu.

„To je pěkné.“ Svalila se zpátky na postel.

Shovívavě se usmál a vytáhl ji zpátky nahoru. Ještě několik vteřin." Obratným pohybem jí přetáhl šaty přes hlavu, takže zůstala jenom v košili.

„Dobře," zamumlala Miranda a pokusila se zalézt pod příkrývku.

„Ne tak rychle." Chytil ji za kotník. „Tady se nespí v oblečení." K šatům na podlaze se připojila i její košile. Miranda, která si skoro neuvědomovala, že je nahá, se konečně zachumlala do peřin, spokojeně vzdychla a okamžitě usnula.

221 Turner se při pohledu na manželku uchechtl a zavrtěl hlavou. Proč si nevšiml dřív, jak má dlouhé řasy? Možná za to může jen světlo svíček. Taky byl unavený, takže se rychle svlékl a zalezl do postele. Ležela na boku stočená jako nemluvně. Objal ji, přitáhl si ji doprostřed postele a přivinul k sobě. Měla jemnou a teplou pokožku. Bezmyšlenkovitě ji pohládl po břiše. Zřejmě ji jeho dotyk polechtal, protože tiše zabručela a překulila se. „Zvládneme to," zašeptal. Cítili k sobě náklonnost a přitažlivost, o čemž se většině párů ani nesnilo. Předklonil se, aby ji políbil na ústa, a zlehka po nich přešel jazykem.

Zatřepetala víčky.

Jsi jako Šípková Růženka," poznamenal. „Probuzená polibkem." „Kde to jsme?" zamumlala ospale. „V Rosedale. Už ses mě ptala." „Vážně? Nepamatuju se."

Neodolal, předklonil se a znovu ji políbil. Jsi sladká, Mirando."

Po jeho polibku spokojeně vzdychla, ale bylo zřejmé, že má potíže udržet víčka otevřená. „Turnere?" „Ano, kotě?" „Omlouvám se." „Za co?"

„Nedokážu... jsem hrozně unavená." Zívla. „Nemůžu splnit svou povinnost."

Se shovívavým úsměvem si ji přitáhl blíž. „Pšš," sklonil se a políbil ji na spánek. „Nemysli na to jako na povinnost. Na to je to příliš úžasné. A já nejsem takový hrubián, abych si vynutil přízeň ženy, která je vyčerpaná. Máme spoustu času. Netrap se."

Ale už spala.

Zavadil rty o její vlasy. „Máme před sebou celý život."

W

222

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Ráno se Miranda probudila jako první, široce zívla a potom otevřela oči. Kolem závěsů pronikalo denní světlo, ale její postel rozhodně nebyla tak útulná a teplá díky slunečním paprskům. V noci přes ni Turner přehodil ruku a ona se k němu schoulila. Bože, ten muž ale vyzařoval žár!

Odtáhla se, aby na něj lip viděla. Jeho obličej si vždy zachovával chlapecký půvab, ale ve spánku ten účinek ještě zesílil. Bez náznaku cynismu, který někdy zatemnil jeho pohled, vypadal jako úplný anděl.

„Musíme za to poděkovat Leticii," utrousila Miranda tiše a dotkla se jeho tváře.

Pohnul se a něco zabručel.

Ještě ne, lásko," zašeptala. Cítila dostatečnou odvahu mluvit něžně, když věděla, že ji neslyší. „Ráda se na tebe dívám, když spíš."

Turner spal a ona poslouchala, jak dýchá.

Byl to ráj.

Konečně se zavrtěl, protáhl a zvedl víčka. Upřel na ni ospalé oči a usmál se. „Dobré ráno," promluvil malátně.

„Dobré."

Zívl. Jsi dlouho vzhůru?" Jen chvilku."

„Máš hlad? Můžu nám poslat něco k snídani." Zavrtěla hlavou.

Znovu zívla a pak se na ni usmál. Jsi po ránu velmi růžová."

„Růžová?" opakovala se zájmem. „Hmm. Tvoje pokožka... žhne." „Nežhne." „Žhne. Věř mi."

„Matka mi vždycky kladla na srdce, abych si dala pozor na muže, kteří říkají: ‚Věř mi.'"

„Ano, ale tvoje matka mě dobře neznala," namítl pohotově. Dotkl se ukazováčkem jejích rtů. „Taky jsou růžové."

„Opravdu?" vydechla.

223 „Ach bože, Mirando," procedil mezi sevřenými zuby.

„Chci to." Odstrčila příkrývku a zadívala se na něj. „Panebože," vydechla. Opravdu se do ní vešel? Nemohla tomu uvěřit. Zvědavě ho vzala do dlaně a jemně stiskla.

Turner se skoro skutálel z postele.

Okamžitě ho pustila. „Bolí to?"

„Ne," vyhrkl. „Udělej to znovu."

Miranda zvlnila rty do spokojeného ženského úsměvu a zopakovala svoje něžnosti. „Můžu tě políbit?"

„Raději ne," vypravil ze sebe chraptavě.

„Myslela jsem si, že když jsi mě líbal..."

Turner primitivně zavrčel, přetočil ji na záda a přesunul se mezi její stehna. „Později. Můžeš to udělat později." Už nedokázal ovládnout vášeň, sklonil se k ní a lačně ji políbil.

Miranda instinktivně zvedla boky, aby mu umožnila snadnější přístup. Vnikl do ní a začal se pomalu, pravidelně pohybovat. „Mirando," zasténal. „Ach můj bože."

Já vím. Já vím." Zazmítala hlavou ze strany na stranu. Ačkoli ji tiskl vahou k matraci, nedokázala zůstat nehybná.

Jsi moje," zasténal a zrychlil tempo. Jen moje." Vzdychla.

Strnul a pronikavě se na ni zadíval. „Řekni to." Jsem tvoje," zašeptala.

„Úplně celá. Odsud," sevřel její ňadro, „sem," přešel prstem po její tváři, „až sem." Prudce se do ní zanořil.

„Panebože, Turnere. Ano, cokoli chceš." „Chci tebe."

Jsem tvoje. Přísahám."

Jen moje, Mirando. Slib mi to." Znovu se nadzvedl.

Cítila se jako oloupená a skoro vykřikla. „Slibuju. Prosím... pojd' do mě zpátky."

Okamžitě poslechl. „Žádný jiný muž tě nedostane. Slyšíš mě?"

Miranda věděla, že jeho naléhavá slova vycházejí z Leti-ciiny zrady, ale byla příliš vzrušená současným okamžikem.

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

kem, než aby ho kárala za to, že ji srovnává s bývalou manželkou. „Žádný, přísahám! Nikdy jsem nechtěla nikoho jiného."

„A ani nebudeš," pronesl rázně, jako by se to mohlo stát pravdou jen tím, že to vysloví.

„Nikdy! Prosím, Turnere, prosím... Potřebuju tě. Potřebuju..."

„Vím, co potřebuješ." Vzal do úst jednu její bradavku a přitom zrychloval své pohyby. Cítila, jak se jí v těle tvoří tlak a stále narůstá. A pak najednou věděla, že už nic dalšího nesnese, aniž by zemřela na místě. Celé tělo se jí křečovitě stáhlo. Vykřikla jeho jméno, chytila se ho za paže a zvedla ramena z postele silou svého vyvrcholení. To byla pro Turnera poslední kapka. Chraplavě vykřikl a naposledy do ní vnikl. Jeho slast byla tak intenzivní, až tomu nemohl uvěřit. Vyčerpaně se na ni zhroutil. Ještě nikdy to nebylo tak krásné, dokonce ani naposledy s Mirandou. Měl pocit, že teď, když ví, že je Miranda jen a jen jeho, se každý pohyb či dotyk ještě násobí. Vyplašilo ho jeho majetnictví, ohromilo ho, že ji donutil přísahat mu věrnost, a znechutilo ho, že manipuloval s její vášní, aby uspokojil vlastní dětinské potřeby.

Zlobila se na něj? Nenáviděla ho za to? Zvedl hlavu a pohlédl jí do obličeje. Měla zavřené oči a rty zvlněné v úsměvu. Vypadala jako naprosto spokojená žena a on rychle usoudil, že pokud ji svými činy ani otázkami neurazil, nebude na to vůbec zavádět řeč.

Jsi růžová, kotě," zamumlal a pohládl ji po tváři.

„Pořád?" zeptala se líně, aniž otevřela oči.

Ještě víc."

Tvírner se usmál a opřel se o lokty, aby z ní sejmul část své váhy. Pohládl ji po tváři, začal v koutku jejích úst a skončil nahoře na jemné pokožce vedle jejího oka. Dotkl se jejích řas. „Otevři oči."

Zvedla víčka. „Dobré ráno."

„Vskutku." Chlapecky se zakřenil.

Zavrtěla se. „Neleží se ti nepohodlně?"

227 „Líbí se mi tady." „Ale tvoje ruce..." Jsou dost silné, aby mě udržely. Kromě toho si tě rád prohlížím." Plaše odvrátila pohled.

„Ne, ne, ne. Neutíkej. Podívej se na mě." Jemně ji uchopil za bradu a natočil ji obličejem k sobě. Jsi moc krásná."

„Nejsem," namítna hlasem, který napovídal, že ví, že Turner lže.

„Přestaneš se už kvůli tomu se mnou dohadovat? Jsem starší než ty a viděl jsem spoustu žen."

Jen viděl?" zeptala se pochybovačně.

„To je, moje drahá manželko, úplně jiné téma, které není nutné rozebírat. Ale chtěl jsem tě upozornit, že jsem pravděpodobně mnohem větší znalec než ty, a proto bys mi měla věřit. Když říkám, že jsi krásná, tak jsi krásná."

„Opravdu, Turnere, jsi moc hodný..."

Předklonil se a opřel se nosem o její. „Začínáš mě popuzovat, manželko."

„To bych nerada."

„V to doufám."

Zvlnila rty do uličnického úsměvu. „Moc ti to sluší."

„Děkuju," pronesl velkodušně. „Všimla sis teď, s jakým půvabem jsem přijal tvůj kompliment?"

„Dost jsi to pokazil tím, žeš na svoje dobré způsoby poukázal."

Zavrtěl hlavou. „S těmi tvými ústy budu muset něco udělat."

„Políbit?" navrhla nadějně.

„Hmm, žádný problém." Jazykem jí přešel po rtech. „Vynikající. Lahodné."

„Nejsem ovocný koláč, abys věděl," odsekla.

„Zase ta ústa," vzdychl.

„Asi mě budeš muset pořád líbat."

Vzdychl, jako by to byla obrovská dřina. „Tak dobře." Tentokrát vnikl do jejích úst a přejížděl jazykem po hladkých zubech. Když zvedl hlavu a pohlédl na její obličej,

228

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

celá hořela. Připadalo mu, že je to jediné slovo, které vystihuje žár, jenž vychází z její pokožky. „Bože, Mirando," řekl chraplavě. Jsi opravdu krásná."

Sklonil se k ní, otočil ji na bok a objal. „Nikdy jsem neviděl nikoho, kdo by vypadal jako ty právě teď," zašeptal a přivinul ji těsně k sobě. „Zůstaň tu se mnou."

V polospánku přemýšlel, že je to skvělý způsob, jak začít manželství.

6. LISTOPADU 1819

Dnes jsme desátý týden svoji - a třetí od chvíle, kdy jsem měla naposledy krvácet. Nemělo by mě překvapit, že jsem znovu počala tak rychle - Turner je velmi pozorný manžel. Nestěžuju si.

12. LEDNA 1820

Když jsem si dnes večer lehla do vany, viděla jsem, že mám mírně zaoblené břicho. Už tomu věřím. Jsem přesvědčená, že to dítě tu zůstane.

30. DUBNA 1820

Jsem hrozně tlustá. A to mám před sebou ještě skoro tři měsíce. Zdá se, že Turner moji zaku-lacenost zbožňuje. Je přesvědčený, že to bude holčička. Šeptá mému břichu: „Miluju tě."

Ale jen mému břichu. Mně ne. Abych byla upřímná, ani já ta slova neříkám, ale on určitě ví, že ho miluju.

Koneckonců jsem mu to řekla ještě před svatbou a sám kdysi poznamenal, že člověk se lásky tak snadno nezbaví. Vím, že mě má rád. Tak proč mě nemiluje? Nebo pokud miluje, proč to neřekne?

22917. kapitola

Měsíce mýjely a novomanželé si zvykli na příjemný všední koloběh. Turner, který prožil s Leticí peklo, byl ustavičně překvapený, jak příjemné může být manželství, když si člověk vezme správnou osobu. Miranda mu působila pouze radost. Rád ji pozoroval, když četla knihu, česala si vlasy, dávala příkazy hospodyně - rád ji pozoroval, ať dělala cokoli. A přistihl se, že ustavičně hledá záminky, jak se jí dotknout. Upozornil ji na neviditelné smítko prachu na jejích šatech a potom jí ho smetl. Tiše poznamenal, že se jí zatoulal pramen vlasů, a odsunul ho zpátky na místo.

Zdálo se, že jí to nevadí. Někdy, když měla práci, ho pleskla přes ruku, ale mnohem častěji se jen usmála a někdy nepatrně pohnula hlavou, dost na to, aby si opřela tvář o jeho dlaň.

Ale občas, když nevěděla, že ji pozoruje, toužebně na něj pohlédla. Vždy odvrátila pohled tak rychle, že si často nebyl jistý, jestli se to skutečně stalo. Ale nepochyboval o tom, protože když zavřel v noci oči, viděl ty její a v nich smutek, který se mu zarýval do vnitřností jako ostré drápy.

Věděl, co chce. Mělo by to být snadné. Dvě prostá slova. A opravdu, neměl by je říct? I když je tak nemyslel, nestálo by to za to, aby ji viděl šťastnou?

Někdy se je snažil vyslovit, pokoušel se do nich zformovat ústa, ale vždy měl pocit, že se přitom zadusí, jako by náhle přišel o všechnen dech.

230

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Ironií bylo, že si myslel, že ji možná miluje. Věděl, že kdyby se jí něco stalo, zdrtilo by ho to. Ale na druhou stranu se kdysi domníval, že miluje i Leticii, a podívejme se, kam ho to dostalo. Na Mirandě se mu líbilo úplně všechno, od toho, jak mírně krčila nos, až po popichující narážky, jimiž ho nikdy nešetřila. Ale bylo to totéž jako ji milovat?

A pokud ji miluje, jak to pozná? Tentokrát si chtěl být jistý. Potřeboval vědecký důkaz. Už jednou věřil, že závrat' složená ze směsi touhy a majetnictví musí být láska. Protože co jiného by to mohlo být?

Ale teď byl starší. I moudřejší, což bylo dobře, a mnohem cyničtější, což dobře nebylo.

Většinou se mu dařilo pouštět starosti z hlavy. Byl to muž a buďme upřímní, muži to s oblibou dělávají. Ženy diskutují a přemítají (a později pravděpodobně znovu diskutují) o všem, co chtějí. On dával přednost tomu, aby tu záležitost uvážil jednou, nanejvýš dvakrát, a už se jí dál nezabýval.

Proto ho obzvlášť sužovalo, že nedokáže odsunout tento konkrétní problém. Vedl úžasný život. Šťastný. Nádherný. Neměl by plýtvat cennými myšlenkami a energií na to, aby přemýšlel o stavu svého srdce. Měl by si to požehnání vychutnávat a nemusel o něm přemýšlet.

Přesně to hodlal udělat - soustředit se na to, proč si na všechno nepřeje myslet - když vtom uslyšel zaklepání na dveře pracovny.

„Vstupte!"

Miranda strčila hlavu do dveří. „Neruším?" „Ne, ovšemže ne. Pojď dál."

Otevřela dveře a vešla. Turner musel při pohledu na ni potlačit úsměv. Poslední dobou měl dojem, že při vstupu do místnosti předchází její břicho zbytek těla o dobrých pět vteřin. Postřehla jeho zakřivení a žalostně pohlédla dolů. Jsem hrozně tlustá, vid'?"

„To jsi."

Vzdychla. „Možná bys mohl zalhat, abys šetřil moje city,
231a povědět mi, že to není tak hrozné. Ženy v mém stavu jsou velmi citlivé." Přesla k židli u jeho stolu a opřela se rukama o područky.

Turner okamžitě vyskočil a pomohl jí posadit se. „Podle mě jsi tlustá."

Odfrkla si. Jen se ti líbí, že vidíš hmatatelný důkaz své mužné síly."

Usmál se. „Kopla tě dneska?"

„Ne, a nejsem si jistá, že je to holčička."

„Samozřejmě je to holčička. To je naprosto zřejmé."

„Hodláš si otevřít praxi v psychologickém porodnictví?"

Nadzvedl obočí. „Dávej si pozor na pusu, ženo."

Miranda stočila oči ke stropu a podala mu kousek papíru. „Dnes jsem dostala dopis od tvé matky. Myslela jsem si, že by sis ho možná rád přečetl."

Uchopil list, začal se do něj a přitom přecházel po místnosti. Odkládal rozhodnutí oznámit své rodině, že se oženil, jak jen to šlo, ale po dvou měsících ho Miranda přesvědčila, že by se tomu už neměl vyhýbat. Jak se dalo očekávat, byli ohromeni (kromě Olivie, která měla hrubou představu, co se děje), a okamžitě se rozjeli do Rosedale, aby zkontrolovali situaci. Matka neustále mumlala: „V životě by mě nenapadlo..." a Winston působil trochu rozladěně, ale celkem vzato změnila Miranda příjmení Cheeverová na Bevelstokeovou poměrně hladce. Koneckonců už předtím byla prakticky součástí jejich rodiny.

„Winston má v Oxfordu nějaké problémy," promluvil Turner, zatímco přejížděl očima po matčiných slovech.

„Ano, to se zřejmě dalo očekávat."

Pobaveně na ni pohlédl. „Co tím chceš říct?"

„Nemysli si, že jsem neslyšela o tvých výstřelcích na univerzitě."

Široce se usmál. „Teď už jsem mnohem zralejší." „To doufám."

Přešel k ní a políbil ji nejprve na nos a potom na břicho.

232

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Kéž bych taky mohla chodit do Oxfordu," povzdychla si toužebně. „Ráda bych navštěvovala všechny vyučovací hodiny."

„Všechny ne. Věř mi, že některé byly příšerné."

„Přesto si myslím, že by se mi to líbilo."

Pokrčil rameny. „Možná. Rozhodně jsi mnohem inteligentnější než většina mužů, které jsem tam poznal."

„Poté, co jsem strávila skoro celou sezonu v Londýně, musím přiznat, že není moc těžké být inteligentnější než většina mužů smetánky."

„Kromě mě, doufám."

Velkodušně přikývla. „Samozřejmě."

Zavrtěl hlavou a zamířil zpátky ke svému stolu. To na jejich manželství miloval nejvíc - duchaplnou konverzaci, která vyplňovala jejich dny. Posadil se a zvedl dokument, který četl před jejím příchodem. „Vypadá to, že budu muset odjet do Londýna."

„Teď? Je tam vůbec někdo?"

„Skoro nikdo," připustil. Parlament nezasedal a většina příslušníků smetánky opustila město a rozjela se do venkovských sídel. „Ale jeden můj dobrý přítel potřebuje, abych mu pomohl s nějakým obchodním projektem."

„Mám jet s tebou?"

„Nic bych si nepřál víc, ale nedovolím ti, abys v takovém stavu cestovala." Jsem naprosto zdravá."

„Věřím ti, ale připadá mi nerozumné podstupovat zbytečné riziko. A musím připustit - že jsi dost...", odkašlal si, „neohrabaná."

Miranda se usklíbila. „Neumím si představit, co jiného bys mohl říct, abych si připadala ještě nepřitažlivější."

Zvlnil rty, předklonil se a políbil ji na tvář. „Nebudu pryč dlouho. Nanejvýš čtrnáct dní."

„Čtrnáct dní?" opakovala sklesle.

„Pojeďu nejméně čtyři dny tam i zpátky. Po tom nedávném dešti budou cesty určitě rozbahněné." „Budeš mi chybět."

233Na chvíli se odmlčel a pak poznamenal: „Ty mně taky."

Nejdřív nepromluvila. A potom tiše, toužebně vzdychla, až se mu sevřelo srdce. Pak se však její chování změnilo a vypadala mnohem živěji. „Budu tu mít spoustu práce," prohodila. „Ráda bych předělala západní salon."

Čalounění je hrozně vybledlé. Možná pozvu na návštěvu Olivii. V takových věcech se vyzná."

Turner se na ni vroucně usmál. Měl obrovskou radost, že si Miranda zamilovává jeho domov stejně jako on.

„Věřím tvému úsudku. Nepotřebuješ Olivii."

„Přesto bych si ráda užila její společnost, zatímco budeš pryč."

„Pak ji rozhodně pozvi." Mrkl na hodiny. „Nemáš hlad? Je dobře po poledni."

Mimoděk si promnul břicho. „Ani ne. Ale jedno nebo dvě sousta bych snědla."

„Víc než dvě," prohlásil rozhodně. „Víc než tři. Nejiš jen za sebe."

Miranda žalostně pohlédla na svoje zvětšené břicho. „To mi nemusíš připomínat.“

Vstal a vykročil ke dveřím. „Doběhnu pro něco do kuchyně.“

„Stačí, když zazvoníš.“

„Ne, ne, takhle to bude rychlejší.“

„Ale já nemám...“ Pozdě. Už vyběhl ze dveří a neslyšel ji. S úsměvem se posadila a zkrřížila nohy. Nebylo pochyb, že Turner má starost o ni i o dítě. Bylo to zřejmé z toho, jak jí naklepával polštáře, než ulehla do postele, jak se staral, aby dostatečně a zdravě jedla, a zvláště jak trval na tom, že každý večer přiloží ucho k jejímu břichu, aby slyšel, jak se dítě pohybuje.

„Myslím, že mě kopla!“ vykřikl jednou vzrušeně.

„To bylo nejspíš říhnutí,“ dobírala si ho Miranda.

Turner vůbec nepostřehl její humor a starostlivě zvedl hlavu. „Mohou tam říhat? Je to normální?“

Shovívavě se usmála. „Nevím.“

„Možná bych se měl zeptat doktora.“

234

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Vzala ho za ruku a přitáhla ho k sobě. „Určitě je všechno, jak má být.“ „Ale...“

Jestli pošleš pro doktora, bude si o tobě myslet, že jsi blázen.“ „Ale...“

„Pojď si lehnout. Obejmi mě. Pevněji.“ S povzdechem se k němu přitulila. „Tak. Konečně můžu spát.“

Teď, když byla v pracovně, se při vzpomínce na onu výměnu názorů usmála. Stokrát za den dělal podobné věci a dával jí najevo, jak moc ji miluje. Opravdu ji miluje? Jak by se na ni mohl tak něžně dívat a přitom ji nemilovat? Proč pochybuje o jeho citech?

Protože je nikdy nevyslovil nahlas, odpověděla si v du-cti. Chválil ji a často dělal poznámky o tom, jak je *rád*, že se s ní oženil.

Byla to krutá muka a neměl tušení, že se jich dopouští. Domníval se, že je milý a pozorný, a skutečně takový *byl*. Ale pokaždé, když na ni pohlédl a vlídně se usmál, doufala - se zatajeným dechem - že se k ní nakloní a zašeptá - *Miluju tě*.

A pokaždé, když se to nestalo a pouze zavadil rty o její tvář, pocíchal jí vlasy nebo se jí zeptal, jestli jí chutnal zpropadený zákvisek - měla pocit, že se uvnitř ní něco hrouť. Byl to jen malý tlak, který trochu pomuchlal její srdce, ale jednotlivé záhyby se sčítaly a každý den se zdálo o něco těžší předstírat, že její život je přesně takový, jaký si ho přeje.

Snažila se o trpělivost. Rozhodně nechtěla, aby jí lhal. *Miluju tě* by ji zničilo, kdyby se za tím neukrývaly žádné skutečné city.

Ale teď na to nechtěla myslet. Ne, když byl tak laskavý, pozorný a ona by měla být zcela a naprosto šťastná.

A taky byla. Opravdu. Skoro. Jen jedna myšlenka se stále tlačila do popředí a čím dál víc ji popuzovala, protože Miranda nechtěla plýtvat myšlenkami a energií a přemítat o něčem, co nemůže ovládnout.

235Přála si žít přítomným okamžikem a vychutnávat si mnohá požehnání, aniž by o nich musela *přemýšlet*.

Turner se vrátil do místnosti a něžně ji políbil na vršek hlavy. „Paní Hinghamová mi slíbila, že za pár minut pošle nahoru podnos s jídlem.“

„Říkala jsem ti, že je zbytečné chodit dolů,“ připomněla mu Miranda. „Věděla jsem, že nebude nic připravené.“

„Kdybych tam nešel,“ ohradil se věcným tónem, „musel bych čekat, než přijde služebná a pochopí, co chci, potom bych musel čekat, než sejde do kuchyně, potom bych musel čekat, než paní Hinghamová připraví jídlo, a potom...“

Miranda zvedla ruce. „To stačí! Chápu.“

„Takhle s tím přijdou mnohem rychleji.“ Se širokým zakřeněním se předklonil. „Nejsem trpělivý člověk.“

Ani já ne, pomyslela si Miranda sklesle.

Ale její manžel, který si neuvědomoval její rozrušení, se jen usmál a vyhlédl z okna. Na stromech ležel slabý sněhový poprašek.

Do místnosti vklouzli lokaj a služebná, přinesli jídlo a položili ho Turnérovi na stůl.

„Nebojíš se o svoje papíry?“ zeptala se Miranda.

„Nic se jim nestane.“ Odsunul je všechny na hromadu.

„Nepromíchají se ti?“

Pokřčil rameny. „Mám hlad. Tohle je mnohem důležitější. Ty jsi mnohem důležitější.“

Služebná si při jeho romantických slovech tiše povzdychla. Miranda se napjatě usmála. Zaměstnanci domácnosti si pravděpodobně mysleli, že jí vyznává lásku, kdykoli jsou z dosleclui.

„Do toho,“ pobídl ji Turner živě. Je tu hovězí a dušená zelenina, kotě. Chci, abys to všechno snědla.“

Miranda se pochybovačně zadívala na mísu, kterou před ni postavil. K jejímu spořádání by byla zapotřebí malá armáda těhotných žen. „Děláš si legraci,“ poznamenala.

„Vůbec ne.“ Zabořil lžici do dušené zeleniny a zvedl ji nahoru před její obličej.

236

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Nemůžu, Turnere...”

Rychle vsunul lžici do jejích úst.

Byla tak překvapená, že se málem zakuckala. Konečně začala kousat a potom polkla. „Umím se najíst sama.”

„Ale tohle je mnohem větší zábava.” „Pro tebe možná...” Následovala další lžice. Miranda polkla. „To je směšné.” „Vůbec ne.”

„Má to být způsob jak mě naučit tolik nemluvit?” „Ne, přestože tím ztrácím obrovskou příležitost, když to nepotvrdím.” Jsi nenapra-

Znovti ji dostal. „Nenapravitelný?” „Ano,” vyprskla.

„Máš trochu šťávy na bradě, drahoušku,” řekl. „Ty držíš lžici.”

„Nehýbej se.” Předklonil se a olízl kapku omáčky z její pokožky. „Vynikající.”

„Dej si,” vybidla ho mdle. Je toho spousta.” „Nerad bych tě připravil o cennou výživu.” Místo odpovědi si odfrkla.

Je tu ještě kousek - promiň, zřejmě jsem znovu minul tvoje ústa.” Očistil ji jazykem.

„Udělalš to schválně!” obvinila ho.

„Záměrně plýtvám jídlem, kterým bych měl nakrmit těhotnou manželku?” Uraženě si přitiskl ruku k hrudi.

„Určitě si říkáš, jaký jsem mizera.”

„Možná ne mizera, ale rozhodně potměšilý...”

„Vyhral jsem!”

Pohrozila mu prstem. „Hmph grmphng gtrmph.”

„Nemluv s plnou pusou. Je to velmi nezpůsobné.”

Polkla. „Říkala jsem, že se ti pomstím, ty...” Odmlčela se, když jí lžice narazila do nosu.

„Podívej se, cos provedla,” vyčetl jí a zveličeně potřásl hlavou. „Pořád se pohybuješ, takže jsem se ti netrefil do pusy. Teď se nehýbej.”

237Našpulila rty, nicméně nedokázala potlačit náznak úsměvu, který se dral napovrch.

„Hodné děvče,” zamumlal a předklonil se. Vzal do úst špičku jejího nosu a slízl veškerou šťávu.

„Turnere!”

Jsi jediná žena na světě s lechtivým nosem,” uchechl se. „Mám štěstí, že jsem si tě vzal.” „Přestaň, přestaň, přestaň.”

„S patláním omáčky po tvé tváři, nebo s líbáním?” Dech jí uvízl v hrdle. „S tím prvním, samozřejmě. Na to, abys mě líbal, nepotřebuješ svolení.” Předklonil se. „Že ne?” „Ne.”

„Taková úleva.” Dotkl se nosem jejího.

„Turnere?”

„Hmm?”

Jestli mě brzy nepolíbíš, asi zešílím.”

Vtiskl jí polibek lehoučký jako pírkó. „Stačilo to?”

Zavrtěla hlavou.

Znásobil své úsilí. „A tohle?”

„Obávám se, že ne.”

„Co potřebuješ?” zašeptal do jejích rtů.

„Co ty potřebuješ?” zeptala se. Rukama přejela po jeho pažích k ramenům a ze zvyku je začala mnout.

Jeho touha se okamžitě rozhořela. „Ach, Mirando,” zasténal a jeho tělo ochablo, „to je úžasné. Ne, nepřestávej. Prosím, nepřestávej.”

„Zvláštní,” podotkla se zastřeným pohledem. „Necháš se utvářet mýma rukama jako tmel.”

„Cokoli,” zasténal. Jen nepřestávej.”

„Proč jsi tak napjatý?”

Otevřel oči a pochmurně se na ni zadíval. „Dobře to víš.”

Zčervenala. Lékař ji při poslední návštěvě informoval, že je na čase přestat s manželskými radovánkami. Turner kvůli tomu týden reptal.

„Odmítám uvěřit,” zvedla prsty z jeho ramen, a když

238

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

okamžitě zaprotestoval, usmála se, „že jsem výhradní příčinou tvé bolesti zad.”

„Napětí z toho, že se s tebou nemůžu milovat, fyzické úsilí z vynášení tvého ohromného těla nahoru po schodech...”

„Ani jednotí jsi mě nemusel nést po schodech!”

„Ano, ale myslel jsem na to, a to určitě stačilo, aby mě rozbolelo v kříži. Právě...,” ukázal na konkrétní místo na svých zádech, „tady.”

Miranda našpulila rty, nicméně ho začala masírovat, kde ukazoval. Jsi jako dítě.”

„Hmm,” souhlasil s hlavou volně svěšenou na straně. „Vadilo by ti, kdybych si lehl? Bylo by to pro tebe mnohem snadnější.”

Jak se mu podařilo, přemítala Miranda, přesvědčit mě, abych mu masírovala záda přímo v pracovně na koberci? Přesto si to taky užívala. Ráda se ho dotýkala, vrývala si do paměti obrysy jeho těla. S úsměvem mu vytáhla košili z kalhot a vklouzla pod ni rukama, takže se dotýkala jeho pokožky. Byla teplá a jemná.

„Škoda že mi taky nemůžeš namasírovat záda," vzdychla. Od chvíle, kdy si mohla naposledy lehnout na břicho, uplynula už řada týdnů.

Obrátil hlavu, takže mu viděla do obličeje, a usmál se. Potom se s tichým zasténáním posadil. „Zůstaň sedět," vybídl ji tiše a natočil ji tak, aby jí dosáhl na záda.

Připadala si jako v ráji. „Ach, Turnere," vzdychla. „To je úžasné."

Vydal zvláštní zvuk a ona se pokusila otočit, aby na něj viděla. „Promiň," zatvářila se kajícně, když spatřila, jak se v něm sváří touha se zdrženlivostí. „Taky mi chybíš, pokud tě to trochu utěší."

Přitiskl ji k sobě a držel tak pevně, jak mohl, aby přitom moc netlačil na její břicho. „Nemůžeš za to, kotě."

Já vím, ale přesto mě to mrzí. Hrozně se mi po tobě stýská." Ztišila hlas. „Někdy jsi ve mně tak hluboko, až mám pocit, že se dotýkáš mého srdce. To mi chybí nejvíc."

239 „Nemluv tak," zachroptěl. „Promiň."

„A pro lásku boží se přestaň omlouvat."

Skoro se zachichotala. „Prom- Ne, beru to zpátky. Nic mi nepromíjej. Ale *opravdu* mě mrzí, že jsi, ehm, v takovém stavu. Není to fér."

Je to víc než fér. Mám zdravou ženu a dostanu krásné dítě. Jediné, co pro to musím udělat, je držet se několik měsíců na uzdě."

„Nemusíš," zašeptala svůdně a rukou se zatoulala k jeho kalhotám. „Nemusíš."

„Přestaň, Mirando."

„Nemusíš," opakovala, zatímco mu vytahovala uvolněnou košili nahoru na hrud' a líbala ho na ploché břicho.

„Co - ach bože, Mirando." Prerývaně zasténal. Její rty se přesunuly ještě níž. „Ach bože! Mirando!"

7. KVĚTNA 1820

jsem nestoudná.

Ale manžel si nestěžuje.

240

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

18. kapitola

říší ráno vtiskl Turner něžný polibek na manželčino čelo. „Určitě to tu beze mě zvládneš?"

Miranda polkla, přikývla a zamrkala, aby potlačila slzy, které přísahala, že neprolije. Venku byla stále tma, ale Turner chtěl do Londýna vyrazit časně. Seděla v posteli, ruce měla položené na břiše a pozorovala ho, jak se obléká. „Tvůj komorník dostane mrtvici," dobírala si ho. „Víš, že je přesvědčený, že se sám neumíš pořádně upravit."

Turner, oděný pouze v kalhotách, přešel k ní a posadil se na kraj lůžka. „Určitě ti nevadí, že odjíždím?"

„Samozřejmě že vadí. Byla bych mnohem radši, kdybys byl tady." Chabě se pousmála. „Ale zvládnou to. A nejspíš udělám spoustu práce, když mě nebudeš rozptylovat."

„Vážně? Tolik tě rozptyluju?"

„Velmi. Přestože," plaše se usmála, „se poslední dobou moc rozptylovat nemůžu."

„Hmm. Smutné, ale pravdivé. Já jsem naneštěstí rozptylován pořád." Uchopil její bradu a sklonil se k ní s něžným polibkem. „Pokaždé, když tě vidím," dodal.

„Pokaždé?" zeptala se pochybovačně.

Vážně přikývl.

„Vypadám jako slon."

„Hmm-hmm." Vůbec neodtrhl rty od jejích. „Ale velmi přitažlivý slon." „Ty mizero!" Odtáhla se a laškovně ho udeřila do ramene.

241 Dábelsky se na ni zakřenil. „Vypadá to, že tahle cesta do Londýna prospěje mému zdraví. Nebo aspoň tělu.

Ještě štěstí, že se mi nedělají snadno modřiny."

Našpulila ústa a vyplázla na něj jazyk.

Mlaskl jazykem o patro, vstal a prošel pokojem. „Vidím, že mateřství ještě neznamená dospělost."

Její polštář prolétl vzduchem.

Turner se k ní okamžitě vrátil a natáhl se na postel vedle ní. „Možná bych tu měl zůstat, i když jen proto, abych na tebe dohlédl."

„Možná."

Znovu ji políbil, tentokrát se stěží potlačovanou vášní. „Už jsem ti řekl," zamumlal a přejížděl rty po jejím obličeji, „jak moc jsem rád, že jsem si tě vzal?"

„D-dnes ne."

Ještě je brzy. Určitě můj poklesek omluvíš." Zachytil její ušní lalůček mezi zuby. Jsem si jistý, že včera jsem ti to řekl."

A především, pomyslela si Miranda s povzdechem. I předpředevším. Ale nikdy jí neřekl, že ji miluje. Proč jí stále opakoval „miluju, když jsem s tebou," a „miluju, když s tebou tohle dělám," ale nikdy „miluju *tě*!" Nedokázal se ani přimět k tomu, aby vyslovil: „Zbožňuju tě." „Zbožňuju, že jsem si tě vzal," bylo očividně mnohem bezpečnější.

Turner postřehl její zádumčivý pohled. „Děje se něco, kotě?"

„Ne, ne," zalhala. „Nic. Jen... budeš mi chybět." „Ty mně taky." Naposledy ji políbil, potom vstal a natáhl si košili.

Miranda ho pozorovala, jak přechází po pokoji a sbírá si svoje věci. Ruce držela pod příkrývkou a pevně svírala povlečení. Neřekl nic, dokud mu to nepověděla jako první. A proč taky? Byl viditelně spokojený s tím, jak se věci mají. Ona bude muset tu spornou otázku nadhodit, ale děsila se toho - bála se, že ji nepřivine do náruče a neřekne jí, že čekal jen na to, až ho znovu ujistí, že ho

242

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

miluje. Největší strach měla, že křečovitě polkne a pronese něco jako: „Víš, že si tě moc *vážím*, Mirando..."

Ta myšlenka ji zchladila natolik, že se zachvěla a vystrašeně zatajila dech.

„Určitě ti nic není?" zeptal se Turner starostlivě.

Bylo by snadné mu lhát. Stačilo by jen několik slov a on by zůstal s ní, v noci ji vroucně objímal a líbal tak něžně, až by téměř uvěřila, že ji miluje. Ale protože k sobě museli být upřímní, pouze zavrtěla hlavou. Je mi dobře, Turnere, opravdu. Třesu se jen teď, po probuzení. Moje tělo zřejmě pořád spí."

„Měla bys odpočívat. Nechci, abys ses v mojí nepřítomnosti vyčerpávala prací. Pořád máš před sebou skoro dva měsíce."

Pochmurně se usmála. „Na to pravděpodobně nezapomenu."

„To je dobře. Nosíš koneckonců moje dítě." Turner si oblékl kabát, sklonil se a políbil ji na rozloučenou. „Moje taky."

„Hmm, já vím." Narovnal se a připravil k odchodu. „Proto už svou dceru tolik miluju." „Turnere!"

Obrátil se. Jeho hlas zněl zvláštně, skoro vyděšeně. „Co je, Mirando?"

Jen jsem ti chtěla říct... chtěla jsem, abys věděl..." „Co, Mirando?"

„Chci, abys věděl, že tě miluju." Ta slova jí překotně vylétla z úst, jako by se bála, že kdyby zpomalila, ztratila by odvahu.

Ztuhl a zmocnil se ho pocit, jako by mu jeho tělo vůbec nepatřilo. Na tohle přece čekal, ne? A není to tak *dobře*? Nechce ji milovat?

Jejich oči se setkaly a on *slyšel*, co si Miranda myslí -

Nezlom mi srdce, Turnere. Prosím, nezlom mi srdce.

Pootevřel rty. Během posledních několika měsíců si namlouval, že chce, aby mu to řekla znovu. Ale teď, když to udělala, měl dojem, jako by se mu kolem krku

243 utahovala oprátka. Nedokázal dýchat. Nedokázal myslet. A rozhodně se nedokázal ani pořádně dívat, neboť to jediné, co viděl, byly velké hnědé a zoufalé oči.

„Mirando, já..." Dusil se těmi slovy. Proč to nedokáže vyslovit? Copak to necítí? Proč je to pro něj tak těžké?

„Ne, Turnere," vypravila ze sebe rozechvělým hlasem. „Nic neříkej. Zapomeň na to."

Přestože se mu sevřelo hrdlo, vypravil ze sebe: „Víš, co pro mě znamená."

„Ať se ti v Londýně líbí."

Její hlas byl prázdný, bezútěšný a Turner věděl, že takhle nemůže odejít. „Mirando, prosím."

„Nemluv na mě!" vykřikla. „Nechci slyšet tvoje výmluvy ani otřepané fráze! Nechci slyšet nic!"

Kromě miluju tě.

Ta nevyřčená slova visela mezi nimi ve vzduchu. Turner cítil, jak se od něj Miranda vzdaluje, a připadal si úplně bezmocný. Neuměl zastavit propast, která se mezi nimi rozevírala. Věděl, co musí udělat, a nemělo by to být těžké. Jsou to jen dvě malá slůvka, proboha. A chtěl jí je říct. Ale jako by stál na kraji srázu a něco mu bránilo udělat poslední krok.

Nebylo to rozumné. Nedávalo to smysl. Nevěděl, proč má takový strach milovat ji nebo se děsit toho, že ona miluje jeho. Vlastně si netivědomoval, jestli je vůbec vyděšený. Třeba je jen uvnitř mrtvý a má srdce příliš roztržštěné prvním manželstvím, aby se choval logicky a normálně.

„Drahoušku," začal a horečně se snažil vymyslet něco, co by ji znovu učinilo šťastnou. Nebo pokud ne šťastnou, tak aspoň méně zoufalou.

„Neříkej mi tak," pronesla tak tiše, že ji sotva slyšel. „Oslovuj mě jménem."

Chtělo se mu křičet. Chtělo se mu rvát. Přál si zatřást jí rameny a donutit ji, aby pochopila, že ho nechápe. Ale nevěděl, jak toho dosáhnout, takže jen přikývl a sdělil jí: „Takže se uvidíme za několik týdnů."

244

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Přikývla. Jednou. A potom smutně odvrátila pohled. „Zřejmě ano." „Sbohem," řekl tiše a zavřel za sebou dveře.

„Se zelenou můžeš dělat spoustu věcí," prohlásila Olivia, zatímco přejížděla prstem po roztřepených závěsech v západním salonu. „A vždycky ti to v zelené slušelo."

„Nebudu v těch závěsech chodit," utrousila Miranda.

„Já vím, ale člověk chce vypadat ve vlastním salonu k světu, nemyslíš?"

„Člověk asi ano," ušklíbla se Miranda.

„Přestaň. Jestli jsi nechtěla, abych ti poradila, nemělas mě sem zvat." Olivia zvlnila rty do upřímného úsměvu.

„Ale jsem ráda, žes to udělala. Hrozně jsi mi chyběla, Mirando. V Haverbreaks je v zimě děsná nuda. Pořád za mnou chodí Fiona Bennetová."

„Příšerná představa," souhlasila Miranda.

„Mám pokušení přijmout z nudy některé její pozvání."

„To nedělej."

„Pořád ji nesnášíš kvůli té příhodě se stuhami na oslavě mých jedenáctých narozenin?"

Miranda přidržela palec a ukazováček asi centimetr od sebe. Jen trochu."

„Panebože, nech to plavat. Koneckonců jsi polapila Turnéra. A přímo všem pod nosem." Olivia byla stále mírně rozladěná, že se její bratr a nejlepší přítelkyně vzájemně dvořili bez jejího vědomí. „Musím říct, že je od něj odporné, že odjel do Londýna."

Miranda se napjatě usmála a uhladila si sukni. „Není to tak hrozné," zamumlala.

„Ale tvůj čas se blíží," ohradila se Olivia. „Neměl tě nechat samotnou."

„Nenechal," namítla Miranda rázně a pokusila se změnit téma. Jsi tady ty, ne?"

„Ano, a kdybych mohla, zůstala bych i na porod, ale máti tvrdí, že se to pro svobodnou dámu nehodí."

245 „Nenapadá mě nic vhodnějšího," utrousila Miranda. „Za pár let budeš v úplně stejné situaci."

„Nejdřív budu potřebovat manžela," připomněla jí Olivia.

„V tom nevidím žádný problém. Kolik nabídek jsi letos dostala? Šest?" „Osm."

„Takže si nemáš nač stěžovat."

„To ne, jen... No, nevádí. Máti říká, že smím zůstat v Ro-sedale. Jen nesmím zůstat s *tebou*." „Závěsy," připomněla jí Miranda.

„Ano, samozřejmě." Olivia ožila, opět činorodost sama. Jestli necháš sedací soupravu potáhnout do zelena, mohly by být závěsy v nějaké kontrastní barvě. Nebo ve stejné, ale v mírně odlišném odstínu."

Miranda přikývla, a když se to hodilo, usmála se, ale myšlenky se jí toulaly úplně někde jinde. Konkrétně v Londýně. Její manžel pronikal do jejích myšlenek každou vteřinu. Mluvila o něčem s hospodyní, když jí před očima najednou vytanul jeho úsměv. Nedočetla knihu, protože v uších stále slyšela jeho smích. A v noci, když skoro spala, cítila na rtech slabý dotyk jeho polibku a toužila mít vedle sebe jeho pevné tělo.

„Mirando? Mirando!"

Miranda zaslechla, jak Olivia netrpělivě opakuje její jméno. „Co? Promiň, Liwy. Moje myšlenky jsou na míle daleko."

Já vím. Nezdá se, že by v těchto dnech zůstávaly v Ro-sedale."

Miranda předstírala srdečný povzdech. „To bude tím těhotenstvím. Stává se ze mě ufnukaná citlivka." Ještě dva měsíce budu moct vinit ze svých chvilkových poklesků dítě, pomyslela si smutně, ale co bude potom? Zdvořile se na Olivii usmála. „Cos mi chtěla říct?"

„Že jestli se ti zelená nelíbí, můžeme sladit pokoj do starorůžové. Mohla bys mu říkat růžový salon. Což by se k Rosedale hodilo."

246

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Nebylo by to příliš ženské?" zeptala se Miranda. „Turner sem dost často chodívá." „Hmm. To je problém."

Miranda si ani neuvědomila, že svírá pěsti, dokud se jí nehty nezaryly do dlaní. Legrační, jak na ni zapůsobila pouhá zmínka jeho jména. „Na druhou stranu," pronesla a nebezpečně přimhouřila oči, „se mi starorůžová vždycky líbila. Udělejme to tak."

„Opravdu?" Olivia se tvářila pochybovačně. „Turner..."

„O Turnéra se nestarej," přerušila ji Miranda s takovým zanícením, až Olivia nadzvedla obočí. „Jestli chtěl do těch úprav mluvit, neměl odjet do Londýna."

„Nerozčiluj se," chlácholila ji Olivia. „Určitě se mu po tobě moc stýská."

„Nesmysl. Nejspíš si na mě ani nevzpomene."

Pronásledovala ho.

Po čtyřech nekonečných dnech v uzavřeném kočáru se Turner domníval, že až dorazí do Londýna se všemi jeho kratochvílemi, dokáže Mirandu vytěsnit z hlavy.

Ale spletl se.

Jejich poslední rozhovor se mu přehrával v hlavě stále dokola, ale pokaždé, když se pokusil změnit jeho směr, předstírat, že řekl něco jiného, nebo že vymyslel něco jiného, všechno zmizelo. Vzpomínky zanikly a jediné, co zůstalo, byly její oči, velké, hnědé a naplněné bolestí.

Sevřel ho neznámý pocit viny. Pálilo to, bodalo a svíralo srdce. Bylo by mnohem snadnější mít vztek. Vztek byl prostý. Jasný. A nikdy nebyl obrácený proti němu.

Byl proti Leticii. Proti jejím četným milencům. Ale nikdy proti němu.

Jenže tohle - to bylo jiné. A nebyla šance, jak by s tím dokázal žít. Mohou být znovu šťastní, ne? On předtím rozhodně šťastný byl. A ona taky. Stěžovala si sice na jeho nedostatky, ale byla šťastná.

A znovu bude, přísahal. Jakmile přijme skutečnost, že

247o ni jeví zájem veškerým možným způsobem, který zná, vrátí se k pohodlnému životu, který vedli od svatby. Budou mít dítě. Stane se z nich rodina. Budou se milovat rukama a rty, všim kromě slovy. Už jednou nad ní vyhrál. Dokáže to znovu.

Za dva týdny seděla Miranda v novém růžovém salonu, snažila se číst knihu, ale mnohem častěji se dívala z okna. Turner vzkázal, že během několika příštích dní přijede, a ona nedokázala ovládnout bušení srdce pokaždé, když uslyšela zvuk, který připomínal kočár přijíždějící po cestě.

Až když slunce zapadlo za obzor, uvědomila si, že ještě neotočila jedinou stránku. Když starostlivý sloužící přinesl večeri, o kterou zapomněla požádat, stěží snědla misku polévky a usnula na pohovce.

Za několik hodin zastavil před domem kočár, který tak horlivě vyhlížela, a Turner seskočil na zem. Byl unavený po cestě, a přece dychtil vidět svou manželku. Sáh do tašky a vytáhl úhledně zabalený balíček. Zbytek zavazadel i kočár nechal lokajovi. Pohlédl na dům a všiml si, že v ložnici nesvítí světlo. Doufal, že Miranda ještě nespí: neměl srdce ji budit, ale chtěl s ní ten večer ještě mhnout a pokusit se urovnat jejich roztržku.

Vyběhl po hlavním schodišti a přitom se snažil očistit aspoň nějaké bláto z bot. Majordomus, který ho vyhlížel skoro tak dlouho jako Miranda, otevřel dveře dřív, než stačil Turner zaklepat.

„Dobrý večer, Brearley," pozdravil Turner přátelsky.

„Dovolte mi, abych vás jako první přivítal doma, pane."

„Děkuju. Je moje žena ještě vzhůru?"

„Mám dojem, že je stále v růžovém salonu, pane. Myslím, že si čte."

Turner shodil kabát. „To rozhodně dělá ráda."

„Máme štěstí, že máme tak sečtělou paní," dodal ještě Brearley.

Turner zamrkal. „Nemáme růžový salon, Brearley."

248

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Už ano, pane. V dřívějším západním salonu." „Opravdu? Takže ho přece jen předělala. Dobře. Chci, aby to tu považovala za svůj domov." „To my všichni, pane."

Turner se usmál. Miranda si okamžitě získala přízeň sloužících. Dívky ji vyloženě zbožňovaly. „Půjdu ji překvapit." Prošel chodbou a zabočil doprava, až dorazil k místnosti, která bývala západním salonem. Dveře byly mírně pootevřené a Turner viděl mihotavé světlo svíčky. Hloupá ženská. Měla by vědět, že ke čtení potřebuje víc než jednu svíčku.

Otevřel dveře o několik centimetrů a strčil dovnitř hla-vu. Miranda ležela na pohovce, ústa měla mírně pootevřená a spala. Na břicho měla položenou knihu a na stole vedle sebe nedojedené jídlo. Vypadala tak půvabně a nevinně, až ho bodlo u srdce. Během cesty se mu po ní stýskalo - myslel na ni i na jejich nešťastné rozloučení téměř každou minutu každého dne. Ale až teď, když ji znovu uviděl, jak podřimuje se zavřenýma očima a hrud' se jí jemně zvedá a klesá, pochopil, jak hluboká byla jeho touha.

Slíbil si, že ji nebude budit, ale to si ještě myslel, že bude v jejich ložnici. Teď ji musí někdo probudit, aby si šla lehnout nahoru do postele, takže tím někým klidně může být on.

Přešel k pohovce, odstrčil její večeri stranou a posadil se na stůl. Balíček si položil do klína. „Probud' se, dra-" Až opožděně si vzpomněl, že mu přikázala, aby to něžné oslovení už nepoužíval. Dotkl se jejího ramene.

„Vstávej, Mirando."

Zamrkala. „Turnere?" zamumlala ospalým hlasem.

„Ahoj, kotě." No a co, že si přála, aby jí tak neříkal. Pokud chce Turner použít projev něžnosti, tak ho krucinál použije.

„Skoro jsem..." Zívla. „Skoro jsem tě už ani nečekala." „Vzkázal jsem, že dneska přijedu." „Ale cesty..."

249„Nebyly tak hrozné." Usmál se na ni. V ospalosti si ještě nevzpomněla, že se na něj zlobí, a Turner neviděl důvod jí to připomínat. Pohládl ji po tváři. „Stýskalo se mi po tobě."

Miranda znovu zívla. „Vážně?" „Moc." Odmlčel se. „Tobě taky?"

„A-ano." Nemá smysl lhát, uvědomila si. Už věděla, že ho miluje. „Líbilo se ti v Londýně?" zajímala se zdvořile.

„Radši bych, abys tam byla se mnou," odpověděl. Jeho hlas zněl trochu zdrženlivě, jako by pečlivě volil slova, aby ji neurazil.

A potom stejně zdvořilým tónem dodal: „Zvládlas to tu beze mě?"

„Olivia přijela na pár dní."

„Opravdu?"

Miranda přikývla. A potom dodala: Jinak jsem ale měla spoustu času na přemýšlení."

Rozhostilo se dlouhé ticho a potom poznamenal: „Chápu."

Dívala se, jak odložil svůj balíček, vstal a zamířil k jediné svíčke, která v místnosti hořela. Je tu hodně šero," řekl, ale působil trochu afektovaně. Mirandu mrzelo, že mu nevidí do obličeje, když zvedl svíčku a zapálil s ní několik dalších.

„Usnula jsem už za soumraku," poznamenala, jako by se předem dohodli, že budou pečlivě udržovat zdvořilou konverzaci s cílem vyhnout se čemukoli skutečnému.

„Opravdu?" opáčil. „Teď se stmívá velmi brzy. Muselas být hodně unavená."

Je vyčerpávající nosit kolem pasu další osobti."

Usmál se. Konečně. „Už to nepotrvá dlouho."

„Ne, ale chci, aby ten poslední měsíc byl co možná nej-příjemnější."

Ta slova zůstala viset ve vzduchu. Nemínila je nevinně, a on si je špatně nevyložil. „Co s tím hodláš dělat?" zeptal se tak hlubokým a zřetelným hlasem, že nepochybovala o jeho vážných úmyslech.

250

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Chci říct..." Nervózně polkla. Litovala, že nestojí s rukama v bok nebo se zkříženými pažemi, prostě jakkoli kromě této velmi zranitelné pozice, kdy ležela zády na pohovce. „Chci říct, že už takhle nemůžu dál pokračovat."

„Myslel jsem si, že jsme spolu šťastní," podotkl opatrně.

„Byli jsme. Byla jsem. Ale i nebyla."

„Buď jsi byla šťastná, nebo ne, kotě. Jedno nebo druhé."

„Obojí," řekla. Nenáviděla jeho tón, který nepřipouštěl jinoti možnost. „Copak to nechápeš?" Pohlédla na něj.

„Ne, vidím, že ne."

„Nechápu, co chceš, abych udělal," podotkl bezvýrazně. Ale oba věděli, že lže.

„Potřebuju vědět, co ke mně cítíš."

„Co k tobě cítím?" zeptal se nevěřicným hlasem. „Co k tobě cítím? Ztraceně, ženská. Jsi moje manželka. Co jiného potřebuješ vědět?"

„Potřebuju vědět, že mě miluješ!" vybuchla a nemotorně se postavila. Neodpověděl, jen tam stál a na tváři mu štkibal sval, takže dodala: „Nebo musím vědět, že mě nemiluješ."

„Co to má k čertu znamenat?"

„Znamená to, že chci znát tvoje city, Turnere. Potřebuju vědět, co ke mně cítíš. Jestli - jestli..." Pevně zavřela oči, spojila ruce a snažila se zjistit, co chce vlastně říct. Jestli ti na tom nezáleží, je to tvoje věc," dodala konečně.

„Ale já to musím vědět."

„O čem to proboha mluvíš?" Vztekla si prohrábl vlasy. „Každou minutu ti říkám, že tě zbožňuju."

„Neříkáš mi, že mě zbožňuješ. Říkáš mi, že zbožňuješ, že jsi se mnou ženatý."

„To je rozdíl?" vykřikl.

„Možná jen zbožňuješ, že jsi ženatý."

„Po Leticii?" odplivl si.

„Promiň," omlivila se a myslela to vážně. Za tohle. Ale ne za ten zbytek. Je to rozdíl," přisvědčila tichým hlasem. „Velký. Chci vědět, jestli máš zájem o mě, nejen to, jak se se mnou cítíš."

251 Položil ruce na okenní parapet, ztěžka se o ně opřel a vyhlédl z okna. Viděla jen jeho záda, ale když promluvil, slyšela ho jasně. „Nevím, o čem mluvíš."

„Nechceš to vědět," vybuchla. „Bojíš se o tom přemýšlet. Nepřeješ si..."

Turner se prudce otočil a umlčel ji tak tvrdým pohledem, jaký u něj ještě neviděla. Dokonce ani tehdy v noci, kdy ji poprvé políbil, kdy seděl sám a opíjel se po Leticii-ně pohřbu, se takhle nedíval.

Pomaloučku k ní přistoupil. Bylo vidět, že zuří vzteky. „Nejsem panovačný manžel, ale moje shovívavost nesahá tak daleko, aby mi někdo říkal, že jsem zbabělec. Vol pečlivěji svoje slova, ženo.¹¹

„A ty zase svoje postoje," ohradila se vůči jeho popíchujícímu tónu. „Nejsem bezduchá věc," celé tělo se jí třásl, zatímco pracně hledala vhodný výraz, „abys se mnou jednal, jako kdyby mi chyběl mozek."

„Kristepane, Mirando. Kdy jsem tak s tebou jednal? Kdy? Pověz mi to, protože by mě to ztraceně zajímalo."

Miranda se zajíkla, neschopná čelit jeho výzvě. Konečně promluvila: „Nelíbí se mi, když se mnou mluvíš tímhle povýšeným tónem, Turnere."

„V tom případě mě neprovokuj." Jeho výraz měl nebezpečně blízko k posměchu.

Já nemám provokovat *tebe*?¹¹ vybuchla nevěřicně a popošla k němu. „Ty neprovokuj *mě*!"

„Nic takového nedělám, Mirando. Ještě před chvílí jsem si myslel, že jsme opojně šťastní, a teď se ke mně chováš jako fúrie, obviňuješ mě z bůhvíjakého hrozného zločinu a..."

Odmlčel se, když ucítil, že mu křečovitě zaryla prsty do paže. „Myslel sis, že jsme opojně šťastní?" zašeptala.

Když na ni pohlédl, vypadalo to téměř, jako by byl jen překvapený. „Samozřejmě," přitakal. „Celou dobu jsem ti to říkal." Ale potom se otrásl, stočil oči k nebi a odstrčil ji. „Ach, já zapomněl. Ať už jsem udělal cokoli, ať už jsem řekl cokoli - na ničem nezáleží. *Nechceš vědět, že*

252

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

jsem s tebou šťastný. Nezajímá tě, jestli jsem s tebou rád. Chceš jen vědět, co cítím."

A potom, protože to nedokázala vyslovit nahlas, zašeptala: „Co cítíš ke mně?"

Bylo to, jako by ho bodla špendlíkem. Veškerý pohyb a energie, i slova posměšně tryskající z jeho úst, to všechno zmizelo... a teď tam jen stál, nevydal ani hlásku a pouze na ni zíral, jako by v jejich obývacím pokoji pustila Medúzu.

„Mirando, já - já..."

„Co, Turnere? Co ty?"

Já... Ach bože, Mirando, to není fér."

„Nedokážeš to říct." Oči se jí naplnily zděšením. Až do té chvíle v sobě stále chovala naději, že ta slova prostě vyhrkne, že třeba jen o všem moc přemýšlí a až nastane ten správný okamžik, vypustí ta slova z úst a uvědomí si, že ji miluje.

„Bože," vydechla. Koutek jejího srdce, v němž věřila, že ji Turner bude milovat, se scvrkl, během vteřiny se rozplynul a odnášel s sebou většinu její duše. „Bože," opakovala. „Nedokážeš to říct."

Turner viděl v jejích očích prázdnotu a věděl, že ji ztratil. „Nechci ti ublížit," promluvil bezvýrazně.

„Už se stalo." Slova jí uvízla v hrdle. Pomalu přešla ke dveřím.

„Počkej!"

Zastavila se a obrátila.

Sklonil se a zvedl balíček, který s sebou přinesl. „Tu-máš," promluvil zasmušilým tónem. „Něco jsem ti přinesl."

Miranda uchopila balíček a upřeně hleděla na jeho záda, když vycházel z místnosti. Roztřesenýma rukama ho rozbalila. *Artušova smrt*. Stejně vydání, po jakém ho-roucně toužila v obchodě pro pány. „Ach, Turnere," zašeptala. „Proč jsi musel udělat něco tak nádherného? Proč mi nedovolíš, abych tě nenáviděla?"

O řadu hodin později otřela knihu kapesníkem a doufala, že její slané slzy nezničily koženou obálku natrvalo.

253

JULIA QUINNOVÁ

7. ČERVNA 1820

Dnes se dostavily Lady Rudlandová a Olivia, aby očekávaly narození „dědice", jak ho celá Bevelstokeova rodina nazývá. Lékař si zřejmě nemyslí, že porodím do konce měsíce, ale lady Rudlandová tvrdí, že nechce nic nechat náhodě.

Určitě si všimli, že s Turnerem už nespíme v jedné ložnici. Samozřejmě že je u sezdáných párů nezvyklé, aby spolu sdíleli jednu místnost, ale při jejich předchozí návštěvě to tak bylo a jsem si jistá, že o našem odloučení přemítají. Teď jsou to dva týdny, co jsem si přestěhovala svoje věci.

Moje postel je nevládná a studená. Nenávidím ji.

Dokonce se ani nijak zvlášť netěším na příchod dítěte.

254

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

19. kapitola

Příštích několik týdnů bylo odporných. Turner si nechal posílat jídlo do pracovny, poněvadž nesnesl každý večer hodinu sedět naproti Mirandě. Tentokrát ji ztratil. Byla muka dívat se do jejích očí a vidět je zcela prázdné a bez emocí.

Pokud už ovšem Miranda nic necítila, Turner cítil až příliš.

Zlobil se na ni, že ho přitiskla ke zdi a snažila se ho donutit, aby se vyznal z citů, o nichž si nebyl jistý, jestli je cítí.

Zuřil, že se rozhodla zříct jejich manželství, když usoudila, že neobstál v nějaké zkoušce, kterou pro něj přichystala.

Cítil se provinile, že ji učinil nešťastnou. Netušil jak se k ní chovat a děsil se, že už ji nikdy nezíská zpátky.

Měl na sebe vztek, že jí neumí říct, že ji miluje, a zmocňovaly se ho absurdní pocity, že dokonce ani neví, jak poznat, jestli je zamilovaný.

Ale nejvíc ze všeho si připadal opuštěný Stýskalo se mu po manželce. Chyběla mu, i všechny její zábavné poznámky a vtipné výrazy. Když ji tu a tam minul na chodbě, donutil se pohlédnout jí do obličeje ve snaze spatřit letmý záblesk té ženy, s níž se oženil. Ale byla pryč. Z Mirandy se stal někdo úplně jiný. Jako by o všechno ztratila zájem.

Jeho matka, která s nimi zůstávala až do porodu, ho vyhledala a sdělila mu, že se Miranda nimrá v jídle. Tiše zaklel. Měla by si uvědomit, že je to nezdravé. Ale nedonutil

255se k tomu, aby ji vyhledal a přiměl k rozumu. Pouze nařídil několika sloužícím, aby na ni dohlédli.

Ti mu dennodenně přinášeli nové zprávy, obvykle v podvečer, když seděl v pracovně, přemítal o alkoholu a jeho znečistlivujícím účinku. Tato noc nebyla jiná: když uslyšel ostré zaklepání na dveře, měl už třetí brandy.

„Vstupte."

K jeho obrovskému překvapení se objevila jeho matka.

Zdvořile kývl. „Přišla jsi mě pokárat, předpokládám."

Lady Rudlandová zkrřížila paže. „Za co si myslíš, že zasluhuješ pokárání?“ Jeho úsměv postrádal veškerý humor. „Co kdybys mi to řekla? Určitě je to dlouhý seznam.“ „Viděl jsi v posledním týdnu svou ženu?“ zeptala se. „Ne, nemyslím si, že jsem měl - Počkej chvíli.“ Lokl si brandy. „Před několika dny jsem ji potkal na chodbě. Mám dojem, že v úterý.“ Je v devátém měsíci těhotenství, Nigele. „Ujišťuju tě, že si toho jsem vědom.“ Jsi mizera, když ji necháváš samotnou v době, kdy tě nejvíc potřebuje.“ Znovu usrl. „Aby bylo jasno, ona nechala mě, ne obráceně. A neříkej mi Nigele.“ „Budu tě krucinál nazývat, jak budu chtít.“ Turner při první nadávce, která kdy unikla z matčiných rtů, nadzvedl obočí. „Gratuluju, pokleslas na mou úroveň.“ „Dej to sem!“ Vrhla se dopředu a vytrhla mu sklenku z ruky. Jantarově žlutá tekutina vyšpláchla na stůl. Jsem z tebe v šoku, Nigele. Jsi stejně odporný, jako když jsi byl s Leticí. Protivný, hrubý...“ Když ji chytil kolem zápěstí, odmlčela se. „Už nikdy nesrovnávej Mirandu s Leticí“, pronesl výhrůžným hlasem. „To nedělám.“ Překvapeně rozevřela oči. „Ani by mě to nenapadlo.“

256

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Dobře.“ Najednou ji pustil a přešel k oknu. Venkovní krajina byla stejně ponurá jako jeho nálada. Matka chvíli mlčela a potom se zeptala: Jak hodláš zachránit svoje manželství, Turnere?“ Unaveně vydechl. „Kde bereš jistotu, že ho musím zachraňovat já?“ „Pro lásku boží, jen se na tu dívku podívej. Je zřejmé, že tě miluje.“ Sevřel prsty okenní parapet, až mu zběhaly klouby. „Poslední dobou to tak nevypadá.“ Jak to můžeš tvrdit? Neviděl jsi ji několik týdnů. Už kvůli tobě doufám, že jsi nezničil všechno, co k tobě cítila.“ Turner mlčel. Toužil ten rozhovor pouze ukončit. „Není stejná jako před několika měsíci“, pokračovala jeho matka. „Tehdy byla šťastná. Udělala by pro tebe cokoli.“ „Všichni se měníme, matko“, utrousil stroze. „A můžeme se změnit i zpátky“, promluvila lady Rudlandová tichým, přesto naléhavým hlasem. „Přijď s námi dnes povečeřet. Bez tebe je to velmi rozpačité.“ „Ujišťuju tě, že se mnou to bude ještě rozpačitější.“ „Nech na mně, ať to posoudím.“ Turner se narovnal a dlouze, roztřeseně se nadechl. Má jeho matka pravdu? Mohou s Mirandou vyřešit svoje ne-shody? „Leticia je stále v domě“, podotkla jeho matka tiše. „Nech ji odejít. Dovol Mirandě, ať ti zacílí rány. Udělá to, pokud jí dáš šanci.“

Ucítil na rameni matčinu ruku, ale neotočil se. Byl příliš hrdý, než aby jí dovolil vidět svůj zkroušený obličej. První bolesti pocítila Miranda asi hodinu před večerí. Vyplašeně si položila ruku na břicho. Doktor jí řekl, že pravděpodobně porodí až za dva týdny. „Vypadá to, že přijdeš na svět dřív“, zašeptala. „Jen to vydrž ještě přes večeri, ano? Mám hrozný hlad a potřebuju se najíst.“

257 Dítě ji místo odpovědi koplo.

„Tak takhle si to představuješ?“ zašeptala Miranda a poprvé za několik týdnů se pousmála. „Uzavřu s tebou dohodu. Necháš mě v klidu navečeřet a já slibuju, že ti nedám jméno Iphigenia.“

Ucítila další kopnutí.

Jen jestli jsi holčička, samozřejmě. Pokud jsi kltik, slibuju, že tě nepojmenuju... Nigel!“ Zasmála se. Byl to nezvyklý... a příjemný zvuk. „Slibuju, že tě nepojmenuju Nigel.“

Dítě se nepohnulo.

„Dobře. Ted' se půjdeme obléknout, ano?“

Miranda zazvonila na služebnou a za hodinu sešla ze schodů do jídelny, přičemž se pevně přidržovala zábradlí. Nebyla si jistá, proč nechce nikomu říct, že se dítě chystá na svět - možná za to mohla jen její přirozená nechut' dělat rozmch. Navíc se kromě bolesti ve zhruba desetiminutových intervalech cítila dobře. Rozhodně si nepřála, aby ji upOLttali na lůžko. Jen doufala, že to dítě vydrží ještě přes večeri. Porod byla dost mlhavá záležitost a Miranda netoužila proniknout do jejích tajů zrovna u jídelního stolu.

„Tady jsi, Mirando“, zvolala Olivia. „Zašly jsme si do růžového salonu na skleničku. Dáš si s námi?“

Miranda přikývla a vykročila za svou přítelkyní.

„Vypadáš trochu divně, Mirando“, pokračovala Olivia. „Není ti nic?“

Jsem jen neohrabaná, díky.“

„To brzy skončí.“

Dřív, než kdokoli tuší, pomyslela si Miranda ponuře.

Lady Rudlandová jí podala sklenku limonády.

„Děkuju," přikývla Miranda. „Mám najednou velkou žízeň." Aniž dbala patřičné etikety, vypila ji na jeden lok. Lady Rudlandová bez jediného slova znovu naplnila sklenku. Miranda ji vyprázdnila skoro stejně rychle.

„Myslíte si, že je večere připravená?" zeptala se. „Mám hrozný hlad." Nebyla to úplně celá pravda. Jestli tu budou ještě chvíli otálet, porodí dítě přímo v jídelně.

258

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Určitě," ujistila ji lady Rudlandová, kterou Mirandina dychtivost vyvedla trochu z míry. „Veď nás. Je to tvůj dům, Mirando."

„To ano." Trhla hlavou, chytila se za břicho, jako by tím mohla všechno udržet uvnitř, a vykročila na chodbu. Narazila přímo do Turnéra.

„Dobrý večer, Mirando."

Měl hluboký, chraplavý hlas a Miranda cítila, jak se něco v hloubi jejího srdce zachvělo.

„Doufám, že se ti daří dobře," pokračoval.

Přikývla a snažila se na něj nedívat. Poslední měsíc strávila tréninkem, aby se pokaždé, když ho vidí, nerozpustila v kaluži touhy. Naučila se nastavit rysy do netečné masky. Všichni věděli, že ji zdrtil, nepotřebovala, aby to každý viděl pokaždé, když vešla do místnosti.

„Omluv mě," zamumlala a pokusila se protáhnout kolem něj k jídelně.

Turner ji chytil za ruku. „Dovol mi, abych tě doprovodil, kotě."

Mirandě se roztrásl spodní ret. O co se to snaží? Kdyby se cítila méně zmatená - nebo méně těhotná - pravděpodobně by se pokusila vytrhnout z jeho sevření, ale takhle se mu podvolila a nechala ho, ať ji zavede ke stolu.

Při prvních několika chodech Turner mlčel, což bylo pro Mirandu, která se pod záminkou jídla šťastně vyhýbala veškerému rozhovoru, jen dobře. Lady Rudlandová s Olivíí se ji snažily zaplést do konverzace, ale Mirandě se vždycky podařilo mít plná ústa. Vyhýbala se odpovědím žvýkáním, polykáním a následným mumláním:

„Opravdu mám hrozný hlad."

Po první tři chody to fungovalo, ale pak dítě přestalo spolupracovat. Domnívala se, že dobře maskuje bolesti, ale zřejmě sebou trhla, protože na ni Turner ostře pohlédl a zeptal se: „Děje se něco?"

Unaveně se usmála, kousla a polkla. „Vůbec ne. Jen mám hrozný hlad."

259. „To vidíme," utrousila Olivia suše, čímž si vysloužila káravý pohled od matky.

Miranda znovu kousla do kuřete na mandlích a opět sebou trhla. Tentokrát si byl Turner jistý, že to viděl. „Vyjekla jsi," prohlásil rozhodně. „Slyšel jsem tě. Co se děje?"

Dožvýkala a polkla. „Nic. Jen mám hrozný hlad."

„Třeba jíš moc rychle," nadhodila Olivia.

Miranda se té myšlenky okamžitě chopila. „Ano, ano, to je určitě ono. Zpomalím." Naštěstí rozhovor změnil směr, když lady Rudlandová zatáhla Turnéra do diskuse o návrhu zákona, který nedávno podpořil v parlamentu. Miranda byla vděčná, že obrátil pozornost jinam. Díval se na ni příliš soustředěně a stávalo se čím dál obtížnějším zachovat vážný obličej, když ucítila kontrakci.

Břicho se jí znovu stáhlo a tentokrát ztratila trpělivost. „Přestaň," zašeptala a pohlédla dolů. „Určitě budeš Iphigenia."

„Říkalas něco, Mirando?" zeptala se Olivia. „Kdepak, vůbec ne."

Uběhlo dalších několik minut a Miranda ucítila další tlak. „Přestaň s tím, Nigele," sykla. „Dohodli jsme se."

„Určitě jsi něco říkala," promluvila Olivia ostře.

„Nenazvala jsi mě Nigelem?" zeptal se Turner.

Legrační, pomyslela si Miranda, jméno Nigel ho zřejmě popuzuje víc než to, že jsem opustila manželské lože.

„Samozřejmě že ne. Jen si něco představujete. Ale jsem unavená. Pokud vám to nevádí, půjdu si odpočinout."

Vstala, jenže potom ucítila mezi nohama proud vody. Posadila se zpátky. „Asi počkám na zákusek."

Lady Rudlandová se omluvila s tím, že drží dietu a nesnesla by přihlížet, jak ostatní jedí zákusek. Svým odchodem tak ještě ztížila Mirandino úsilí vyhnout se rozhovoru, ale Miranda dělala, co mohla, předstírala, že je zcela upoutaná jídlem, a doufala, že se jí nikdo na nic nezeptá. Konečně bylo po jídle. Turner vstal, přistoupil k ní a nabídl jí rámě.

Ještě tu chvíli posedím. Jsem trochu unavená." Cítila,

260

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

jak začíná červenat. Panebože, ještě nikdo nenapsal knihu, jak se má člověk chovat, když se chce dítě narodit ve společenské jídelně. Miranda byla v rozpacích a tak vyděšená, že se nedokázala zvednout ze židle.

„Chceš další chod?" utrousil Turner suše.

„Ano, prosím," odpověděla nakráplým hlasem.

„Určitě ti nic není, Mirando?" zeptala se Olivia, když Turner zavolal lokaje. „Vypadáš dost divně."

„Přiveď matku," zaskřehotala Miranda. „Hned."

„Budeš...?“

Miranda přikývla.

„Panebože,“ zalapala Olivia po dechu. Je čas.“

Jaký čas?“ opáčil Turner podrážděně. Potom zahlédl Mirandin vyčerpávaný výraz. „Zatraceně. Tenhle čas.“ Prošel místností a uchopil manželku do náruče, aniž si všiml toho, že mu její promočená sukně nadělá skvrny na pékném saku.

Miranda se přitiskla k jeho mohutnému tělu. Zapomněla na všechny sliby, že k němu bude netečná. Zabořila obličej do jeho krku a čerpala jeho sílu. V následujících hodinách ji bude potřebovat.

„Hlupáčku,“ zašeptal. Jak dlouho už máš bolesti?“

Rozhodla se neodpovědět s vědomím, že pravdou by si jen vysloužila jeho pokárání.

Turner ji vynesl nahoru po schodech do pokoje pro hosty, který byl připravený na porod. Jakmile ji položil na postel, vběhla dovnitř lady Rudlandová. „Děkuju, Turnere,“ vyhrkla. „Zavolej doktora.“

„Brearley se o to už postaral,“ odpověděl a s úzkostlivým výrazem pohlédl na Mirandu.

„Tak se nějak zaměstnej. Nalij si drink.“

„Nemám žízeň.“

Lady Rudlandová vzdychla. „Musím ti to vyhláskovat, abys odsud odešel, synu? Jdi pryč.“ „Proč?“ zeptal se Turner nevěřičně. „U porodu není pro muže místo.“ „Předtím pro mě rozhodně bylo,“ zamumlal.

261Miranda zradla. „Turnere, prosím.“ Podíval se na ni. „Chceš, abych odešel?“ „Ano. Ne. Nevím.“

Položil si ruce v bok a obrátil se k matce. „Myslím, že zůstanu. Je to i moje dítě.“

„Tak dobře. Ale postav se tamhle do rohu a nepřekážej.“ Lady Rudlandová mávla rukama a zahнала ho pryč.

Mirandu ochromila další kontrakce. „Aaaach,“ zasténala.

„Co to bylo?“ Turner se k ní okamžitě vrhl. Je to normální? Neměla by...“

Jdi pryč, Turnere!“ obořila se na něj lady Rudlandová. „Znepokojuješ ji.“ Obrátila se k Mirandě a položila jí na čelo vlhký kapesník. „Nevšímej si ho, drahoušku. Je to úplně normální.“

Já vím. Já...“ Miranda se odmlčela, aby popadla dech. „Mohla bych se svléknout z těch šatů?“

„Panebože, jistě. Moc se omlouvám. Úplně jsem na to zapomněla. Musí to být velmi nepohodlné. Turnere, pojď mi s tím pomoci.“

„Ne!“ vykřikla Miranda ostře.

Prudce se zastavil a jeho obličej ochladl.

„Chci říct, abyste to buď udělala sama, nebo to nechala na něm,“ obrátila se Miranda k tchyni. „Ale oba najednou ne.“

„To jsou předporodní řeči,“ pronesla lady Rudlandová konejšivě. „Nemyslí ti to jasně.“

„Ne! Turner to může udělat, protože... už mě předtím viděl. Nebo to můžete udělat vy, protože jste žena. Ale nechci, abyste mě viděla současně s ním. Chápete?“ Miranda sevřela ruku starší ženy s netypickou silou.

Turner v rohu potlačil úsměv. „Přenechám ti tu čest, matko,“ řekl klidným hlasem, aby nepropukl v smích. Ostře přikývl a odešel z místnosti. Donutil se dojít až do poloviny chodby a tam se konečně rozesmál. Jeho manželka má legrační zábrany.

Miranda v ložnici zatínala zuby při další kontrakci, zatímco jí lady Rudlandová stahovala mokré šaty.

262

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Už odešel?“ zeptala se. Nevěřila, že Turner nenakukuje dovnitř.

Její tchyně přikývla. „Nebude nás rušit.“

„Neruší,“ promluvila Miranda, než si to stačila rozmyslet.

„Samozřejmě že ano. Muži nemají u porodu co dělat. Je to bolestivé, je u toho zmatek a nikdo z nich neví jak být užitečný. Je lepší nechat je venku a uvažovat o tom, jak by tě za tu dřinu měli odměnit.“

„Koupil mi knihu,“ zašeptala Miranda.

„Opravdu? Osobně jsem myslela spíš na diamanty.“

„To by bylo taky milé,“ podotkla Miranda chabě.

„Naznačím mu to.“ Lady Rudlandová převlékla Mirandu do noční košile a naklepala jí polštáře. „Hotovo. Je to lepší?“

Další bolest sevřela její břicho. „Ne. Vůbec ne,“ procedila Miranda mezi zuby.

„Byla to další kontrakce?“ zeptala se lady Rudlandová. „Panebože. Jdou velmi brzy po sobě. Možná to bude nezvykle rychlý porod. Doufám, že tu doktor Winters bude co nevidět.“

Miranda při další vlně bolesti zadržela dech a přitom souhlasně přikyvovala.

Lady Rudlandová ji vzala za ruku a soucitně stiskla. Jestli ti to zvedne náladu, tak s dvojčaty je to horší.“

„Není,“ vydechla Miranda.

„Cítíš se lip?“

„Ne.“

Lady Rudlandová vzdychla. „Vlastně jsem v to ani nedoufala. Ale neboj se,“ dodala trochu živěji. „Brzy to skončí.“

Po dvaadvaceti hodinách chtěla Miranda novou definici slova *brzy*. Celé tělo měla vyčerpané bolesti, přerývané lapala po dechu a měla pocit, že nedokáže dostat do těla dost vzduchu. A kontrakce stále přicházely, jedna horší než druhá. „Už je to tady zase," zakňučela.

263 Lady Rudlandová jí okamžitě otřela čelo studeným kapesníkem. „Vydrž, zlato."

„Nemůžu... Jsem moc... ztraceně!" zaječela, používajíc manželovu oblíbenou nadávku.

Turner na chodbě strnul, jakmile ji slyšel křičet. Když matka převlékla Mirandu z mokrých šatů, vykázala ho z doslechu a přesvědčila ho, že všem bude líp, pokud zůstane na chodbě. Olivia přinesla z nejbližšího obývacího pokoje dvě židle a vytrvale mu dělala společnost. Při Mirandině bolestném výkřiku se snažila sebou netrh-nout. „To zní špatně," podotkla nervózně ve snaze udržovat konverzaci.

Zabodl do ní planoucí pohled. Špatné téma.

„Určitě to brzy skončí," dodala Olivia s větší nadějí než jistotou. „Horší už to snad být nemůže."

Miranda znovu zavyla utrpením.

„Aspoň doufám," hlesla Olivia.

Turner sklonil obličej do dlaní. „Už se jí nikdy nedotknu," zasténal.

„Už se mě nikdy nedotkne!" vykřikla v té chvíli Miranda.

„Nezdá se, že by ti to manželka vyvracela," pípala Olivia a šťouchla ho prsty do brady. „Hlavu vzhůru, bratříčku. Btideš otcem."

„Snad brzy," zamumlal. „Víc toho už nezvládnou."

Jestli se ti to nelíbí, představ si, co asi cítí Miranda."

Upřel na ni vražedný pohled. Znovu špatné téma. Olivia zavřela ústa.

Miranda zatím držela tchyni křečovitě za ruku. „Ať už to skončí," zasténala. „Ať už to, proboha, skončí."

„Bude to brzy, určitě."

Miranda ji stáhla k sobě dolů, až měly obličej téměř proti sobě. „To už jste říkala *včera*!" „Promiňte, lady Rudlandová?"

Byl to doktor Winters, který přijel asi hodinu poté, co Mirandě začaly bolesti. „Můžu s vámi mluvit?"

„Ano, ano, samozřejmě," přikývla lady Rudlandová

264

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

a opatrně vykroutila ruku z Mirandina sevření. „Hned se vrátím. Slibuju."

Miranda trhavě přikývla a chytila se povlečení. Potřebovala něco mačkat, když bolest znovu ochromila její tělo. Zazmítala hlavou ze strany na stranu a snažila se zhluboka nadechnout. Kde je Turner? Copak nechápe, že by tu měl být? Potřebovala jeho teplo, jeho úsměv, ale nejvíc ze všeho potrebovala jeho sílu, protože se bála, že ta její na taková muka nestačí.

Ale byl tvrdohlavý, ona měla svou hrdost a nedokázala se zeptat lady Rudlandové, kde je. Místo toho zatnula zuby a snažila se nekřičet bolestí.

„Mirando?" Lady Rtídlundová se na ni znepokojeně dívala. „Drahoušku, doktor říká, že musíš víc zatlačit. Dítě potřebuje, abys mu trochu pomohla."

Jsem hrozně unavená," zakňučela. „Už to nedokážu." *Potřebuju Turnéra*. Ale nevěděla, jak ta slova říct.

„Ale dokážeš. Když zatlačíš trochu víc, btide to mnohem rychleji."

„Nemůžu... Nemůžu... Achhhhhhh!"

„To je ono, lady Turnérova," promluvil doktor Winters rychle. „Teď tlače."

Já... Ach, to bolí. To bolí."

„Tlače. Už vidím hlavičku."

„Opravditi?" Miranda se pokusila zvednout hlavu. „Pššš, nenamáhej se," řekla lady Rudlandová. „Stejně nic neuvidíš. Věř mi."

„Pořád tlače," vybízel ji doktor.

„Snažím se. Snažím." Miranda zatnula zuby. Je to... Můžete... Několikrát silně zalapala po dechu. „Co to je?"

Ještě nevím," odpověděl doktor Winters. „Vydržte. Počkejte minutku... Hotovo." Jakmile se protáhla hlavička, drobné tělíčko už snadno vyklouzlo. „Máte holčičku."

„Opravdu?" zašeptala Miranda. Unaveně vzdychla. „Samozřejmě. Turner vždycky dostane, co chce."

Lady Rudlandová otevřela dveře a zatímco doktor prohlížel nemluvně, vykoukla na chodbu. „Turnere?"

265 Lady Rudlandová jí okamžitě otřela čelo studeným kapesníkem. „Vydrž, zlato."

„Nemůžu... Jsem moc... ztraceně!" zaječela, používajíc manželovu oblíbenou nadávku.

Turner na chodbě strnul, jakmile ji slyšel křičet. Když matka převlékla Mirandu z mokrých šatů, vykázala ho z doslechu a přesvědčila ho, že všem bude líp, pokud zůstane na chodbě. Olivia přinesla z nejbližšího obývacího pokoje dvě židle a vytrvale mu dělala společnost. Při Mirandině bolestném výkřiku se snažila sebou netrh-nout. „To zní špatně," podotkla nervózně ve snaze udržovat konverzaci.

Zabodl do ní planoucí pohled. Špatné téma.

„Určitě to brzy skončí," dodala Olivia s větší nadějí než jistotou. „Horší už to snad být nemůže."

Miranda znovu zavyla utrpením.

„Aspoň doufám," hlesla Olivia.
Turner sklonil obličej do dlaní. „Už se jí nikdy nedotknu," zasténal.
„Už se mě nikdy nedotkne!" vykřikla v té chvíli Miranda.
„Nezdá se, že by ti to manželka vyvracela," pípla Olivia a šťouchla ho prsty do brady. „Hlavu vzhůru, bratříčku. Btideš otcem."
„Snad brzy," zamumlal. „Víc toho už nezvládnou."
Jestli se ti to nelíbí, představ si, co asi cítí Miranda."
Upřel na ni vražedný pohled. Znovu špatné téma. Olivia zavřela ústa.
Miranda zatím držela tchyni křečovitě za ruku. „Ať už to skončí," zasténala. „Ať už to, proboha, skončí."
„Bude to brzy, určitě."
Miranda ji stáhla k sobě dolů, až měly obličejové téměř proti sobě. „To už jste říkala *včera*!" „Promiňte, lady Rudlandová?"
Byl to doktor Winters, který přijel asi hodinu poté, co Mirandě začaly bolesti. „Můžu s vámi mluvit?"
„Ano, ano, samozřejmě," přikývla lady Rudlandová

264

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

a opatrně vykroutila ruku z Mirandina sevření. „Hned se vrátím. Slibuju."
Miranda trhavě přikývla a chytila se povlečení. Potřebovala něco mačkat, když bolest znovu ochromila její tělo. Zazmítala hlavou ze strany na stranu a snažila se zhluboka nadechnout. Kde je Turner? Copak nechápe, že by tu měl být? Potřebovala jeho teplo, jeho úsměv, ale nejvíc ze všeho potrebovala jeho sílu, protože se bála, že ta její na taková muka nestačí.
Ale byl tvrdohlavý, ona měla svou hrdost a nedokázala se zeptat lady Rudlandové, kde je. Místo toho zatnula zuby a snažila se nekřičet bolestí.
„Mirando?" Lady Rudlandová se na ni znepokojeně dívala. „Drahoušku, doktor říká, že musíš víc zatlačit. Dítě potřebuje, abys mu trochu pomohla."
Jsem hrozně unavená," zakňučela. „Už to nedokážu." *Potřebuju Turnéra*. Ale nevěděla, jak ta slova říct.
„Ale dokážeš. Když zatlačíš trochu víc, btide to mnohem rychleji."
„Nemůžu... Nemůžu... Achhhhhhh!"
„To je ono, lady Turnérova," promluvil doktor Winters rychle. „Teď tlače."
Já... Ach, to bolí. To bolí."
„Tlače. Už vidím hlavičku."
„Opravditi?" Miranda se pokusila zvednout hlavu. „Pššš, nenamáhej se," řekla lady Rudlandová. „Stejně nic neuvidíš. Věř mi."
„Pořád tlače," vybízel ji doktor.
„Snažím se. Snažím." Miranda zatnula zuby. Je to... Můžete... Několikrát silně zalapala po dechu. „Co to je?"
Ještě nevím," odpověděl doktor Winters. „Vydržte. Počkejte minutku... Hotovo." Jakmile se protáhla hlavička, drobné tělíčko už snadno vyklouzlo. „Máte holčičku."
„Opravdu?" zašeptala Miranda. Unaveně vzdychla. „Samozřejmě. Turner vždycky dostane, co chce."
Lady Rudlandová otevřela dveře a zatímco doktor prohlížel nemluvně, vykroukla na chodbu. „Turnere?"

26520. kapitola

Lékaři se podařilo zastavit krvácení, ale když si umýval ruce, vrtěl hlavou. „Ztratila spoustu krve," řekl pochmurně. „Bude slabá."
„Ale dostane se z toho?" ujistoval se Turner úzkostlivě. Doktor Winters pokrčil rameny. „Můžeme jen doufat."
Turner, kterému se taková odpověď nelíbila, se kolem něj protáhl a posadil se na židli u manželčiny postele. Zvedl její ochablou ruku a stiskl ji. „Dostane se z toho," zašeptal chraplavě. „Musí."
Lady Rudlandová si odkašlala. „Doktore Wintersi, máte nějakou představu, co to krvácení způsobilo?"
„Mohla by to být trhlina v děloze. Pravděpodobně od toho, jak se uvolnila placenta." „Stává se to běžně?"
Lékař přikývl. „Bohužel musím jít. Další žena z okolí čeká dítě a musím se trochu vyspat, abych jí mohl poskytnout patřičnou péči."
„Ale Miranda..." Lady Rudlandové zděšeně pohlédla na svou snachu.
„Víc pro ni udělat nemůžu. Musíme jen doufat a modlit se, že se ta rána zahojí a přestane krváčet."
„Co když nepřestane?" zeptal se Turner přímo.
„V tom případě přiložte čisté obvazy, jako jsem to udělal já. A pošlete pro mě."
„Když to uděláme, je nějaká šance, že se sem dostanete včas?" utrousil Turner sžíravě. Zármutek a strach ho připravily o veškerou zdvořilost.

268

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

Lékař se rozhodl neodpovídat. Kývl. „Lady Rudlandová. Lorde Turnere."
Když se dveře zavřely, lady Rudlandová prošla místností k synovi. „Turnere," promluvila konejšivě. „Měl by sis odpočinout. Byl jsi celou noc vzhůru."

„Ty taky.“

„Ano, ale...“ Její slova se vytratila. Kdyby umíral její manžel, chtěla by být s ním. Políbila syna na temeno hlavy. „Nechám tě s ní samotného.“

Otočil se k ní s nebezpečně planoucíma očima. „K čertu s tím, matko! Nejsem tu, abych se s ní naposledy rozloučil. Nemusíš mluvit, jako by umírala.“

„Samozřejmě že ne.“ Ale její oči, plné soucitu a zármutku, naznačovaly něco jiného. Tiše odešla z místnosti. Turner hleděl na Mirandin bledý obličej a hrdlo se mu křečovitě svíralo. „Měl jsem ti říct, že tě miluju,“ promluvil chraplavě. „Měl jsem ti to říct. Nic jiného jsi nechtěla slyšet, vid’? Ale já byl příliš hloupý, než abych si to uvědomil. Myslím, že tě miluju už od začátku, zlato. Celou dobu. Od chvíle, kdy jsi mi v kočáru poprvé vyznala lásku. Byl jsem...“

Zmlkl, poněvadž měl dojem, že spatřil v jejím obličejí pohyb. Ale byl to jen jeho stín, který se pohyboval po její pokožce, jak se kymácel sem a tam.

„Velmi mě překvapilo,“ pokračoval, jakmile se znovu zmohl na slovo, „že by mě mohl někdo milovat a přitom mě nechít ovládnout ani změnit. Myslel jsem si, že už *nedokážu* nikoho milovat. Ale mýlil jsem se!“ Pevně sevřel ruce a potlačil nutkání vzít ji za ramena a zatřást s ní. „Mýlil jsem se, a tys za to nemohla. Nebyla to vůbec tvoje vina, kotě. Byla moje. Nebo možná Leticiina, ale rozhodně ne tvoje.“

Znovu zvedl její ruku a přenesl ji ke rtům. „Vrať se ke mně,“ pronesl naléhavě. „Prosím. Hrozně mě děsíš, a to nechceš, že ne? Ujišťuju tě, že to není pěkný pohled.“

Žádná odpověď. Prál si, aby zakašlala, neklidně se zavrtěla nebo udělala cokoli jiného. Ale jen tam nehybně a tiše ležela, až se ho zmocnila hrůza. Horečně otočil její

269 ruku, aby na vnitřní straně jejího zápěstí nahmatl puls. S úlevou vydechl. Byl tam. Slabý, ale byl.

Unaveně zív. Byl vyčerpaný a víčka mu klesala, ale nemohl jít spát. Musel *být* s ní. Potřeboval ji vidět, slyšet její dech, pozorovat, jak na její pokožce poskakuje světlo.

Je tu příliš velká tma,“ promkivil a vstal. Jako v proklaté márnici.“ Prohledal místnost, prohrabal zásuvky a skříň, dokud nenašel další svíčky. Rychle je všechny rozsvítil a postavil do svícňů. Přesto stále nebyl spokojený. Vykročil ke dveřím, otevřel je a zavolal: „Brearley! Matko! Olivie!“

Na jeho zavolání okamžitě přiběhlo osm lidí, všichni ve strachu z nejhoršího.

„Potřebuju další svíčky,“ řekl jim hlasem podbarveným strachem a vyčerpaním. Několik služebných se okamžitě rozběhlo pryč.

„Už je tu dost světla,“ poznamenala Olivia, která strčila hlavu do místnosti. Když spatřila svou nejlepší přítelkyni ležet tak nehybně, zatajila dech. „Uzdraví se?“ zašeptala.

„Samozřejmě,“ vyštěkl Turner. „Pokud tu uděláme víc světla.“

Olivia si odkašlala. „Ráda bych šla dovnitř a něco jí pověděla.“

„Neumírá!“ vybuchl Turner. „Slyšíš mě? Neumře. Nemusíš takhle mluvit. Ani se s ní loučit.“

„Ale co kdyby,“ trvala Olivia na svém a po tvářích jí tekly slzy. „Měla bych pocít...“

Turnerovo sebeovládání polevilo. Strčil sestru ke zdi. „Neumírá,“ promluvil hlubokým, vražedným hlasem.

„Ocením, když se tak přestaneš chovat.“

Olivia trhavě přikývla.

Turner ji prudce pustil a zadíval se svoje ruce, jako by to byla úplně cizí věc. „Bože,“ vydechl. „Co se to se mnou děje?“

„To nic, Turnere,“ zašeptala Olivia konejšivě a opatrně se dotkla jeho ramene. „Máš právo být nervózní.“ „Ne, nemám. Potřebuje, abych byl kvůli ní silný.“ Vešel

270

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

zpátky do místnosti a posadil se vedle manželky. „Na ničem nezáleží než na Mirandě.“

Do místnosti vstoupila hospodyně se svíčkami. Měla zastřené oči.

„Všechny je rozsvíťte,“ přikázal jí Turner. „Chci, aby tu bylo světlo jako ve dne. Slyšíte mě? Jako ve dne.“

Obrátil se zpátky k Mirandě a pohladil ji po čele. „Vždycky milovala slunečné dny.“ Zděšeně se odmlčel a horečně pohlédl na sestru. „Chci říct - *miluje* slunečné dny.“

Olivia, která se nedokázala dívat na svého bratra tak zdrceného zármutkem, přikývla a rychle odešla.

Za několik hodin vstoupila dovnitř lady Rudlandová a nesla uzlíček zabalený v měkké růžové dece. „Přinesla jsem ti dceru,“ prommlvila tiše.

Turner zvedl hlavu. Otřeseně si uvědomil, že na existenci tohoto malého stvoření úplně zapomněl. Nevěřicně na ni zíral. Je tak maličká.“

Matka se usmála. „Tak obvykle děti přicházejí na svět.“

Já vím, ale... podívej se na ni.“ Natáhl ukazováček a dotkl se dětské ručičky. Drobné prstíky ho sevřely s překvapivou silou. Turner pohlédl na matku a v utrápeném obličejí se mu objevil úžas nad tímto novým životem.

„Můžu si ji pochovat?“

„Ovšem.“ Lady Rudlandová mu položila uzlíček do náruče. Je tvoje.“

„To tedy je.“ Zadíval se na růžový obličejík a dotkl se jejího nosu. „Jak se máš? Vítej na světě, kotě.“

„Kotě?" opakovala Lady Rudlandová pobaveně. „Legrační přezdívka."

Turner zavrtěl hlavou. „Ne, není legrační. Je naprosto dokonalá." Znovu pohlédl na matku. Jak dlouho zůstane takhle malá?"

„Nevím. Nějakou dobu ano." Přešla k oknu a roztáhla závěsy. „Začíná vycházet slunce. Olivia mi řekla, že tu chceš mít světlo."

Přikývl, aniž odtrhl oči od dcery.

Obrátila se zpátky k němu. „Turnere... má hnědé oči."

271 „Opravdu?" Pohlédl zpátky na dítě. Mělo zavřené oči a spalo. „Věděl jsem to."

„Přece by nechtěla zklamat svého otce hned první den, ne?"

„Ani svou matku." Turner pohlédl na Mirandu, stále mrtvolně bledou, a přitiskl živoucí uzlíček blíž k sobě.

Lady Rudlandová se zadívala synovi do očí, které byly stejně modré jako ty její, a podotkla: „Řekla bych, že Miranda dotírá v modré oči."

Turner křečovitě polkl. Miranda ho tak dlouho vroucně milovala, a on ji zavrhl. Teď ji možná ztratí a ona se už nikdy nedozví, že pochopil, jaký byl osel. Nikdy se nedozví, že ji miluje. „Asi ano," přisvědčil přidušeným hlasem. „Bude si muset počkat na to další."

Lady Rudlandová sevřela ret mezi zuby. „Samozřejmě, drahoušku. Už jsi přemýšlel o jménu?"

Překvapeně vzhlédl, jako by ho to vůbec nenapadlo. „Ne. Zapomněl jsem," přiznal.

„S Olivíi jsme vymyslely některá pěkná. Co říkáš Julian-ně? Nebo Claire. Já navrhovala Fiona, ale Olivíi se to nelíbilo."

„Miranda by nikdy nedovolila, aby se její dcera jmenovala Fiona," podotkl pochmurně. „Odmalička nenáviděla Fionu Bennetovou."

„Tu dívenku, která bydlí poblíž Haverbreaks? To jsem nevěděla."

„Vedeme čistě teoretickou debatu, matko. Nepojmenu-ju ji, aniž bych se poradil s Mirandou."

Lady Rudlandová znovu polkla. „Samozřejmě, drahoušku. Já jen... Už jdu. Zůstaň tu se svou rodinou."

Turner pohlédl na manželku a potom na dceru. „To je tvoje máma," zašeptal. Je hrozně unavená. Musela vynaložit hodně síly, aby tě přivedla na svět. Nechápu proč. Nejsi moc velká." Aby ještě podtrhl, o čem mluví, dotkl se jednoho z jejích prstíků. Ještě tě neviděla, ale určitě by chtěla. Držela by tě, objímala a líbala. A víš proč?"

Neohrabaně si setřel slzu. „Protože tě miluje. Vsadil bych se, že tě

272

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

miluje ještě víc než mě. A myslím, že mě určitě miluje docela dost, i když jsem se vždycky nechoval, jak bych měl."

Podíval se na Mirandu, aby se ujistil, že ještě spí, a dodal: „Muži dokážou být oslové. Jsme hloupí, krátkozrací a málokdy otevřeme oči natolik, abychom viděli štěstí, které je přímo před námi. Ale tebe vidím," dodal a usmál se na svou dceru. „I tvou matku. A doufám, že má dostatečně velké srdce, aby mi ještě jednou odpustila. Věřím tomu. Tvoje máma má velké srdce."

Dítě zavrňelo a Turner se potěšeně usmál. „Těší mě, že se mnou souhlasíš. Na to, že je ti teprve jeden den, jsi velmi chytrá. Ale na druhou stranu nechápu, proč by mě to mělo překvapovat. I tvoje máma je velmi chytrá."

Dítě zabroukalo.

„Lichotíš mi, kotě. Ale zatím ti dovolím, aby sis myslela, že jsem taky chytrý." Pohlédl na Mirandu a zašeptal:

„Stačí, že my dva víme, jaký jsem byl pitomec."

Novorozeně vydalo další zvuk, čímž posílilo Turnérovu víru, že jeho dcera musí být to nejinteligentnější nemluvně na britských ostrovech. „Chceš vidět svou matku, kotě? Co kdybych vás dvě představil?" Pohyboval se nemotorně, protože ještě nikdy nedržel dítě, nicméně se mu podařilo položit svou dceru do ohbí Mirandiny paže. Je tam teplo, vid'?" Jak rád bych si s tebou vyměnil místo! Tvoje máma má velmi jemnou pleť." Předklonil se a dotkl se dětské tvářičky. „Přesto ne tak jemnou, jako je ta tvoje. Ty, maličká, jsi naprosto dokonalá."

Holčička se začala neklidně vrtět a po chvíli energicky zakřičela. „Proboha," zamumlal Turner rozpačitě. Zvedl ji, pečlivě podepřel hlavičku, jak to viděl u své matky, a opřel si ji o rameno. „Pšš. Buď zticha. Tak je to správně."

Jeho naléhavé prosby se viditelně minuly účinkem, protože mu zaječela do ucha.

Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř nakoukla lady Rudlandová. „Mám si ji vzít, Turnere?"

Zavrtěl hlavou. Nebyl ochotný rozloučit se s dcerou.

„Asi má hlad, Turnere. Kojná čeká ve vedlejší místnosti."

273 „Ach. Samozřejmě." Trochu rozpačitě podal dítě matce. „Tumáš."

Znovu s Mirandou osaměl. Za celou dobu se ani nehnula, jen hrud' se jí mělce zvedala a zase klesala. Je ráno, Mirando," řekl, vzal její ruku do dlaní a snažil se ji přimět k vědomí. Je čas vstávat. Pokud ne kvůli sobě, tak kvůli mně. Jsem hrozně unavený, ale nemůžu si jít lehnout, dokud se neprobudíš."

Nijak nezareagovala. Neobrátila se ve spaní, ani nezachrápala. Děsilo ho to. „Mirando," promluvil hlasem, v němž začínala převládat panika. „To stačí, slyšíš? To stačí. Potřebuješ..."

Odmlčel se. Nedokázal pokračovat. Stiskl jí ruku a odvrátil se. Přes slzy viděl rozmazaně. Jak to bez ní zvládne? Jak bude sám vychovávat jejich dceru? Jak ji má pojmenovat? A nejhorší ze všeho bylo, že netušil, jak dokáže žít sám se sebou, pokud Miranda zemře, aniž uslyší, že ji miluje?

S novým odhodláním si otřel slzy a otočil se k ní zpátky. „Miluju tě, Mirando," promluvil nahlas v naději, že dokáže proniknout do jejího vědomí, i kdyby se už neprobudila. „Miluju tě," naléhal. „Ne to, co pro mě děláš, ani to, jak se s tebou cítím. Prostě tebe."

Ze rtů jí unikl slabý zvuk, tak tichý, že si Turner původně myslel, že se jen přeslechl. „Říkalas něco?" Očima horečně pátral v jejím obličejí a hledal nějaký pohyb. Rty se jí znovu zachvěly a jeho srdce poskočilo radostí. „Co, Mirando? Řekni to, prosím, ještě jednou. Poprvé jsem tě neslyšel." Přiložil ucho k jejím rtům.

Mluvila tiše, ale slovo, které řekla, bylo jasné a zřetelné: „Dobře."

Turner se rozesmál. Nedokázal si pomoci. Mirandě bylo podobné, že bude mít prořízla ústa i na údajné smrtelné posteli. „Uzdravíš se, vid'?"

Pohnula bradou jen o zlomek centimetru, ale rozhodně to bylo přikývnutí.

S úlevou a štěstím doběhl ke dveřím a zakřičel tu dobrou

274

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

zprávu, aby ji slyšeli i ostatní z domácnosti. Jeho matka, Olivia a většina personálu okamžitě přiběhla na chodbu.

„Uzdraví se," vydechl, aniž se staral, že má obličej mokrý od slz. „Uzdraví se."

„Turnere," ozvalo se tiše z postele.

„Co je, lásco?" Přiběhl k ní.

„Caroline," zašeptala a použila veškerou sílu, aby zvlnila rty. „Pojmenuj ji Caroline."

Zvedl její ruku a galantně ji políbil. „Je to Caroline. Dala jsi mi dokonalou holčičku."

„Vždycky dostaneš, co chceš," vydechla.

Láskyplně se na ni díval. Až teď si uvědomil, jaký je to zázrak, že se vrátila od smrti k životu. „Ano," pronesl chraplavě. „Zdá se, že ano."

Za několik dní bylo Mirandě už mnohem líp. Na svou žádost se přestěhovala do ložnice, kterou s Turnerem sdíleli během prvních měsíců manželství. To prostředí ji uklidňovalo a chtěla manželovi dokázat, že si přeje skutečný svazek. Patřili k sobě. Bylo to prosté.

Stále byla upoutaná na lůžko, ale většina sil se jí vrátila a tváře byly zabarvené zdravým ruměncem. Ačkoli to možná byla láska. Miranda se v životě necítila tolik milovaná. Turner jí ta slova neustále opakoval a Caroline jim přinášela nepopsatelnou radost.

Olivia a lady Rudlandová kolem ní neustále poskakovaly, ale Turner se je snažil držet na uzdě, protože si přál mít manželku výhradně pro sebe. Jednou, když se probudila z dřímoty, seděl u jejího boku.

„Dobré odpoledne," zamumlal.

„Odpoledne? Opravdu?" Široce zívla.

„Přinejmenším po poledni."

„Bože. Nikdy dřív jsem nebyla tak líná."

„Zasloužíš si to," ujistil ji a modré oči mu láskyplně plály. „Každou minutu."

„Co dítě?"

275 Usmál se. Dařilo se jí položit tuto otázku už v první minutě každého rozhovoru. „Má se dobře. Musím přiznat, že má pořádně silné plíce."

Je sladká, vid'?"

Přikývl. Jako její matka."

Já nejsem sladká."

Políbil ji na nos. „Pod svým temperamentem jsi velmi sladká. Věř mi. Ochutnal jsem tě." Zčervenala. Jsi nenapravitelný" Jsem šťastný," opravil ji. „Opravdu šťastný." „Turnere?"

Uslyšel zaváhání v jejím hlase a pronikavě na ni pohlédl. „Co je, lásco?" „Co se stalo?" „Nechápu, co tím myslíš."

Otevřela ústa a potom je zase zavřela, jako by hledala správná slova. „Proč jsi... najednou pochopil..." „Že tě miluju?" Mlčky přikývla.

„Nevím. Asi to ve mně bylo celou dobu. Jen jsem byl slepý a neviděl to."

Nervózně polkla. „Bylo to proto, že jsem skoro umřela?" Nevěděla proč, ale představa, že si uvědomil svou lásku, až když rrm ji osud téměř vyrval, se jí moc nezamlouvala.

Zavrtěl hlavou. „Došlo mi to, když jsi mi dala Caroline. Slyšel jsem ji, jak křičí, a ten zvuk byl tak... tak... neumím to popsat, ale okamžitě jsem si ji zamiloval. Mirando, otcovství je úžasná věc. Když jsem ji držel v náručí... Kéž bys věděla, jaké to je."

„Asi jako mateřství, předpokládám," podotkla pohotově.

Položil jí ukazováček na rty. „Nech mě domluvit. Prátelé, kteří už mají děti, mi říkali, že je pozoruhodné stvořit nový život, jenž je součástí tvého masa a krve. Ale..." Odkášlal si. „Uvědomil jsem si, že ji nemiluju proto, že je mou součástí, miluju ji, protože je součástí tebe."

Mirandiny oči se zalily slzami. „Ach, Turnere."

276

TAJNÉ DENÍKY SLEČNY MIRANDY CHEEVEROVÉ

„Ne, nech mě to dokončit. Nevím, čím jsem si tě zasloužil, Mirando, ale teď, když tě mám, tě už nikdy nenechám odejít. Miluju tě." Polkl a přidušeně dodal: „Moc."

„Taky tě miluju, Turnere. Víš, to, vid'?"

Přikývl. „Děkuju ti za to. Je to ten nejvzácnější dar, jaký jsem kdy dostal."

„Budeme skutečně šťastní, vid'?" Mírně se pousmála.

„Nedokážu to ani vypovědět, lásko."

„Pořídíme si další děti?"

Zvážněl. Jen pokud mě nebudeš takhle děsit. Kromě toho nejlepším způsobem, jak se vyhnout těhotenství, je abstinence, a to zřejmě nebudu schopný dodržet."

Zčervenala. „To je dobře."

Předklonil se a políbil ji tak vášnivě, jak se odvážil. „Měl bych tě nechat odpočívat," zdráhavě se od ní odtáhl.

„Ne, ne, prosím, nechod'. Nejsem unavená." „Určitě?"

Bylo úžasné mít někoho, kdo o ni má takovou starost. „Ano, určitě. Ráda bych, abys mi něco podal. Uděláš to pro mě?"

„Samozřejmě. Co to je?"

Ukázala prstem. „Na mém stole v obývacím pokoji leží krabicek potažená hedvábím. Uvnitř je klíč."

Turner tázavě nadzvedl obočí, ale vyplnil její pokyny. „Zelená?" zavolal.

„Ano."

„Tady ho máš." Vrátil se do ložnice s klíčem v ruce.

„Dobře. Když teď zajdeš zpátky k mému stolu, najdeš ve spodní zásuvce velkou dřevěnoti krabici."

Přešel zpátky do obývacího pokoje. „Už ji mám. Bože, ta je těžká. Co v ní máš? Kameny?"

„Knihy."

„Knihy? Jaké knihy jsou tak vzácné, že je musíš zamykat?"

„Moje deníky."

Objevil se s dřevěnou krabicí v obou rukou. „Píšeš si deník? To jsem netušil."

277 „Byl to tvůj nápad." Obrátil se. „Nebyl."

„Ale byl. V den, kdy jsme se poprvé potkali. Vyprávěla jsem ti, jak je Fiona Bennetová příšerná, a tys mi poradil, abych si vedla deník."

„Vážně?"

„Hmm. Přesně si na to vzpomínám. Zeptala jsem se tě, proč bych to měla dělat, a ty jsi řekl: „Protože jednou dozraješ a budeš stejně krásná, jako jsi teď chytrá. Pak se podíváš zpátky do deníku a pochopíš, jak jsou děvčata jako Fiona Bennetová hloupá. Zasměješ se, protože si vzpomeneš, že tvoje matka říkala, že ti nohy začínají už u ramen. A třeba, až si vybavíš náš dnešní příjemný rozhovor, si pro mě vyhradíš drobný úsměv."

Užasle na ni hleděl a v hlavě se mu začaly vybavovat útržky vzpomínek. „A ty jsi řekla, že si pro mě vyhradíš velký úsměv."

Přikývla. „Zapamatovala jsem si všechno, co jsi říkal, slovo od slova. Bylo to to nejhezčí, co mi kdy někdo řekl."

„Bože, Mirando," vydechl uctivě. „Opravdu mě miluješ, vid'?"

Přikývla. „Od prvního dne. Podej mi tu krabici."

Položil ji na postel a podal Mirandě klíč. Odemkla ji a vytáhla několik svazků. Některé byly vázané v kůži a jiné potažené látkou s dívčím květinovým vzorem. Uchopila ten nejjednodušší notýsek připomínající sešit, jaký používal na univerzitě. „Tenhle byl první," řekla a opatrně otočila stránku. „Vážně jsem tě celou dobu milovala. Vidíš?"

Pohlédl na první stránku.

2. BŘEZNA 1810

Dnes jsem se zamilovala. Oči se mu zalily slzami. Já tebe, lásko. Já tebe."

278KONEC